XVIII. évfolyam 29. szám. Ára: 1 forint 1962. július 19.

Ludas Matyi

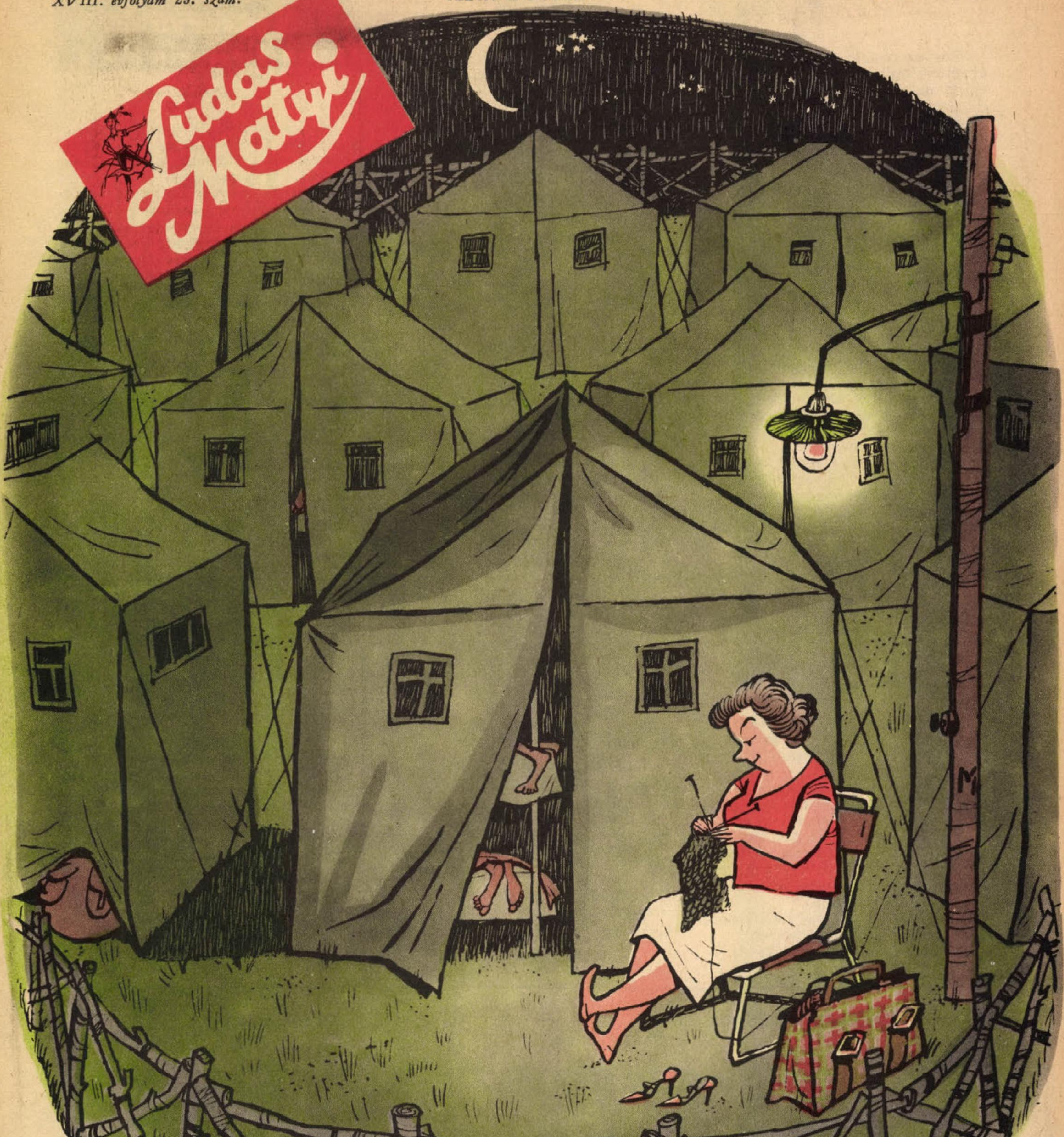

Gerő Sándor rajz

Pistike ifjúsági táborban van, de nagyon anyás...

KATASZTRÓFA

Nem szerettem volna háromszáz évvel ezelőtt élni. Lehet, hogy jól állt volna nekem a rizsporos paróka, a csipkegallér, és jól mutatott volna oldalamon egy hetyke, könnyű kard, de azért ez még nem minden. Tegyük fel, volt egy kiadós árvíz Spanyolországban, vagy mondjuk egy jó kis földrengés Törökországban, mikor jutott volna el hozzám a katasztrófa híre? A hírszolgálat még nagyon kezdetleges volt annak idején: optimistán számolva legalább egy év kellett volna ahhoz, hogy eljusson hozzám a hír. De nem is biztos, hogy eljutott volna...

Ma már, hála a telefonnak és a képtávírónak, más a helyzet.

Ha megnyílt a föld Bergengóciában egy esztrád-színház alatt, az már holnap benne lesz az újságban, a halottak számának pontos megjelölésével. Holnapután pedig arról olvashatunk, hogy a föld azért nyílt meg, mert a bergengóc kormány bűnös hanyagsága folytán a föld rosszul csukódott azon a helyen. Az esztrád-színház igazgatója többször is panaszt tett az illetékeseknél hogy az épület alatti földet nem lehet rendesen bezárni, mindig kinyílik, de a kormány nem törődött a bejelentéssel.

Ha ma reggel kitört egy tűzhányó Ergengóciában arról már az esti lapok hírt adnak, és megtudjuk, hogy a tűzhányó azért tört ki, azért törhetett ki, mert a lelkiismeretlen ergengóc geológiai minisztérium panamázó vezetői felelőtlenül csak egy kis védőrácsot tétettek a kráter fölé. A tűzhányó könnyűszerrel kitört a rácson, amelyen nem egy agg hegy, de egy fiatal, kétszázezer éves kölyök vulkán is kitört volna.

Nincs olyan nap, hogy ne olvashatnánk valamilyen katasztrófáról.

Katasztrófa itt, katasztrófa ott.

Az ember még ki sem heverte az egyik katasztrófát, máris ott a másik. Vannak olyan országok, amelyekről csak akkor értesülünk, ha valamilyen katasztrófa történik náluk. Ha rengett a föld, vagy ha összeütközött a levegőben két repülő és egy kisangyal, vagy két kisangyal és egy repülő.

Valaki azt kérdezte tőlem: miért közlünk annyi katasztrófa-hírt? Azért — feleltem —, mert tájékozottnak kell lennünk. A jól tájékozott ember nem jön zavarba, ha megkérdik tőle: mondd meg gyorsan, hol volt kedden szökőár?

Továbbá azért közlünk annyi katasztrófa-hírt, mert — ha megfigyelték — nálunk semmi sem katasztrófa.

Nem működik az újonnan vásárolt televízió? Előfordul, kérem, nem kell azért úgy mérgelődni, nem egy katasztrófa.

Nincs hangja a dzsessz-énekesnőnek? Igaz, kérem, igaz, de hát nem egy katasztrófa...

Nem lehet kapni bizonyos számú gyerekcipőt, vagy gyerekruhát? Kellemetlen, kedves vevő, de nem egy katasztrófa, tessék talán valami mást választani...

Nem kapsz jutalmat? Nem egy katasztrófa...

Elment az autóbusz az orrod előtt? Nem kell úgy dühöngeni, kérem, nem egy katasztrófa...

Meleg a vendéglőkben felszolgált üdítőital? Nem egy katasztrófa...

És így tovább, és így tovább. Nálunk mindenre azt mondják, hogy nem egy katasztrófa. Hát ezért közlünk annyi katasztrófa-hírt.

Hadd tudjuk meg, hogy mi a katasztrófa.

Mikes György

Keskenyfilm

Mama

Ha özvegy volna, és újra férjhez akarna menni, így hirdetné magát a Magyar Nemzetben: „Csinosnak mondott barna asszony két csöppségének új apukát keres, 40/180" — amely szövegben a titokzatos törtszám azt jelenti, hogy a hölgy legalább 45 éves, és testmagassága méltó térfogatához. Sok tért fog a cukrászdában, ahová betért két gyermekével: szemmel láthatóan ikrek, négyéves-forma kisfiú és leányka; szeretik az édességet, ez meg is látszik a mamához hasonló termetükön.

A család letelepszik. Mama csokitortát rendel. Nem szelet tortákat, hanem egészet. Persze csak a kisebbfajta, tizenötcentis átmérőjűt, amely gondosan fel van szabdalva hat csinos szeletkére. És kezdődik a szertartás.

Mint egy ősmagyar táltos a felkoncolt ló belében, turkál mama a tortában. Közben varázsigéket mormol:

— Ne nyúlj hozzá, Pistika! Klári, összekened magad!

Pisti hozzányúl, Klári ken, és mama koncol. Kitesz egy szeletet a fiúgyermek tányérjára, dühödten darabolja, marcangolja a villával: apró falatkákra metéli, és szétkeni az egészet a tányéron. A szomszéd asztalnál ketten elkeseredetten abbahagyják a sütemény evését. Mama darabol, és megkóstol egy falatnyit: nem romlott-e a torta? Darabol, megint kóstol: hátha mégis avas. Darabol, megízlel még egy falatot: nem pimpós? A szétmázolt maradékot aztán Pistike elé tolja.

Ugyanez a játék Klári szeletével: azt is meg kell ízlelni, többször is, mert egy anya nem lehet eléggé gondos és óvatos. Ennek a tortaszeletnek kétharmada is apránként a vizsgálat martaléka lesz. A tányérrakent maradvány Klárikáé.

Háromszor ismétlődik meg mindez, hiszen a hat szeletből három-három a gyermekeké, igazságosan. Mama nem eszik tortát, egy szeletet sem vesz magának, mert egy anya le tud mondani a gyermekeiért.

Különben is: fogyókúrát tart.

ej

Maradi fejőgulyás

Szegő Gizi rajza

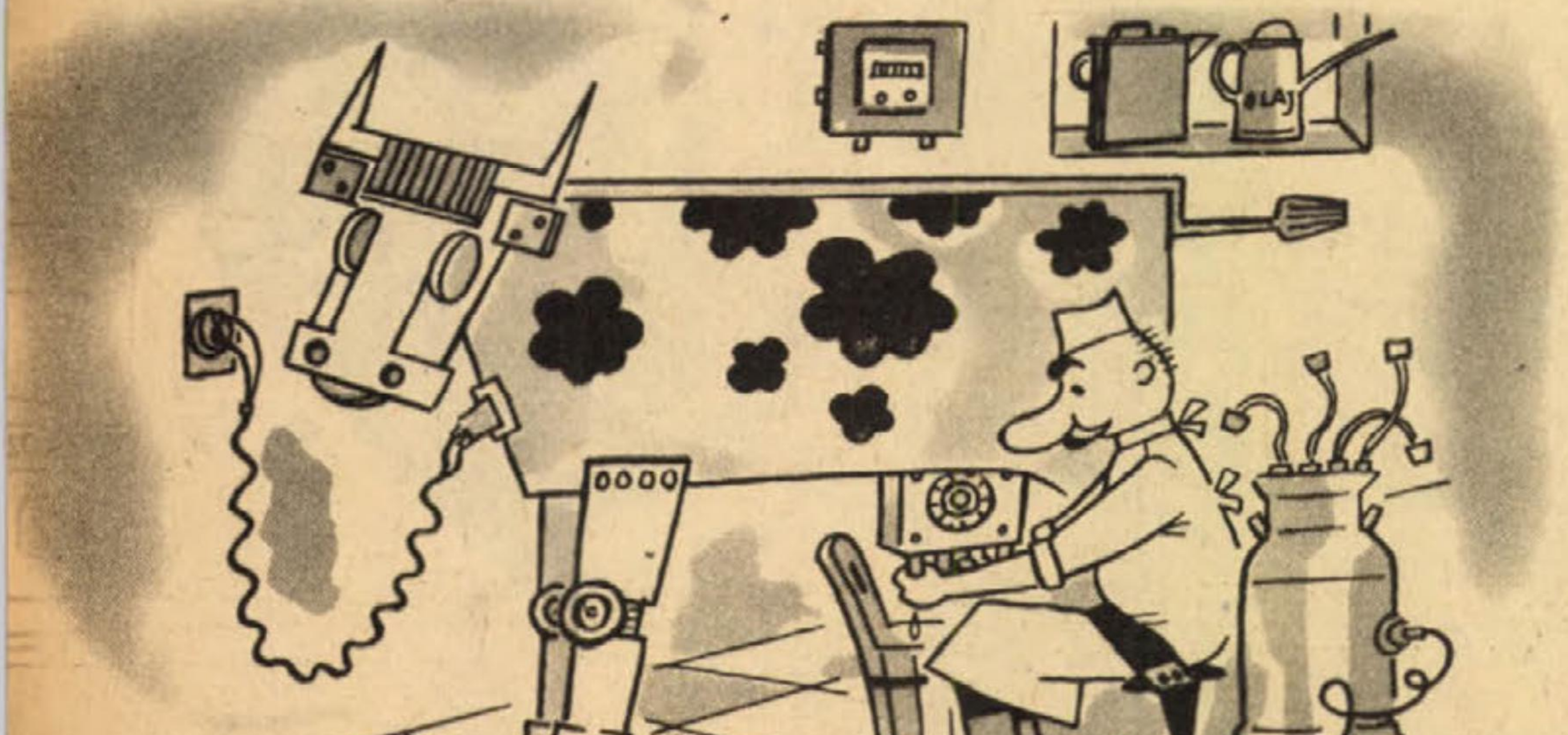

Atomkorszak

Toncz Tibor rajza

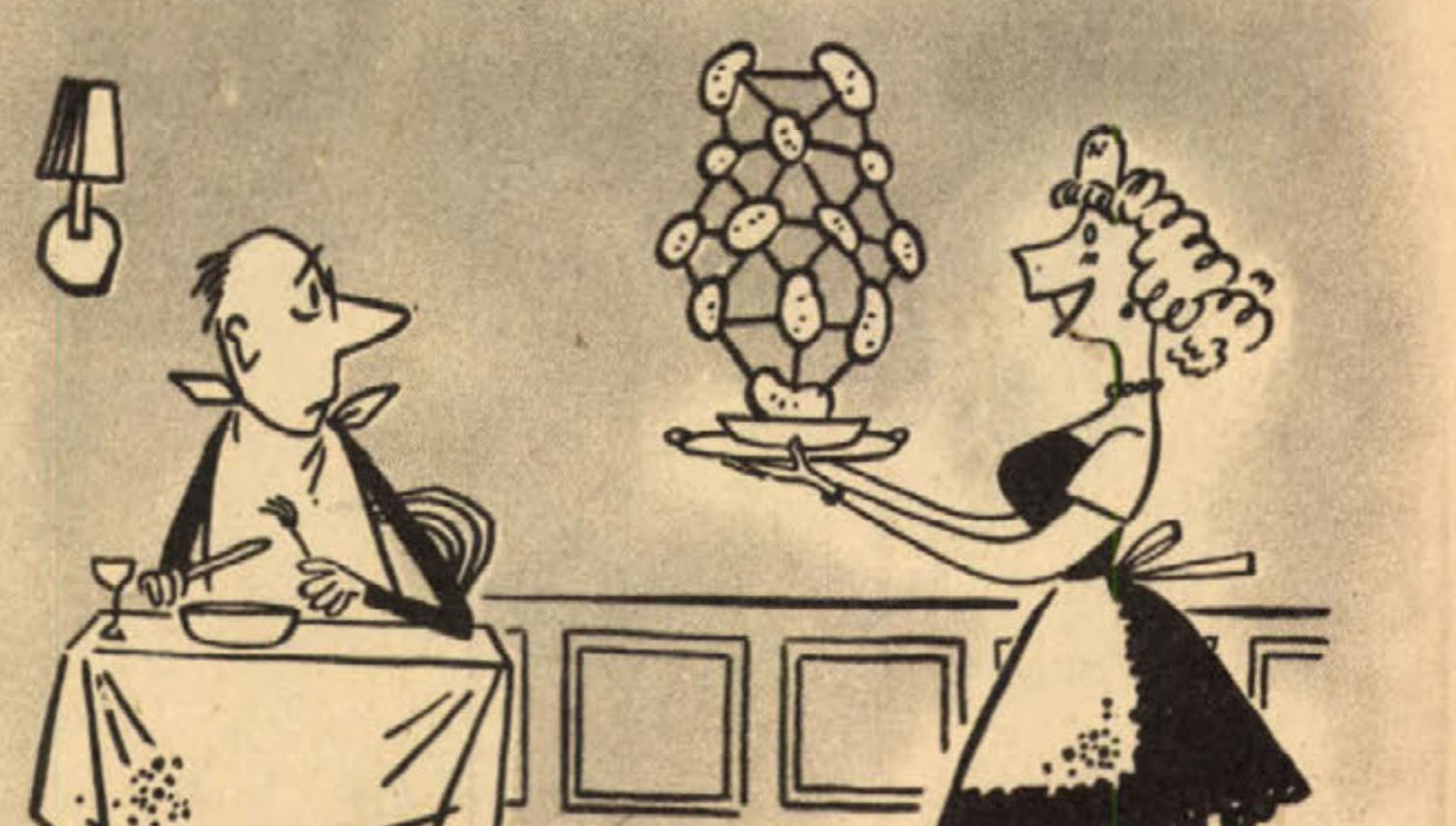

– Ide lesz, kérem, a sült krumpli?...

A bivaly

A bivaly a vízben állt.
Vagy ült talán...
És tűrte, lám,
hogy böködje a kocsis,
ki felkuporodván a lajtra,
ostorát próbálgatta rajta.
Püfölte a konok bivalyt —,
s a vízben rostokolt a lajt.
A bivaly ült a vízben
pőrén.

Vagy állt talán...?
Legyek rajzottak bivalybőrén,
fülén, farán.
Megreszketett,
aztán hasra ereszkedett.
Most mit is
csinálhat a kocsis?
A vízbe köp,
kesereg, nyavalyog:
hogy milyenek a bivalyok...
Hiába...!

Ha belehasalnak a pocsolyába,
akkor hiába hajtod,
nem húzza a lajtot.
Várni kell —
öt percet,
tizet,
egy órát, kettőt,
amíg a beste
elúnja a vizet,
amíg
végre nekifohászkodik.

Hiába van a kocsisnak ostora.
Hiába üt-vág:
hé! nesze!
Soha
el nem indítja a bivalyt,
mert a bivalynak bőre vastag:
neki van több esze.

Békés István

A duhaj cowboy...

Várnai György rajza

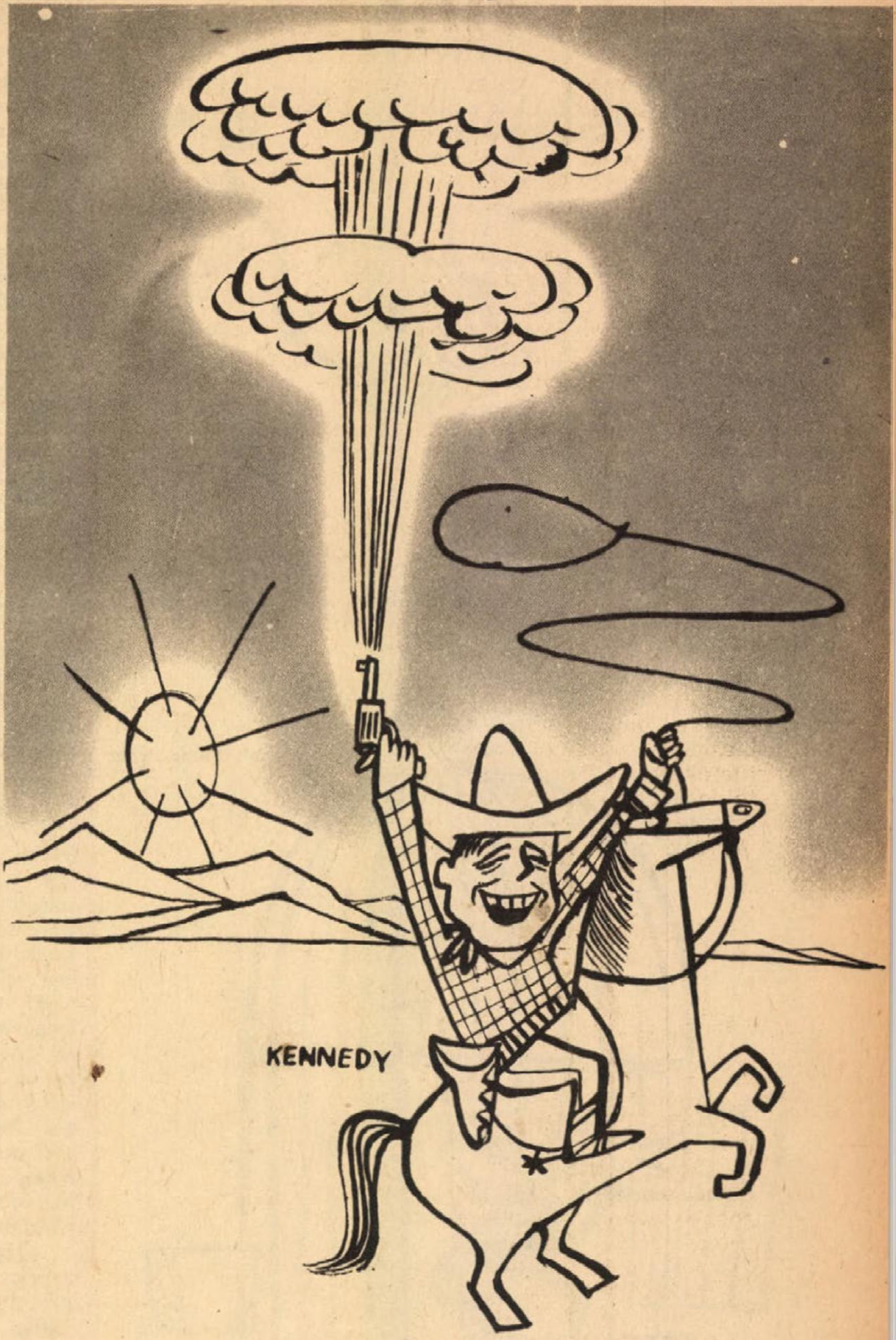

Példás büntetés

Hegedűs István rajza

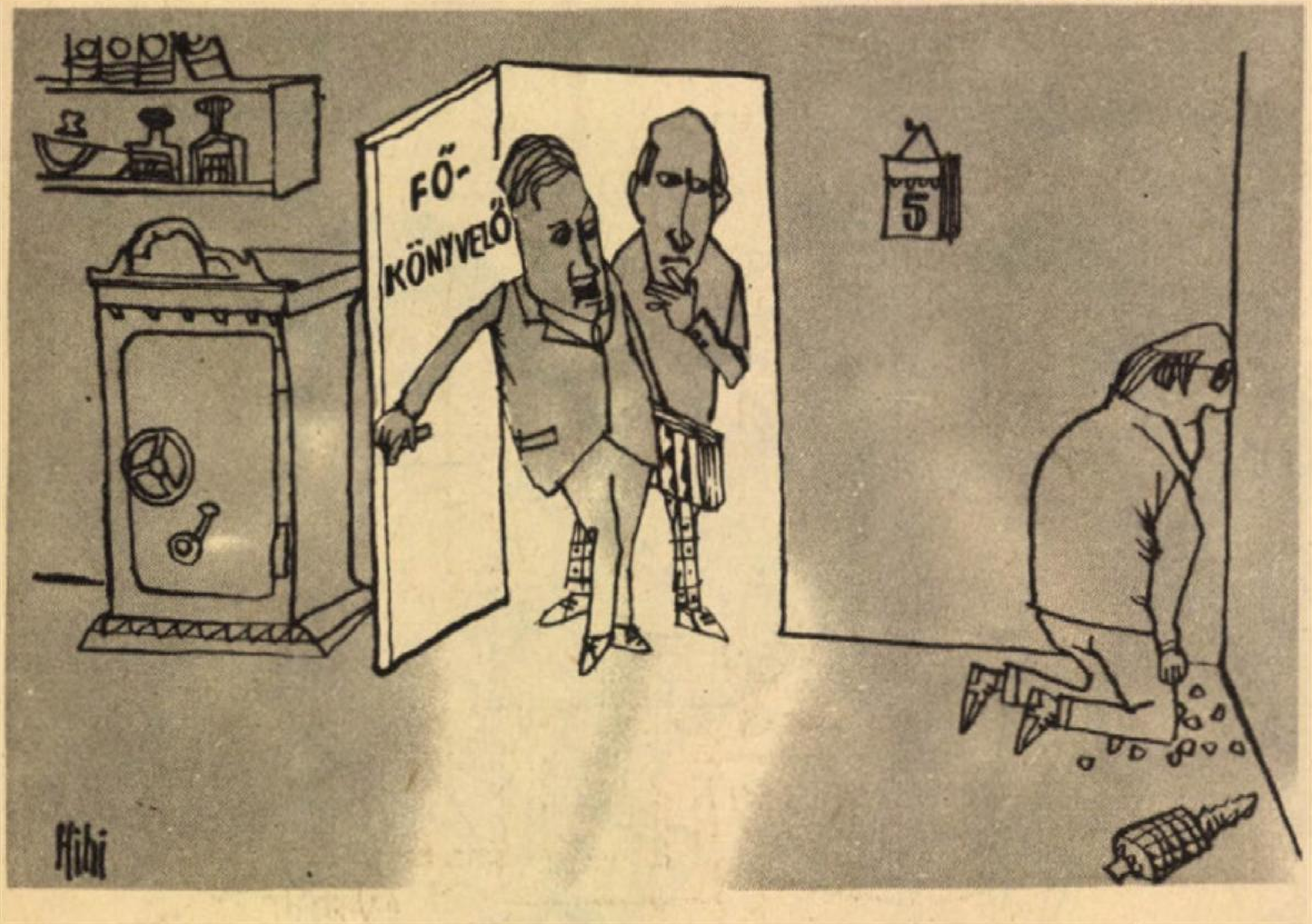

– Legutóbb negyvenezret sikkasztott...

Pestkörnyéki személyvonat

Balázs-Piri Balázs rajza

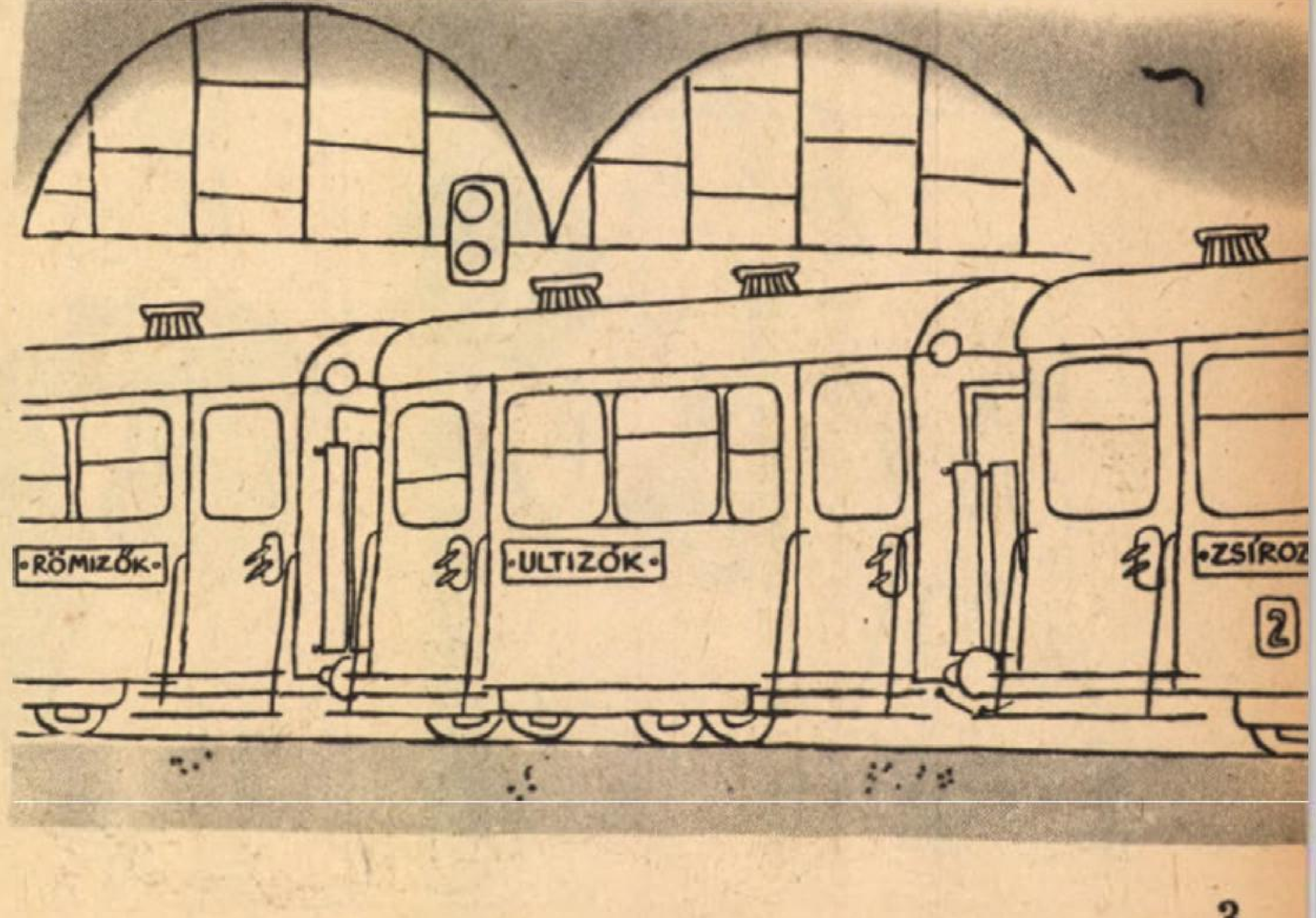

Külföldi filmet vásárol a magyar TV

Pusztai Pál rajza

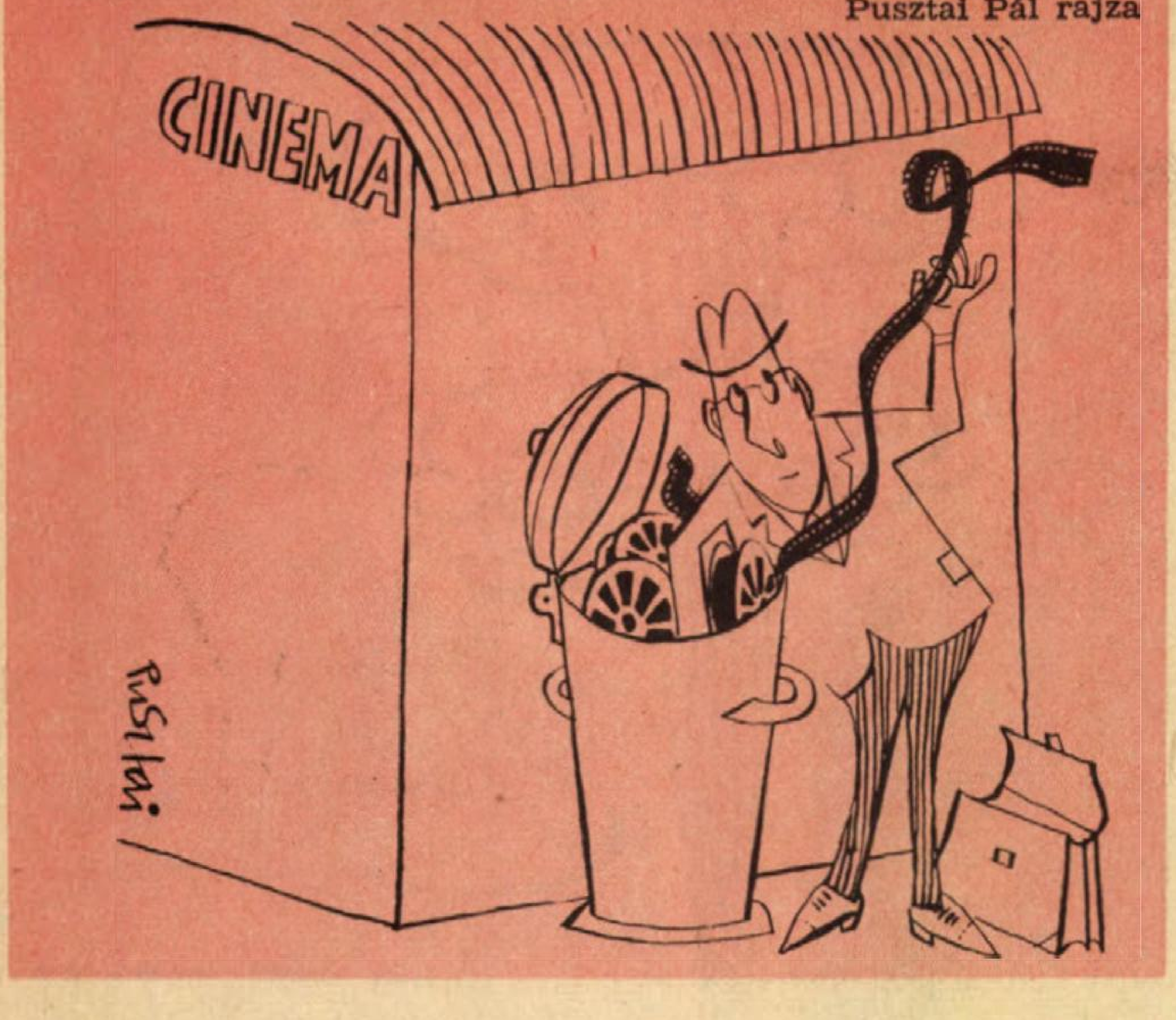

A szalma

Toncz Tibor rajza

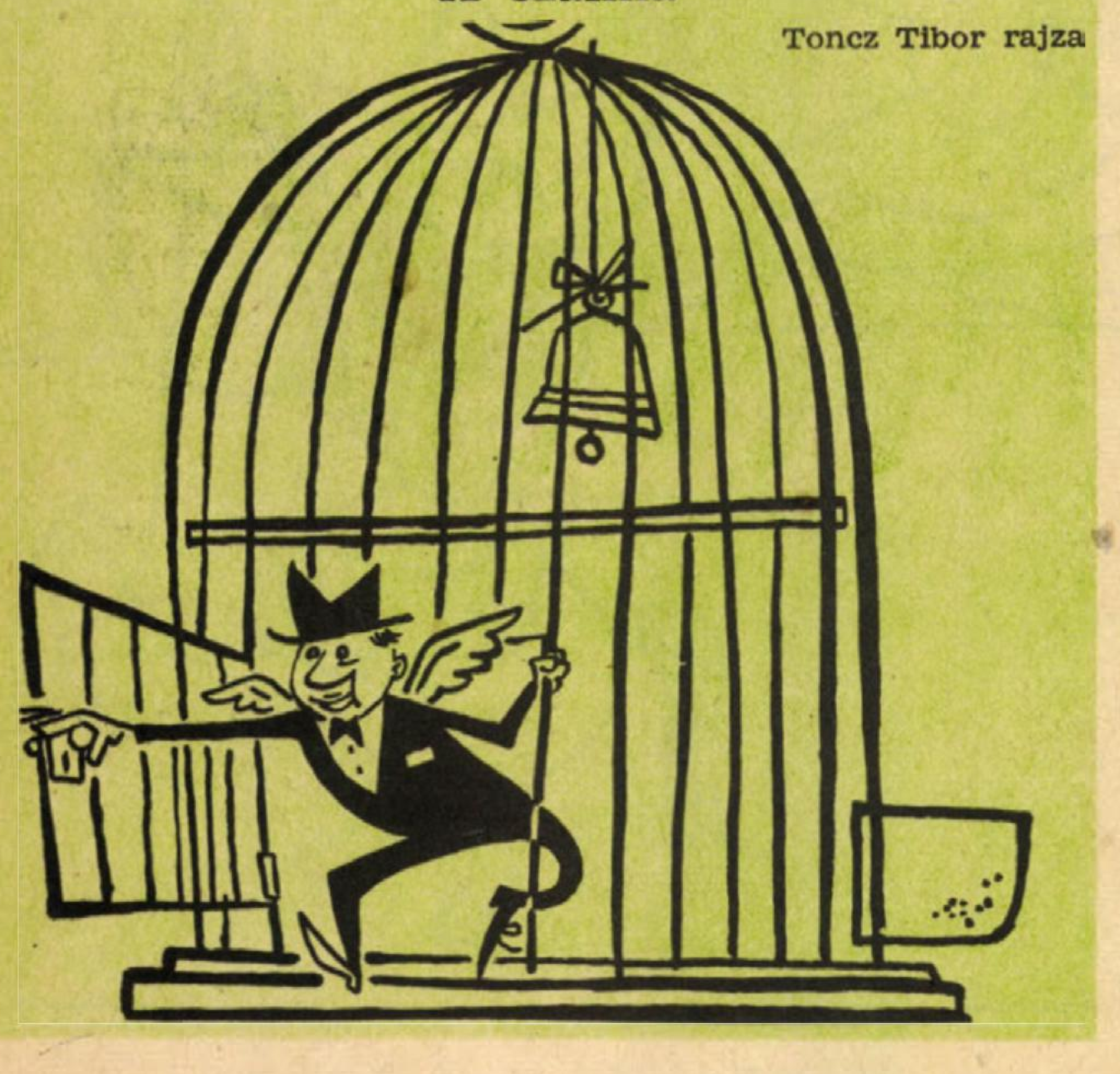

Értelmező" szótár

Három öregúr tereferélt a kávéház sarokasztalánál. Az egyik magával hozta az unokáját, aki a jólnevelt tizenhétévesek tiszteletével figyelt az idősebbek minden szavára. Amikor feloszlott a társaság, megkérdeztem a fiatalembertől:

– No, Gabi, jól szórakoztál?

Elpirult, szinte szégyenkezve válaszolta:

– Nem nagyon értettem a diskurzust.

Csodálatos. Magyarul beszéltünk, Gabi intelligens fiú. Tűnődtem, mi volt érthetetlen a beszélgetésben? Aztán rájöttem, vagy ahogy a divatos táncdalokban éneklik, „rádöbbentem." Ez a kedves fiatal ember 1945-ben született, mi pedig arhaikus magyar nyelvet beszéltünk. De mégis csak meg kellene értetni velük az elmúlt időket és ennek egyetlen módja volna korabeli értelmező szótár szerkesztése. A kávéházi beszélgetés alapján, íme a hézagpótló műhöz néhány címszó:

„MEGÓVATOLTÁK A VÁLTÓMAT..." Beszámoló egy balesetről. Előzményei: felvett az ember 600 pengőt egy „szövetkezet"-től, ebből kézhez kapott 480 pengőt, mert előre levonták a három hónapi kamatot. Mint látható, nagylábon, sőt nagy kamatlábon éltünk. A lejáratnál a váltót megóvatolták, azaz bevezették az adóst a pör előszobájába. Persze könnyen elintéztük az ügyet, felvettünk egy ezer pengős kölcsönt, kézhez kaptunk 700 pengőt, kifizettük a hatszázas váltót, és a költségeket. Maradt még három pengő készpénz és ezer forint új adósság.

„SZEGÉNYT EGÉSZ ÉLETÉRE DISZKVALIFIKÁLTÁK!" A szóbanforgó szerencsétlen embert a becsületbíróság örökre megfosztotta attól a jogától, hogy párbajozzék. Tehát sohasem lesz alkalma magát felnyársaltatni, vagy agyonlövetni. Mint megbélyegzettnek kell jobblétre szenderülnie, ágyban, párnák között.

„KOSZTPÉNZT KAPTAM A FELESÉGEM ÉKSZEREIRE." A gyanútlan ifjú azt hihetné, hogy az illető erkölcstelen férfiú kosztra költötte, azaz felzabálta a felesége ékszereit. Szó sincs róla. A kosztpénz, úgynevezett felsőfokú uzsora volt, amit tőzsdei papírok vásárlására, illetve tőzsdei játékra kölcsönöztek. Kamatja gyorsabb tempóban robogott: nem havonként, hanem hetenként kellett fizetni. Óvatolni sem kellett, az ékszert a tőzsdecég a papírokkal együtt a páncélszekrényben őrizte, mindaddig, amíg el nem érkezik a...

„KÉNYSZERELADÁS." A papír ára lement, mire a hitelező eladta az ékszert, az értéktelenné vált értékpapírba csomagolva.

„ROSSZ HÁZAKBAN HERDÁLTA EL A VAGYONÁT." Gabi ismer a mai Budapesten is néhány rossz házat. Az egyikben állandóan hull a vakolat, a másiknak a plafonján átszivárog a víz, a harmadikban nem csukódnak rendesen az ablakok. De a „békebeli" rossz házakban nem voltak ilyen hiányosságok. Korabeli újságokban gyakran jelentek meg házassági hírdetések. A kínálkozó hajadonok azért nevezték magukat „jó házból való" úrilányoknak, nehogy összetévesszék őket a rossz házból való úrilányokkal.

Stella Adorján

Jucika és a külföldi

Pusztai Pál rajza

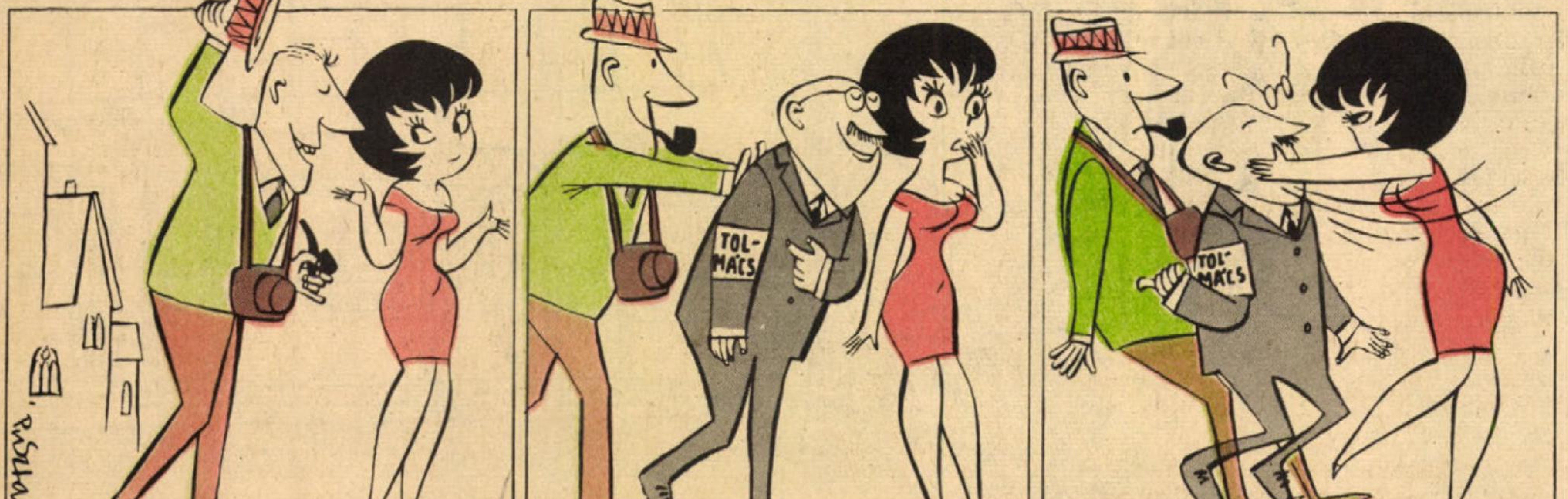

Egy ember állt a járda szélén és sírt. Felnőtt, nagy darab férfi volt, és szeméből potyogtak a könnyek.

— Miért sír, jó ember? — szólítottam meg.

Zsebkendőjével letörölte könnyüit, és szipogott:

— Nem megy . . . Sohasem fogom megtanulni . . .

— Egyetemre jár? Megbukott? — érdeklődtem részvéttel.

Legyintett:

— Egyetemre? Tanár vagyok a botanikai főiskolán. Summa cum laude doktoráltam.

— Hát akkor mi az, ami nem megy, amit sose fog megtanulni? — gyanakodva lehalkítottam a hangomat.— Szerelmi ügy?

— Abban perfekt vagyok . . . — és hangja elcsuklott a zokogástól. — Nem megy . . . Nem tudom megtanulni . . .

— Gépkocsivezetés talán?

— Húsz éve vezetek . . . Sokkal nehezebb dologról van szó, uram. Nem tudom megtanulni, és feladtam minden reményt. Ezt nem lehet elsajátítani . . .

— De mondja már, kérem, miről van szó?

— 58 éves vagyok — kezdte megtört hangon a síró ember. — Megtanultam az 1×1-től a stronciumvegyületekig mindent, amit csak lehetett. És most, meglett koromban kell belátnom, hogy az emberi agy befogadóképessége véges, és hogy én már nem tudok bizonyos dolgokat megtanulni. A következőről van szó, uram. Adva van egy közönséges sárga villamos. Megtanultam, hogy felszállás elől is, hátul is. Adva van a földalatti. Felszállás középen, leszállás középen. Akkor jön a troli: felszállás csak hátul, leszállás csak elől. Ámde itt van a közönséges egy-kocsis, régi típusú autóbusz: ott felszállás hátul, leszállás elől, de ha gyerekkel vagyok, akkor elől is fel lehet szállni, és ha sok az utas, akkor hátul is le lehet szállni. Akkor ott a farmotoros busz. Felszállás csak középen, leszállás csak elől és hátul. Nem addig a csuklós busznál: ott felszállás csak hátul, leszállás középen és elől. A HÉV-en fel- és leszállás, ahol éred, de a távolsági buszon, felszállás csak elől. Azután jönnek a kombinatív módszerek: a stuka villamoson felszállás elől-hátul, leszállás középen is, de ott nincs felszállás. A pótkocsis busz pótkocsiján fel- és leszállás csak középen. Uram, lehet ezt megtanulni? . . . Most pedig, az imént felszálltam egy buszra, elfelejtettem megnézni, hogy milyen márka, a kalauz rámkiáltott:

— Még annyit se tud, hol kell felszállni . . . —, és becsukta az orrom előtt az ajtót. — Az ilyen buta ember az istállóba való.

A professzor befejezte szomorú elbeszélését, és szemét törölgetve odébbállt.

Novobáczky Sándor

Neokolonializmus

Szűr-Szabó József rajza

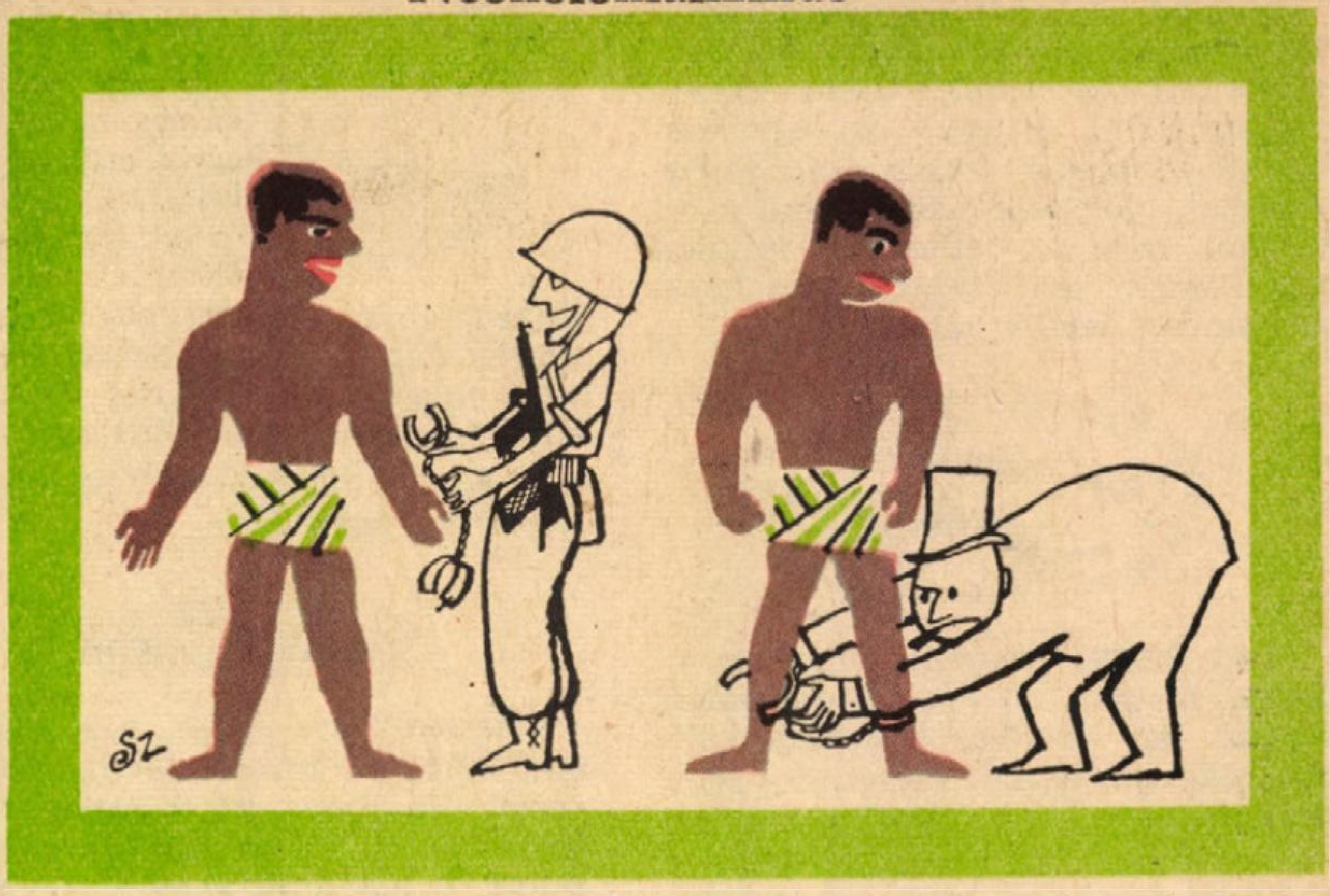

Le a kézről, rá a lábra . . .

Hasznos előadás

Schwott Lajos rajza

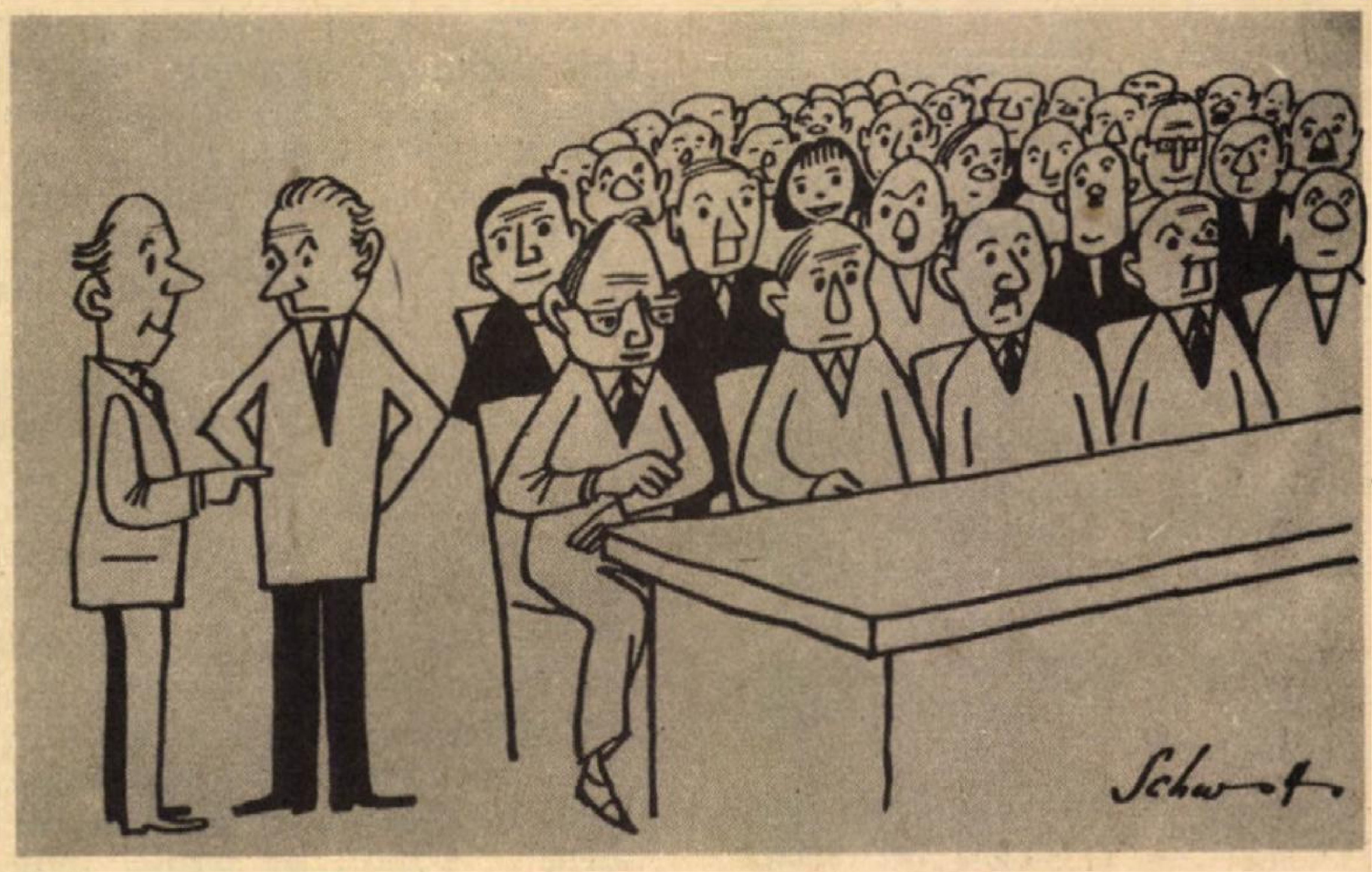

– Miről fognak beszélni?
– A társadalmi tulajdon védelméről.
– És miért nem gyújtanak villanyt!?
– Valaki ellopta a villanykörtét . . .

A színház gazdasági vezetője

Kaján Tibor rajza

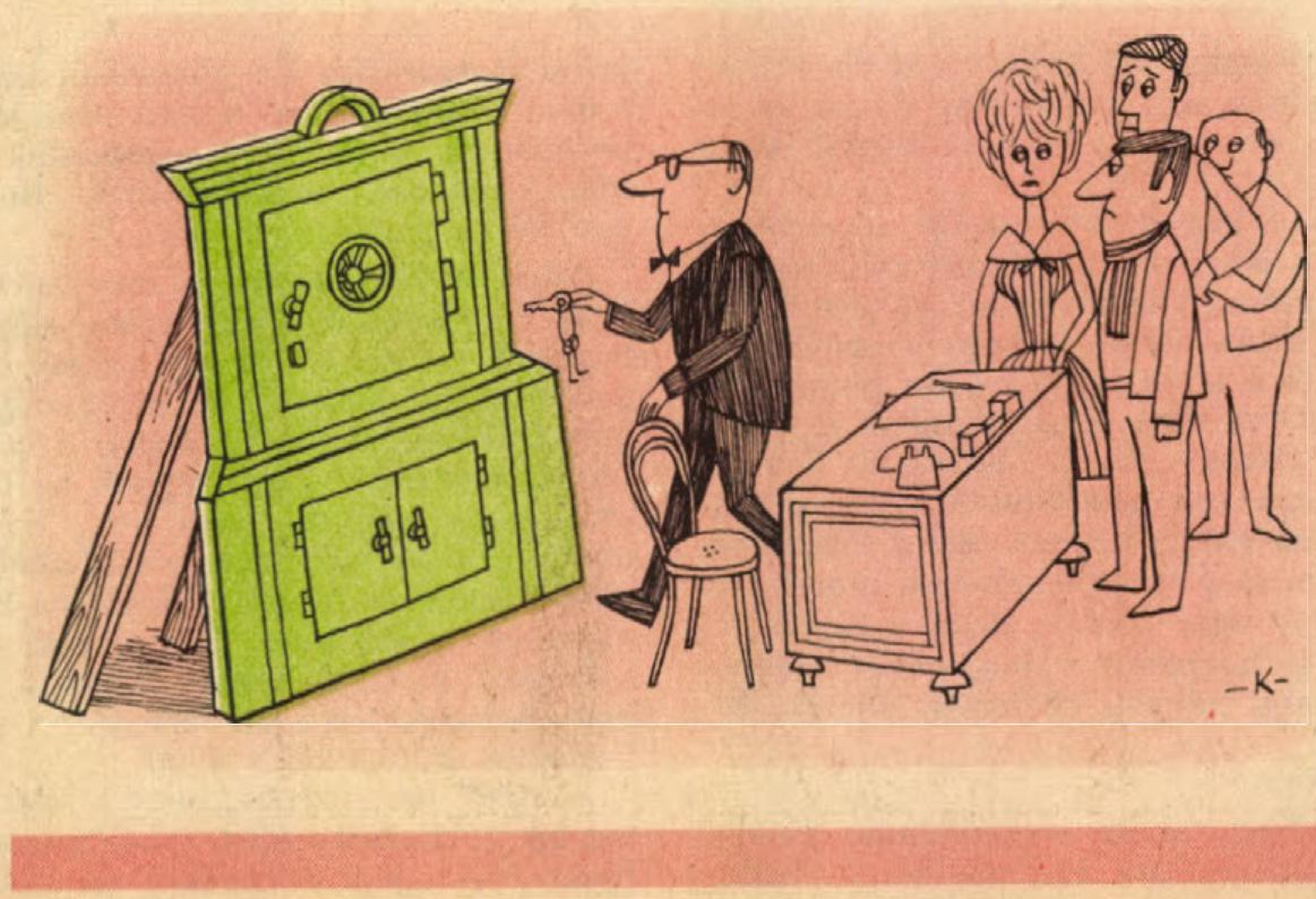

NYOMOZÓS RIPORT

A nyomozós riport publicisztikánk izgatóan szórakoztató terméke. Szemünk láttára, szinte velünk együtt bogozza ki az újságíró egy-egy közérdekű probléma kusza szálait. Fáradságot, időt nem kímélve kutat fel minden nyomot, ellenőriz minden eseményt, és nyílt színvallásra késztet minden felelős személyt.

Most, hogy nyomozós riportra indulok magam is, kérem, tartsanak velem. Egy érettségizett lány különös magatartására szeretnék fényt deríteni . . .

Ahol négy évig nevelték . . .

Éjjel félkettő. Becsengetek a Nemere utcai iskola kapuján. Az igazgatónő nem tartózkodik munkahelyén. Be kell érnem a gondnokkal. Hosszú, fehér hálóingében, kissé kényszeredetten fogad, de amint igazolom, hogy a sajtótól vagyok, merevsége felenged. Bevezet a lakásába, a konyhában hellyel kínál. Körülnézek. Egyszerű bútorok, egy vájdlingban mosatlan edény, az asztalon vacsoramaradék. A szobából átszűrődik a szendergő feleség és az alvó gyerekek egészséges szuszogása. A gondnokkal Pestalozziról és Makarenkóról kezdek beszélgetni. Talán egy órája folytatjuk az eszmecserét, amikor nekiszegezem a kérdést:

— Úgy véli, maguk mindent megtettek, hogy Vézna Ildikót jobb belátásra bírják?

— Igen — csuklik egyet az ijedtségtől —, ki az a lány, mi történt vele?

— Nemcsak a pedagógiai elveket kell ismernünk, gondnok elvtárs — jegyzem meg keserűen —, hanem a gyerekeket is. Vézna Ildikó itt végzett maguknál az idén, jelenleg ápolónő, a negyedik cébe járt.

— Ki van zárva — sóhajt fel —, mi fiúiskola vagyunk.

Szemtől szembe

Másnap. Kora reggel. Első útam az ápolónőképző intézet leányszállására vezet. Hatalmas, kétemeletes, vörös-tégla épület. Előtte vaskerítés. Ha jól látom, a huszadik századból való. A folyosókon vakító tisztaság, rend, és higiénia. Az ablakokban cserepes virág.

Találomra benyitok egy ajtón:

— Vézna Ildikót keresem.

— Én vagyok — emeli rám félénken tekintetét egy apró termetű, törékeny alakú kislány. — Nálam ma már három újságíró járt, a többi osztálytársamnál csak kettő-kettő. Nem volna helyesebb, ha inkább velük tetszene elbeszélgetni a pályaválasztásról?

— Nem — utasítom el az ajánlatot. — Olvasóink kifejezetten arra kíváncsiak, hogy személy szerint maga miért nem ment hajókovácsnak? Milyen lelki vagy egyéb tényezők hatására döntött úgy, hogy inkább ápolónőnek csap fel? Fogadalom? Előítélet? Szülői kényszer?

Még be sem fejezem szavaim, ráborul az asztalra, és hüppögve sírni kezd: alighanem a lelkiismeret furdalja . . . Vékonyka vállai már rázkódnak a zokogástól. Szinte megsajnálom.

— Legalább azt árulja el, ki a kedvenc írója, szeret-e táncolni, van-e udvarlója, és mikor volt utóljára színházban?

Nem felel. Zokogó nővel nem lehet riportozni. Gyerünk tovább!

Ahonnan Ildi elindult

Aznap délután. Zubolyfalván vagyunk. Vézna Ildikó szüleinek egyszerű, zsalugáteres házában. Illetve csak a ház előtt, mert kutya nem enged be. Gubancos szőrű, nagy kuvasz. Homlokán fehér folt. A szomszédoktól tudom meg, hogy az egész család kint arat a mezőn. Az apa, az anya és a nagyobbik fiú. Dolgos, rendes emberek. Három éve vannak a közösben. Szép munkaegységük lesz ebben az esztendőben is . . .

Megkérdem a szomszédoktól, sejtik-e, miért nem akar Ildikó semmi áron hajót kovácsolni?

Tagadóan rázzák a fejüket. Hümmögnek. Zárkózott, maguknak való népek.

A titok nyitja

Már dolgomvégezetlen távoznék, amikor a tornácon ülő nagyanyó megsajnál, magához int, és a fülembe súgja:

— Gyenge csontú ám nagyon ez a kislány, talán azért fél a kovácsmesterségtől.

Ez az, döbbenek rá, s hálásan búcsúzom. Hiába, jó az öreg a háznál.

De azért jövőre újra csinálok egy nyomozós riportot az érettségizett lányok pályaválasztásáról.

Kürti András

RELATÍV ZÖLDBAB

— Megengeded, hogy veled ebédeljek? — kérdezte régi ismerősöm, Aligai, és feleletet sem várva, leült vendéglői asztalomhoz.

Jött a pincér, két menüt rendeltünk. A leves langyos volt, én mérgelődtem, és otthagytam, Aligai viszont jóízűen kanalazta. Aztán oktató hangon megszólalt:

— Ez a leves relatíve nem langyos. A boldog élet titka, hogy mindent a relativitás szemüvegén át nézzünk. Egyszerűen arra kell gondolnunk, hogy a vendéglőben ritkán hoznak meleg levest, sőt gyakran még langyosnak sem mondható. Ha tehát úgy veszem, hogy a pincér hideget is hozhatott volna, akkor ezzel a langyossal nagyon elégedett lehetek. Érted?

— Nem.

— Várjál, majd megvilágítom gondolatmenetemet. Itt van például a házkezelési igazgatóság. Én januárban bejelentettem, hogy beázik a tető. Gondoltam, decemberig kijönnek megcsinálni. Erre már júniusban rendbehozták. Relatíve egy fél esztendőt nyertem.

Aligai belemelegedett a magyarázatba:

— Ha felszállok a villamosra, előre felkészülök, hogy a kalauz valami miatt goromba lesz hozzám. Ha csak mogorva, már kellemes az utazás. Aztán a magyar filmek egy része. Úgy megyek be a moziba, hogy nagyon rossz lesz. Na már most, ha csak közepesen rossz, akkor direkt élvezem a filmet. A múltkor kificamítottam a bokámat. Ugyanezzel a fáradsággal ki is törhettem volna a lábamat. Relatíve tehát jól jártam.

Hozták a húst zöldbabbal.

— Erről jut eszembe, hogy a feleségem tegnap zöldbabot akart főzni vacsorára. Bejárta az egész környéket, de már korán reggel elfogyott, és ő sehol sem kapott.

— És relatíve mégis jól járt?

— Persze! Ha ugyanis nemcsak a környéket, hanem egész Pestet bejárja és mégsem kap, akkor joggal bosszankodhatott volna.

Fizettünk és menni akartunk. Aligai a kalapját kereste a fogason, de a sajátja helyett egy kopott kalapot talált. Valaki elcserélte az ő jó kalapjával.

Káromkodni kezdett, én megvigasztaltam:

— Ne bosszankodj, hiszen relatíve jól jártál. Megtörténhetett volna, hogy az illető nem hagyja itt ócska kalapját. Ezt kitisztíttatod, és mégiscsak lesz egy kalapod.

Bólintott, és megpróbálta a fejére húzni, de a kalap túl magas volt, és lecsúszott a fülére.

— Ne mérgelődj — mondtam neki —, lehetett volna ez az ócska kalap még nagyobb is, és akkor a térdedig érne . . .

(palásti)

Egy nyaralás története

Vasvári Anna rajza

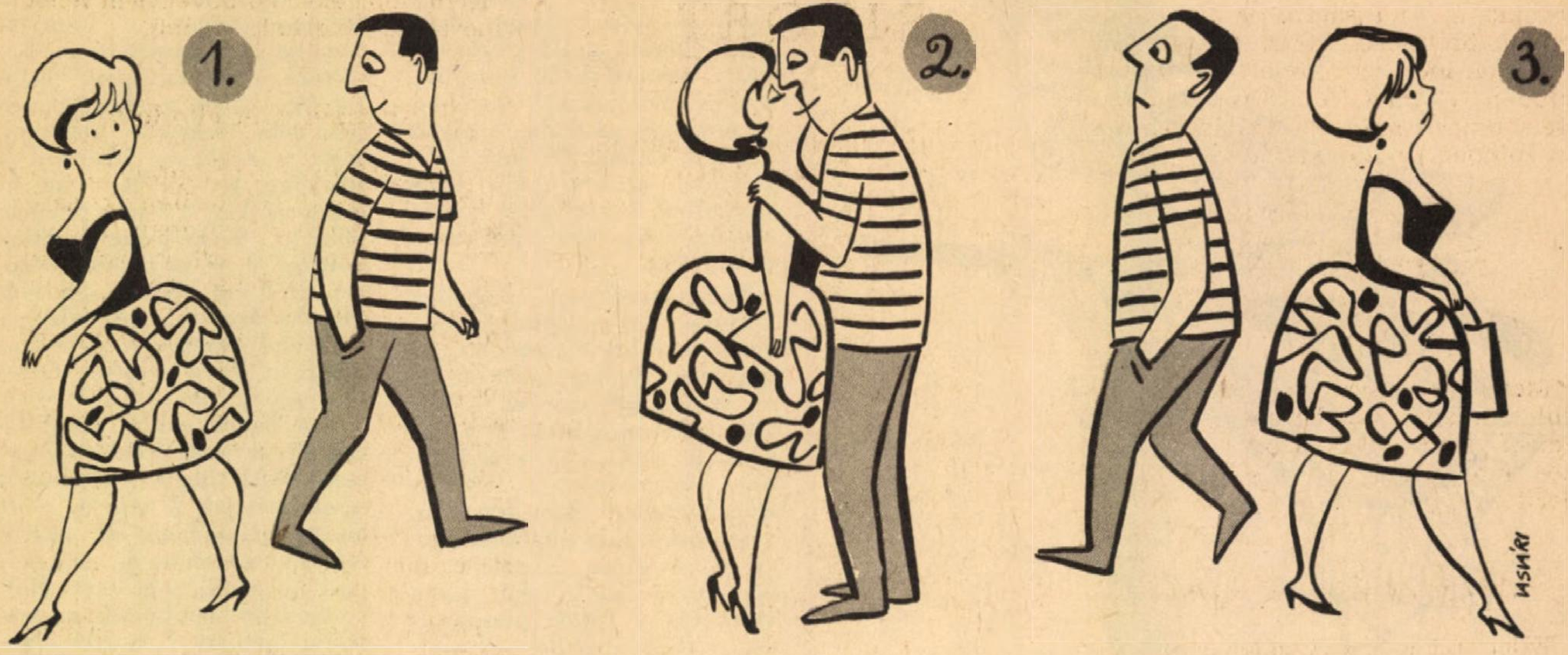

Első hét

Második hét

Pesten

EMBEREK, PILLANATOK

Megtelt a kocsi, a kalauz csönget, indul a huszonnyolcas a Népszínház utcai végállomásról. Már mozgásban vagyunk, amikor fiatal rendőr veti magát rohanvást a szerelvény után. Sürgős lehet az útja, szedi a lábát, izzad cudarul. A peronon többen kajánul figyelik: kihág-e vajon a Hatóság? Jómagam a közlekedési szabályok pártján szurkolok, és nem hiába. A rendőr már-már elkapja a fogantyút, amikor — drámai pillanat — észreveszi a Vigyorgó Fiatalembert, aki készségesen húzódik arrébb, hogy helyet csináljon az ugráshoz. Ettől egyszeriben fölülkerekednek Tekintély, Példa, Kötelesség — rendőrünk fékez, megáll. Még látom, ahogy egyet-kettőt ránt zubbonyán, aztán megkönnyebbülten dőlök hátra. Ha ez a rendőrfiú itt nem győzi le önmagát, legközelebb ötven ember hivatkozott volna rá a bírságoláskor: „Kérem, maguk is megteszik, ha sürgős, saját szememmel láttam!”

Persze néhányan így is fölugranak majd közülünk, ezután is. De érveik nem lesznek, csak furdaló lelkiismeretük.

*

Csütörtök, este félhét, OTP-központ, Nádor utca. Elkésett lottózók nyargalnak: kitöltött szelvényeiket még bedobhatják, de újat már nem vehetnek, a kapu zárva. Sehol egy nyitott trafik, a fogadók bosszankodnak, milliós remények forognak kockán. Egy alkalmi lottóárus megpróbál segíteni rajtuk: suttyomban még piacra dob néhány szelvényt. Ám ilyenkor az egyéni árusítás már tilos; szigorú ellenőr pásztázza a terepet, éberen beles minden kapualjba. Megpillantja a csődületet, odalép, de a lottóárus is résen van: villámgyorsan zsebrevágja a készletet, és érintetlen csomagot rántva elő táskájából, fennhangon kiabálni kezdi: „Itt a jövőheti lottó!”

Az ellenőr arca megenyhül, továbbmegy. Ha jövőheti, az más, akkor már rendben van a dolog.

Így írja ezt elő a Szabályzat Szelleme...

K-sy

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A bíró kihallgatja a tanút, s felteszi a kérdést:

— Önnek tehát az a véleménye, hogy a vádlott alkoholista?

— Ezt nem merem teljes határozottsággal állítani, bíró úr, de ha én egy üveg konyak lennék, nem érezném magamat mellette túlzott biztonságban.

Kényelemszerető táborozó

Mészáros András rajza

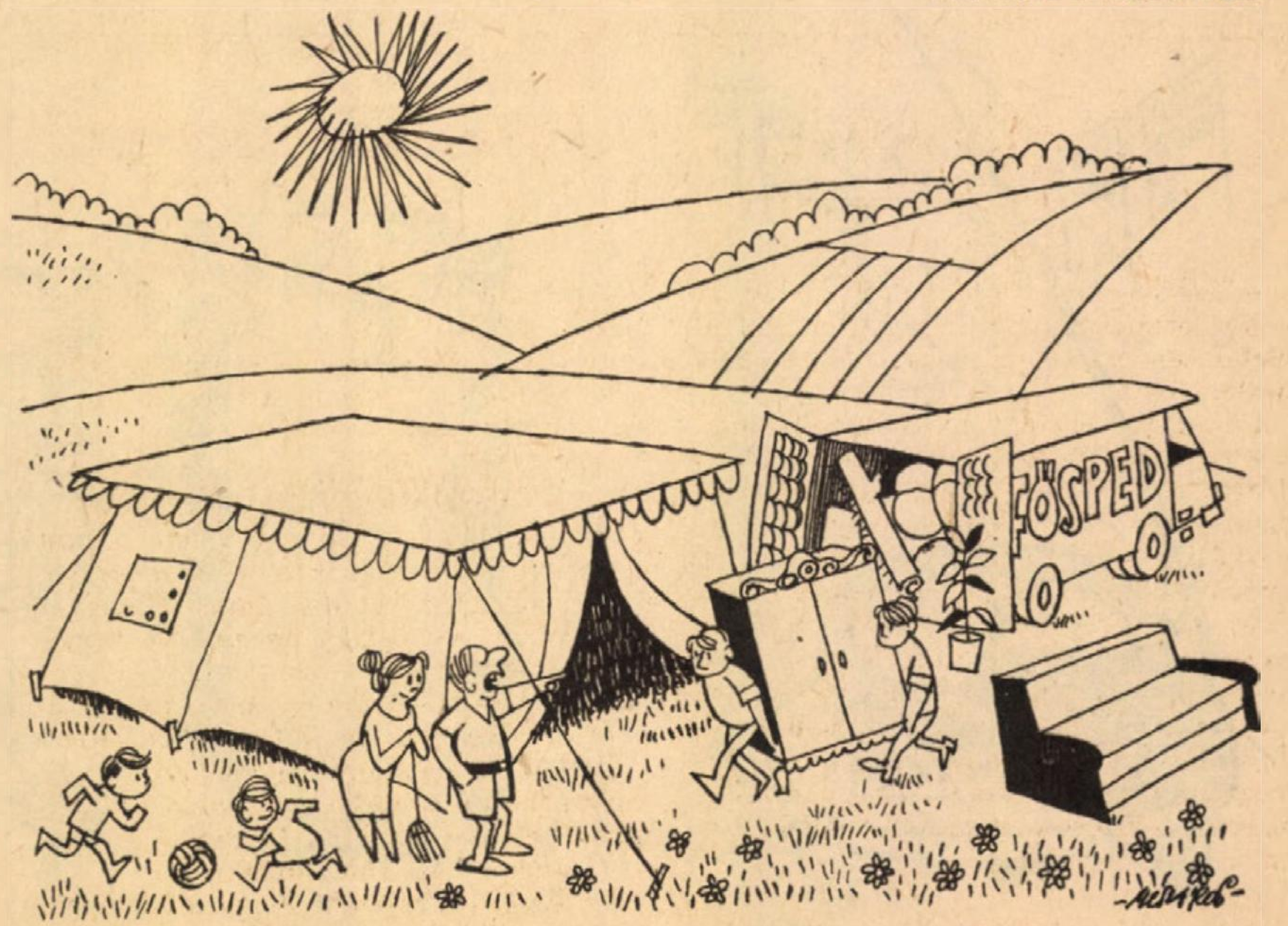

– A hálószobaszekrényt ide, a rekamiét a sarokba tegyék!

Lesben az OAS

Szűr-Szabó József rajza

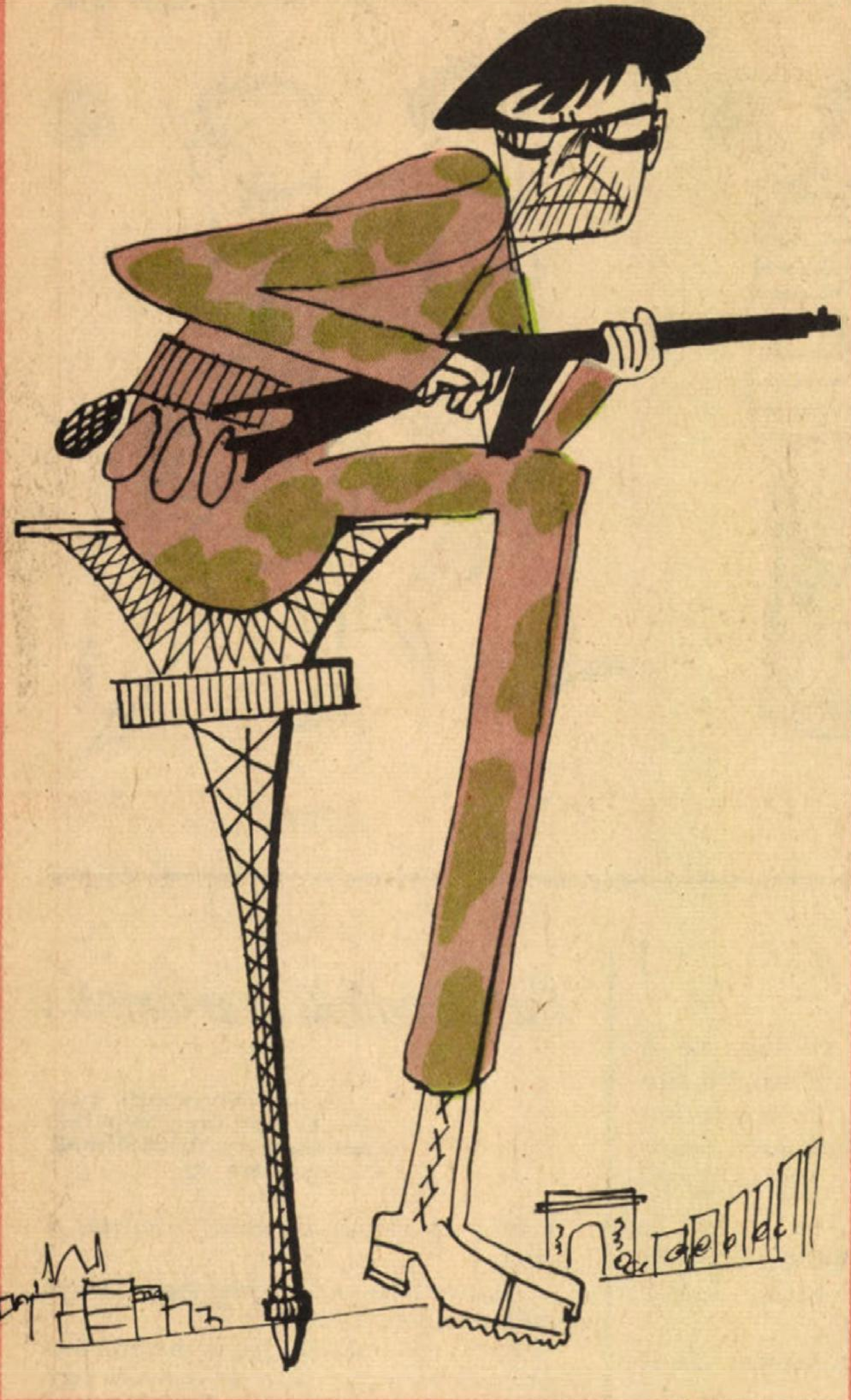

BOLOND NAP

Valószínű, hogy a magas légköri nukleáris robbantás jóvoltából ütődött a fejemnek egy kósza Stroncium 90 részecske, s ettől támadtak különös élményeim, egészen addig, amíg az említett rádióaktív elem felezési ideje el nem múlt. (Ez a szokottnál korábban következett be, szerencsére állott stroncium volt.)

Találkoztam egy négyéves kisfiúval, aki emlékiratain dolgozik, s mint elmondotta, az sem akadály, hogy nem tud írni, az előleget már el is költötte cukorra. A körút és a Rákóczi út sarkán a hatos villamos közvetlenül a leszállás előtt kigyulladt, majd lezuhant, valamennyi utas életét vesztette, de rövidesen megtalálta. A bécsi gyors leltár miatt zárva volt, míg a Dunát átalakították, valószínűleg halastó, esetleg áruház lesz belőle. Az antialkoholista mozgalom díszvacsoráján többen berúgtak, majd kivonultak a Népstadionba, amelyet a dzsesszparádéra hangulatvilágító berendezésekkel láttak el. A Patyolat közhírré tette, hogy a sok panasz miatt ezentúl csak tiszta ruhát fogad el, az Ingatlankezelőség pedig áttért az ingóságok karbantartására. Valamennyi budapesti utca köveit felszedték, mert hővizet, vasércet, urániumot és Árpád-kori leleteket keresnek. A MÁV bevezette az önkiszolgáló mozdonyokat, lebontják a Déli vasút új pályaudvarát, és a régit eredeti formájában helyreállítják, a munkálatok már meg is kezdődtek. A lottón az öttalálatos szelvényekre ezentúl díszoklevelet kapnak, és egy lemezt a szívküldiben, a rádióban viszont Lőrincze Lajos az Édes anyanyelvünket franciául mondja el. Bemutatták a „Csodavárás a Hortobágyon” című magyar filmet, a vetítést azonban nem lehetett befejezni, mert a közönség felrohant a vászonra, és a vállán vitte ki a szereplőket. A Globe Színház felkérte Shakespeare-t, hogy vállalja el az igazgatói tisztséget, de ő sem vállalta. Sikerült megakadályozni a negyedik világháború kitörését. A tokiói olimpián Noszály olyan magasat ugrott, hogy nem esett vissza, hanem a Föld körül keringeni kezdett. Homérosz panaszkodott, hogy mindenütt visszautasítják a művét, mert hosszú. Kolumbus fel akarta fedezni Amerikát, de nem kapott beutazási engedélyt. Hollywoodban betiltották a személyi kultuszt, Kennedy kinevezte leányát, a 3 éves Carolinet népművelési miniszterré, de az illető másirányú elfoglaltságára hivatkozva néhány óra múlva lemondott. A három laoszi herceg Csombéval együtt felvételét kérte a Közös Piacba, de az algériai helyzetre való tekintettel elhalasztották a döntést. Érintkezésbe léptünk rádió útján az Alfa Centauri csillaggal, a válasz már megérkezett, egyelőre életrajzot kérnek. Az orvosok megtalálták a nátha ellenszerét, de egyelőre nem lehet alkalmazni, mert általános bénulást és fáradékonyságot okoz. A perui műszaki egyetemen államcsínyt hajtottak végre, de a diákok urai a helyzetnek.

Végül magamhoz tértem, de eddig ez volt a legunalmasabb.

Feleki László

Gépkocsivezetőkké képezik át a lovaskocsisokat

Schwott Lajos rajza

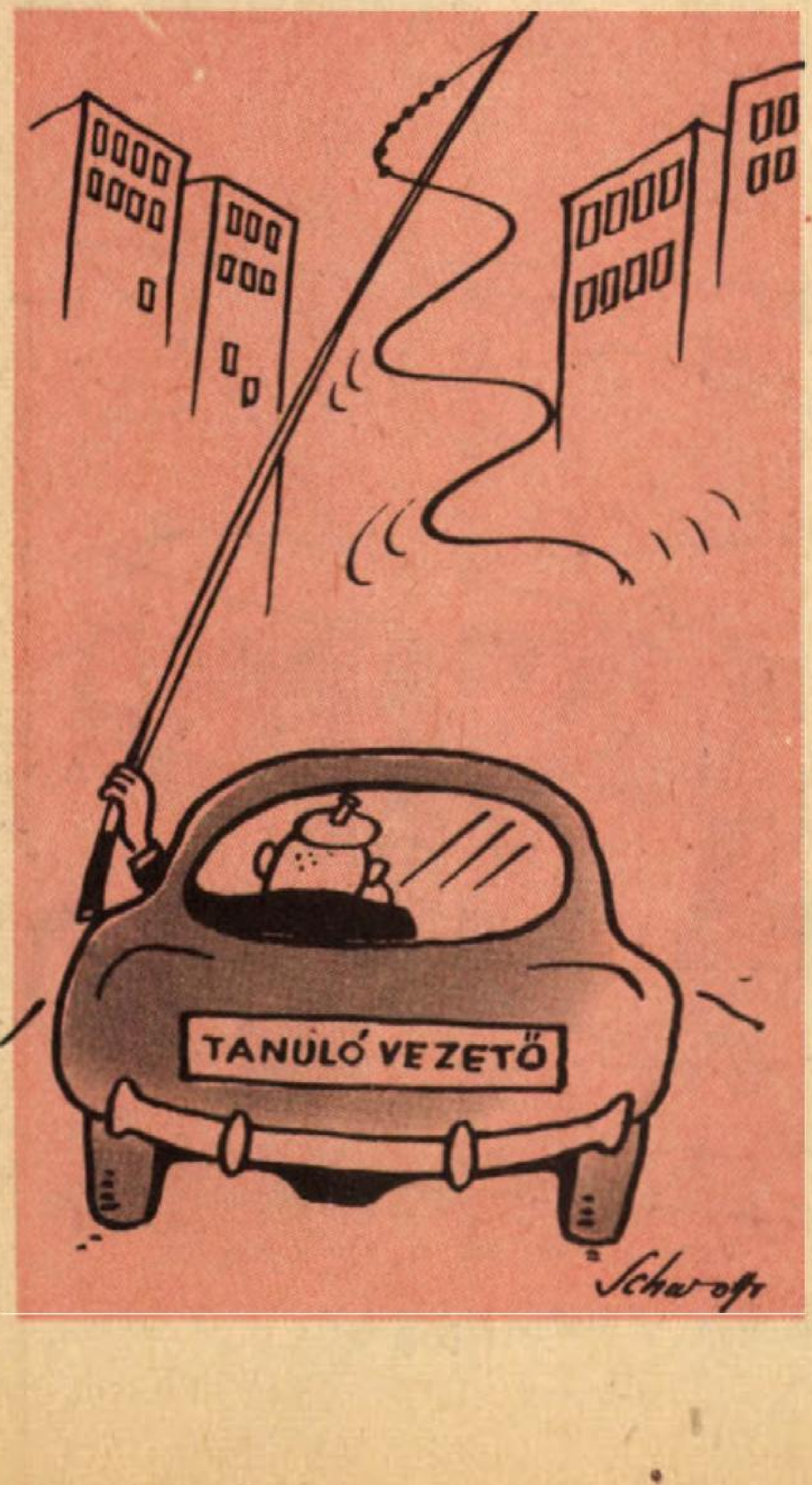

Lakótelepek humora

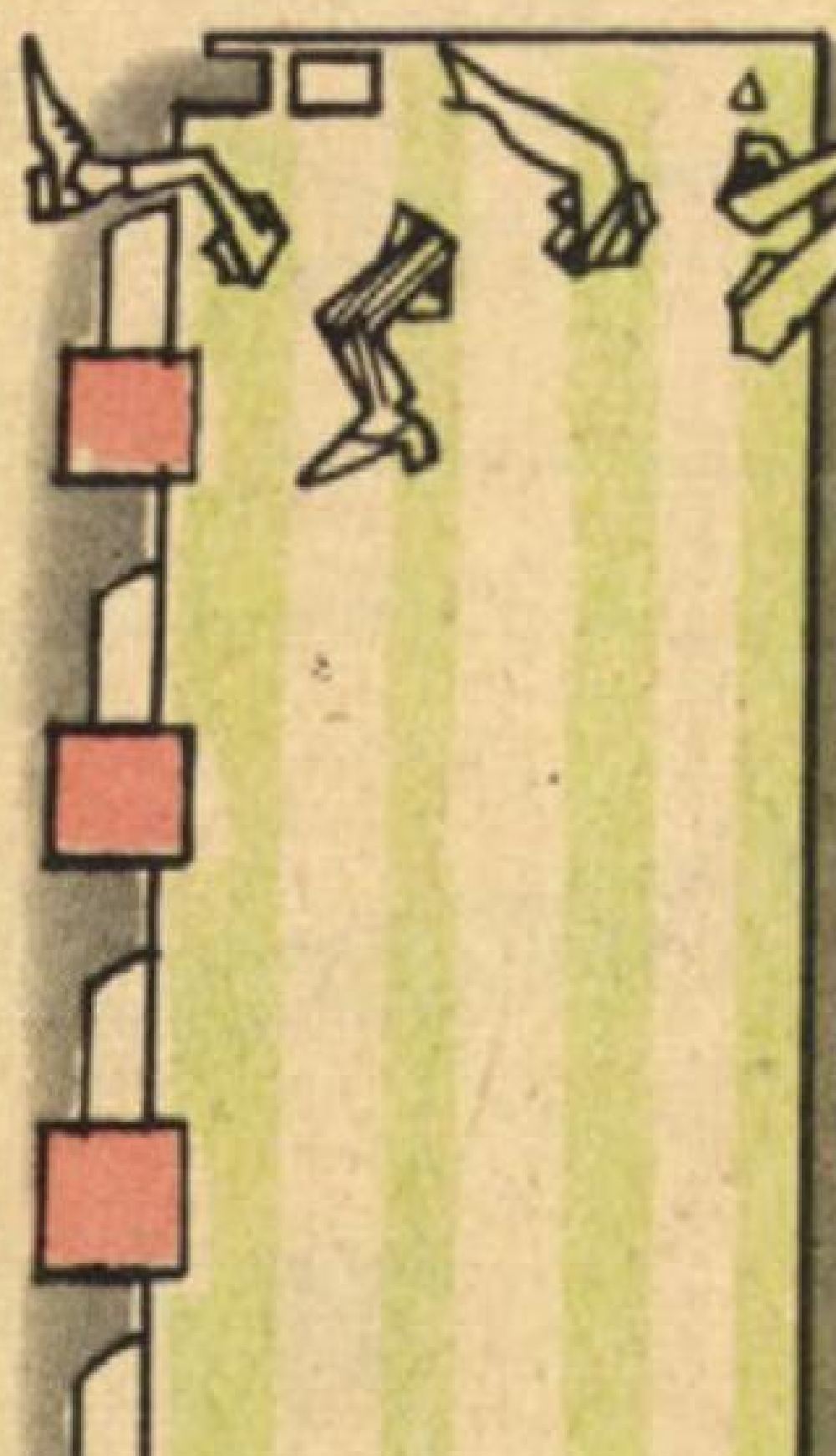

Lakásszentelés

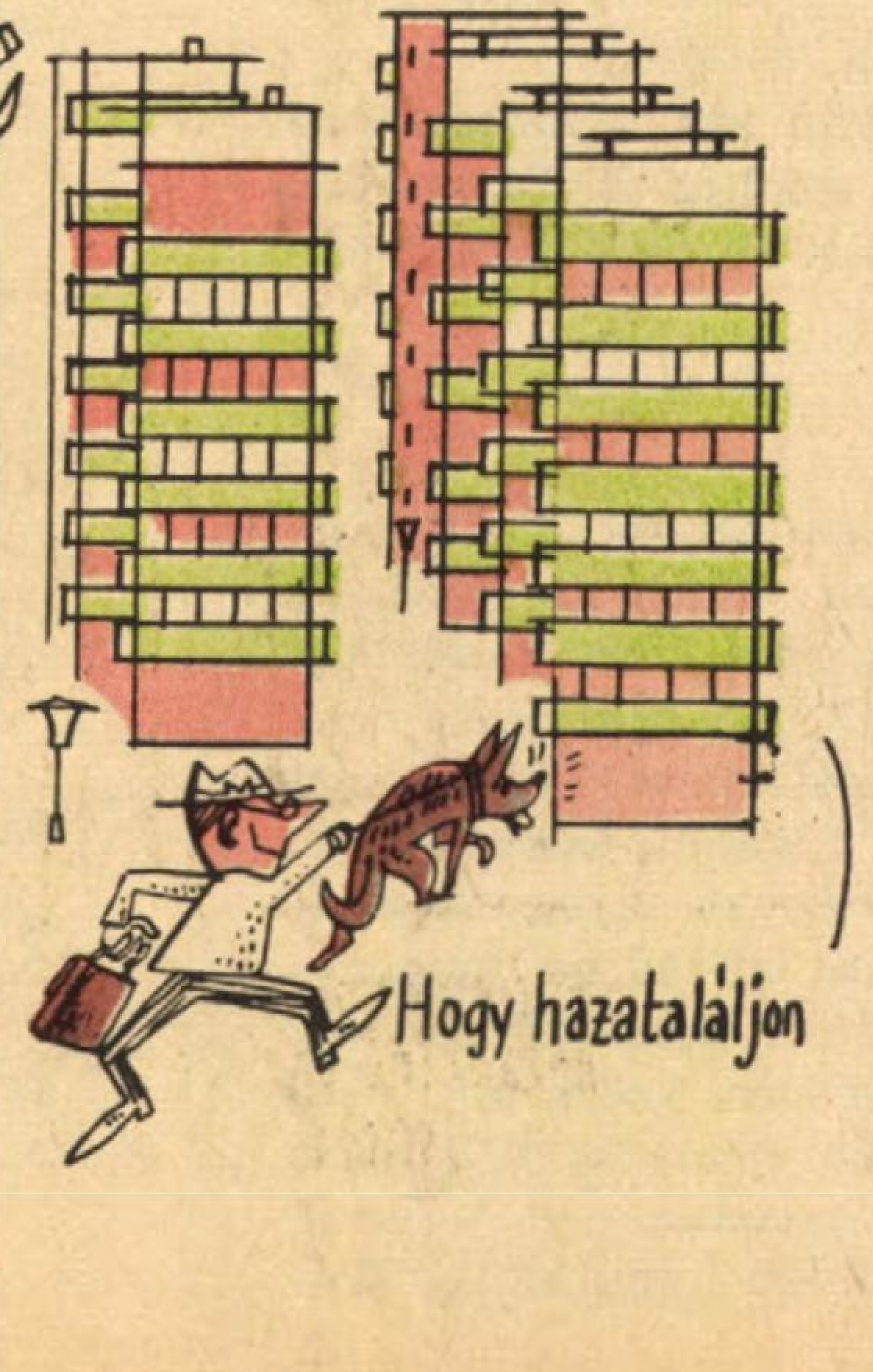

Hogy hazataláljon

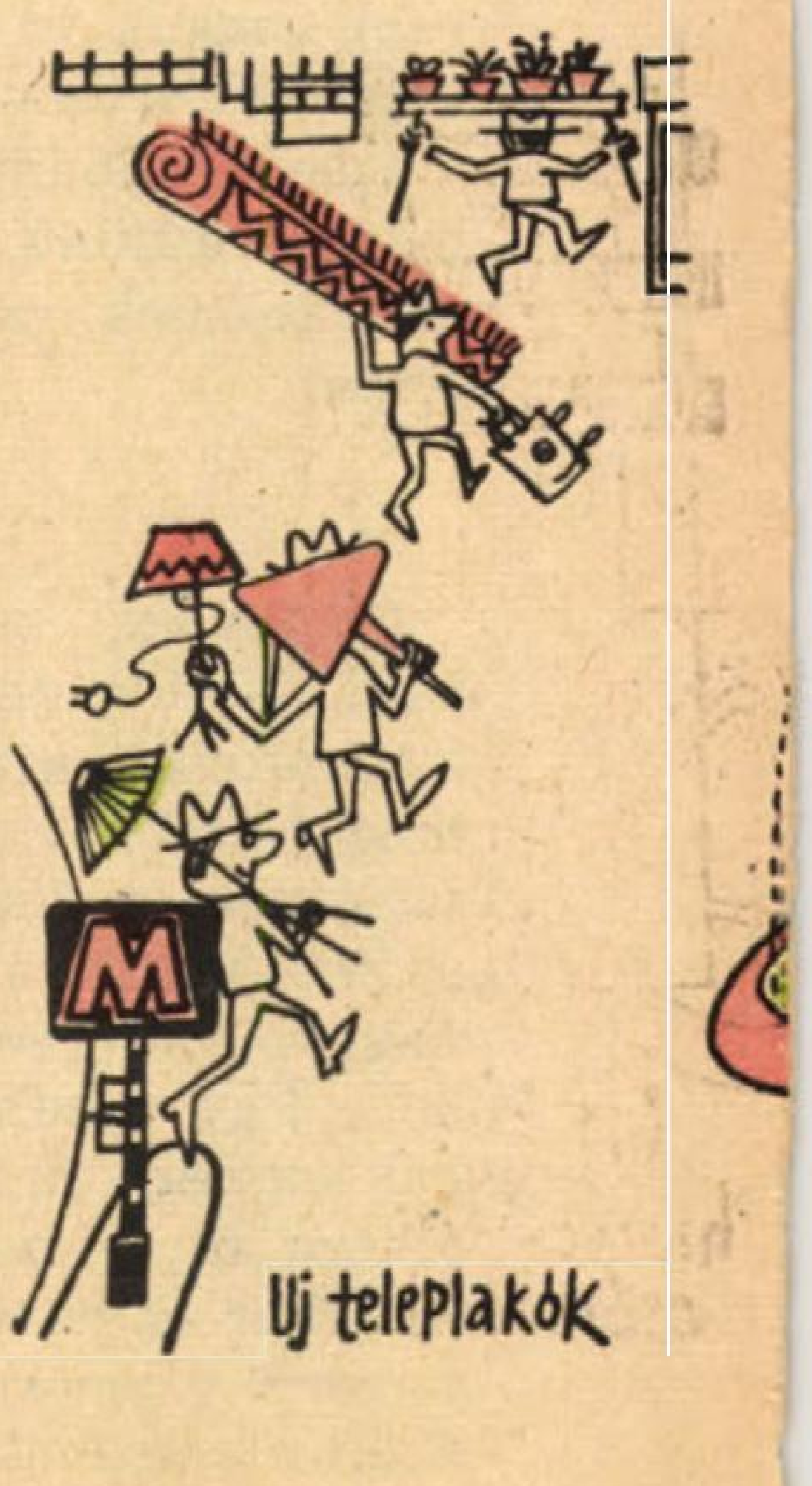

Új teleplakók

MÓRA FERENC:

AFORIZMÁK

A nők olyanok, mint a nagy hadvezérek: nem kérdezik, hogy egy győzelem mennyi vereségbe kerül.

A sok utazás műveli az embert. Példa rá a vasúti konduktor.

Üres fejjel lehet megélni, üres gyomorral nem.

Kell, legyen az íróban annyi bátorság, hogy olyan véleményt nyilvánítson, ami senkiével se ellenkezik.

Könnyebb egy csatát megnyerni, mint leírni.

Inkább a verseid írnád gondolatban, mint a gondolataid versben.

Az ember akkor öreg, ha mosolyog azon, amin valaha nevetett.

Ha a majom beszélni tudna, első szava volna az emberhez: Te majom!

Az ember sohase lehet őszinte anélkül, hogy egy kicsit unalmas ne lenne.

A szerelemben a nők legtöbbre becsülik a rablót, nem haragszanak a tolvajra, de megvetik a koldust.

Az asszony múltjában mindig inkább hisz a világ, mint a férfi jövőjében.

Gyakran ugyanaz a nő inspirál bennünket nagy dolgokra, aki meg is akadályoz bennük.

A plátói szerelem olyan őskori állat, melynek csak a leírása maradt.

Az ember nem válogatja meg az emlékeit.

Dr. Madácsy László gyűjtése

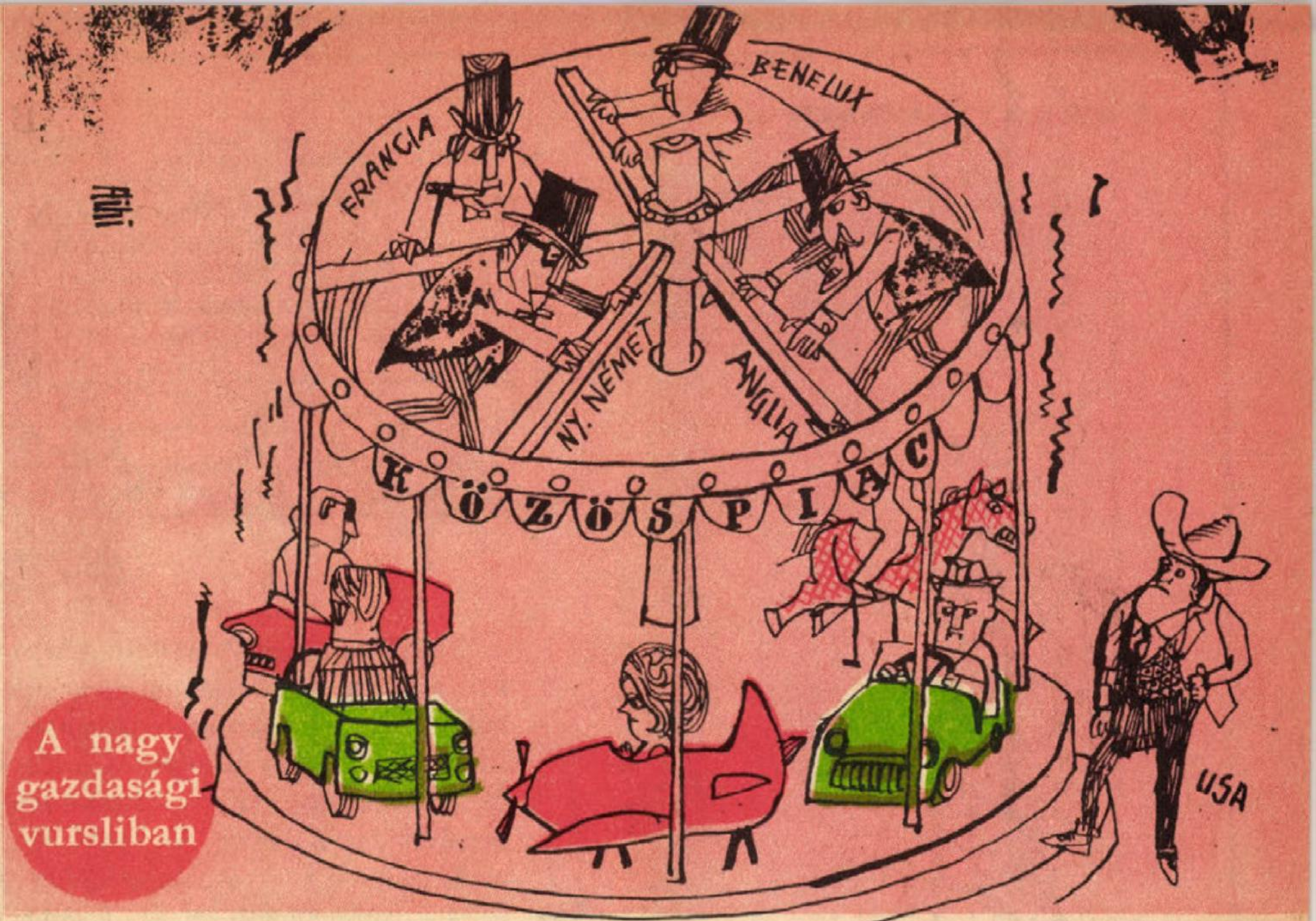

A nagy gazdasági vursliban

FRANCIA
BENELUX
NY. NÉMET
ANGLIA
KÖZÖS PIAC
USA

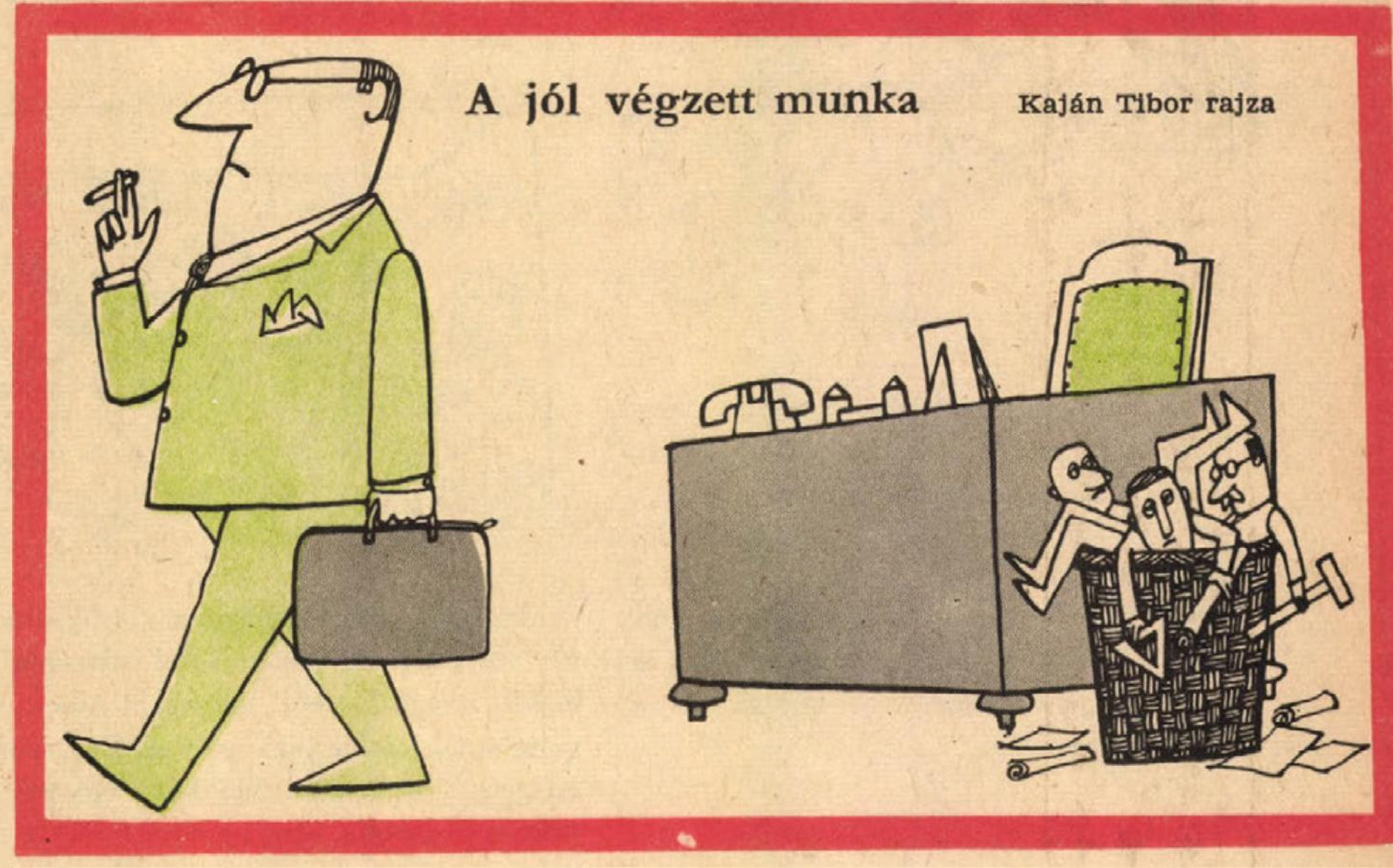

A jól végzett munka **Kaján Tibor rajza**

Szűr-Szabó József rajza

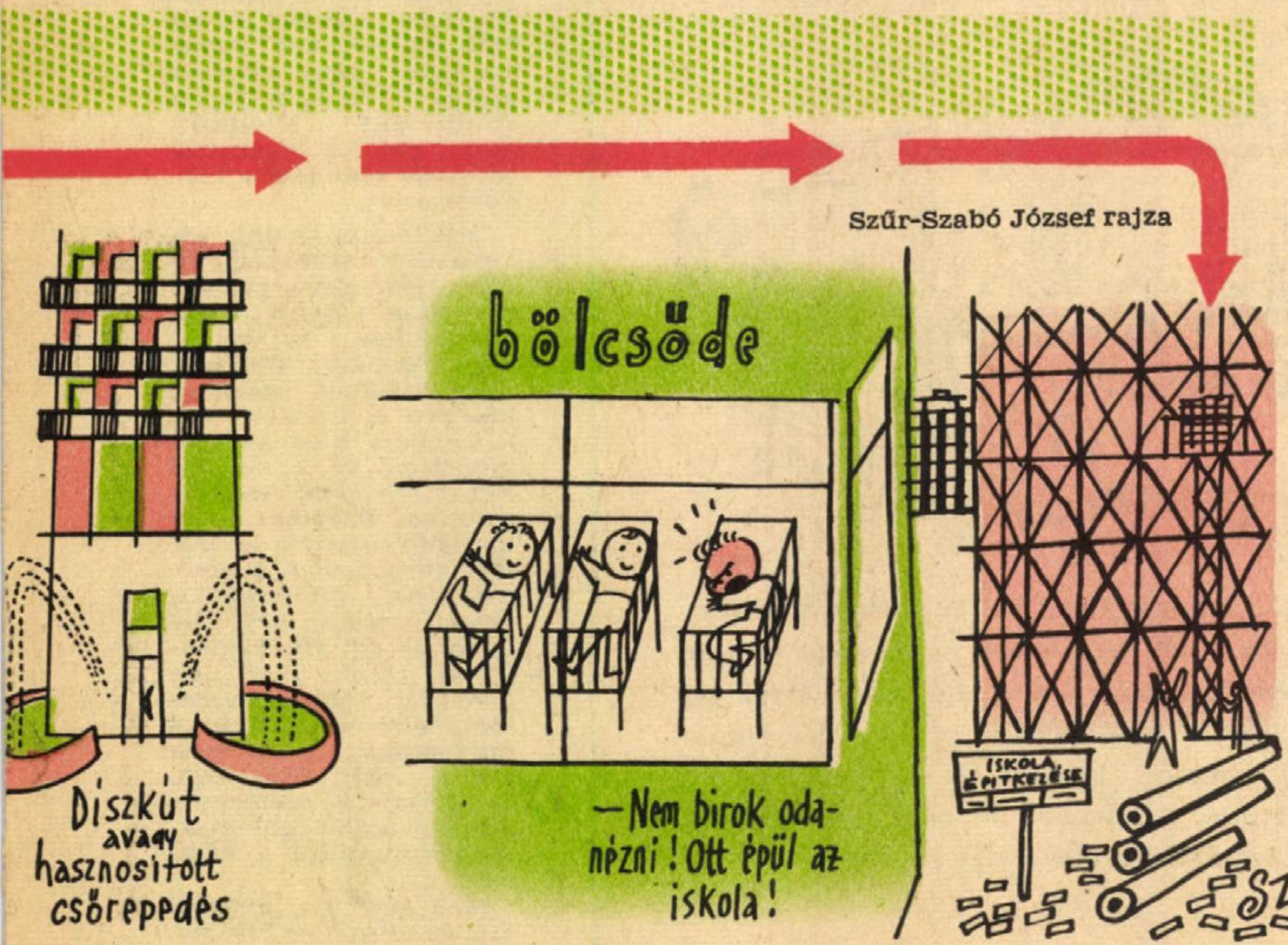

Díszkút
avagy
hasznosított
csőrepedés
bölcsőde
— Nem bírok odanézni! Ott épül az iskola!
ISKOLA ÉPÍTKEZÉSE
SZ

Júliusban megkezdik az iskolaszerek árusítását

Gerő Sándor rajza

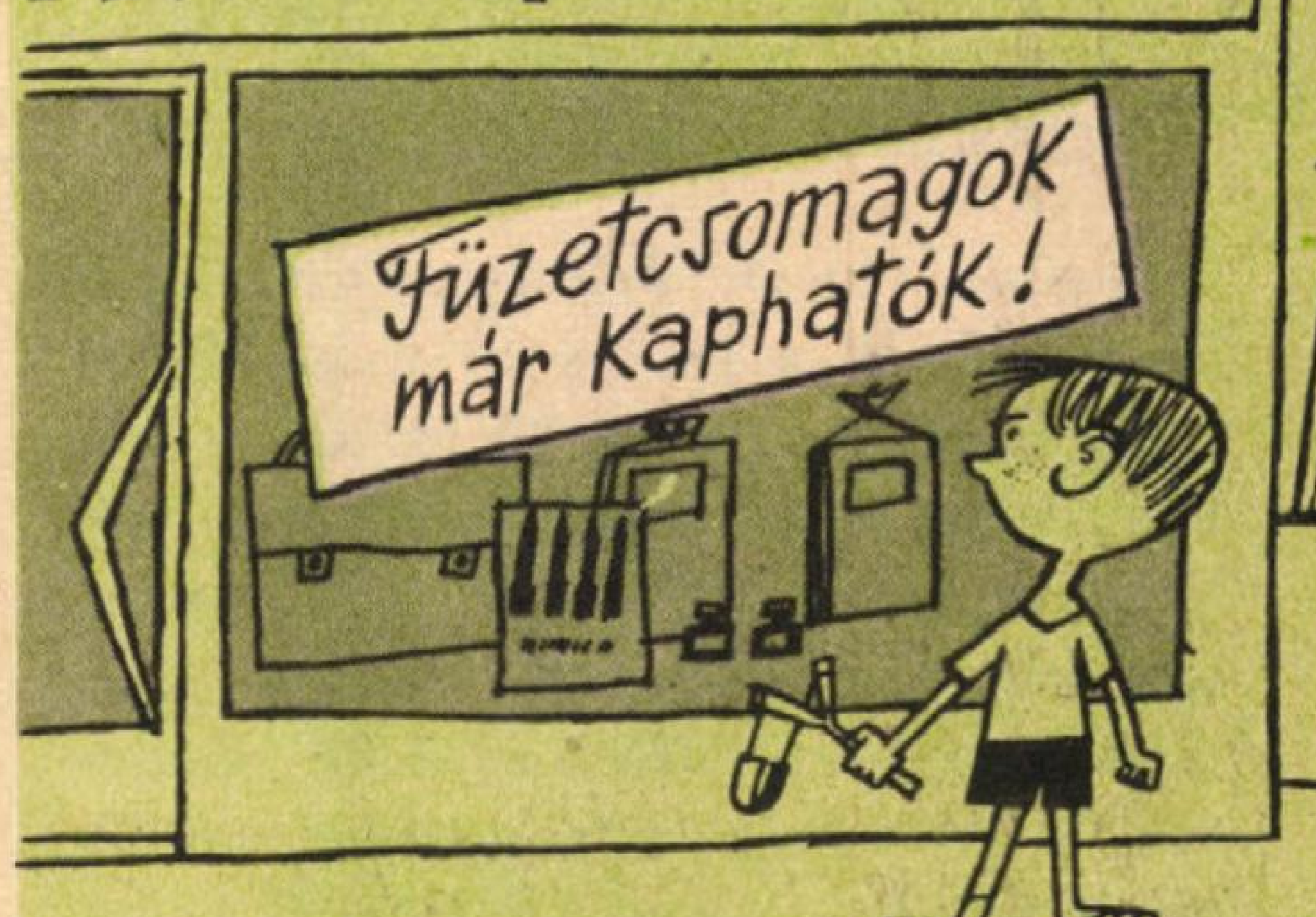

PAPIR, IRÓSZER
Füzetcsomagok már kaphatók!
gerő

– Van szívük azt a kis szünidőt is elrontani! . . . .

VÁRNAI GYÖRGY:

PÁRIZSI
pillanatképek

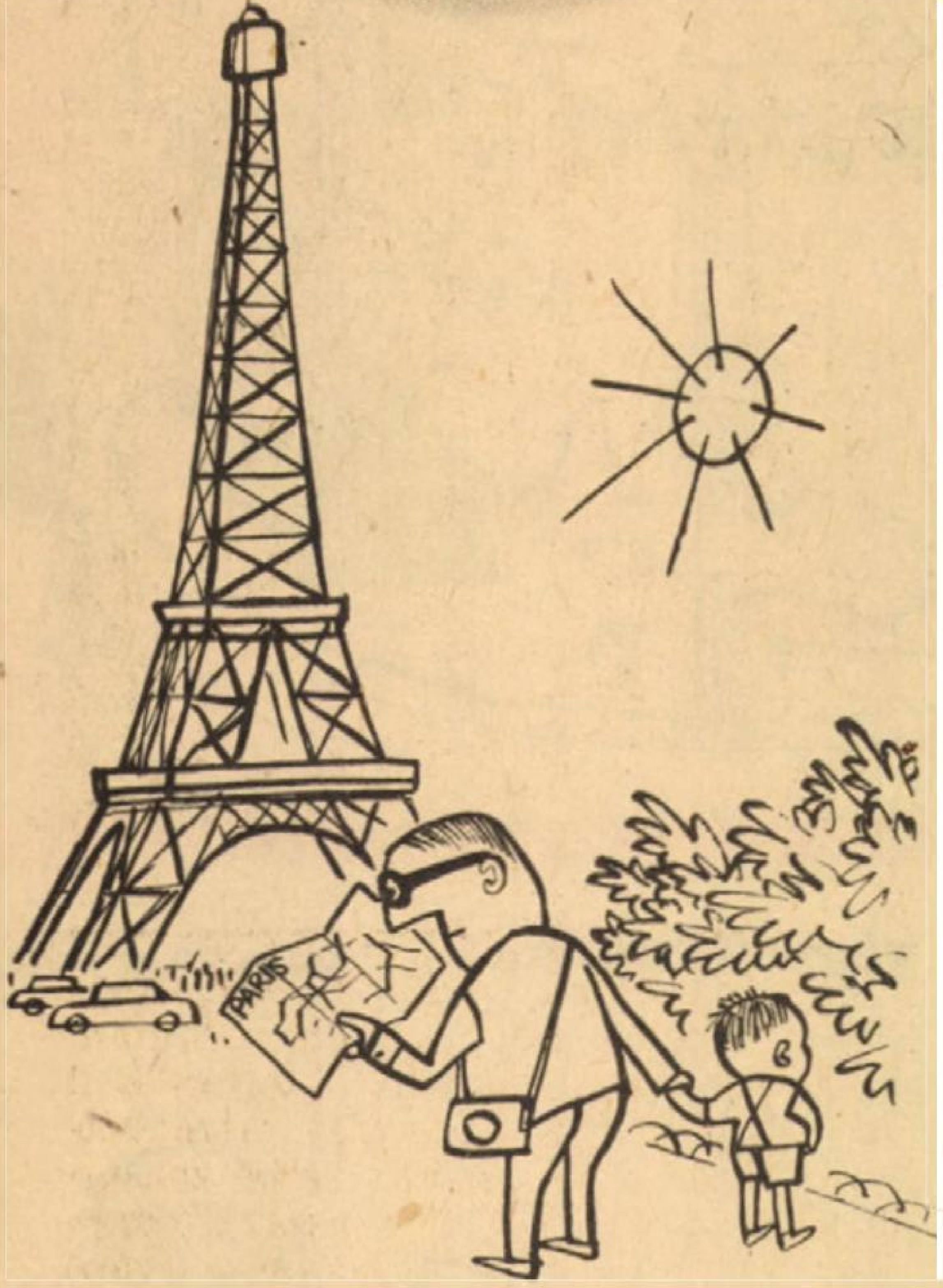

Az Eiffel torony körül gyönyörű park. Ülök egy padon, és nézem a tornyot. Órákig lehet gyönyörködni benne. A park tele van külföldiekkel. Német család jön, papa, mama, kisfiú. Izgatottan nézik a térképüket. Valamit keresnek rajta. Pár perc múlva a papa kézenfogja kisfiát, és elviszi egy bokorhoz. Úgy látszik, ezt a bokrot keresték.

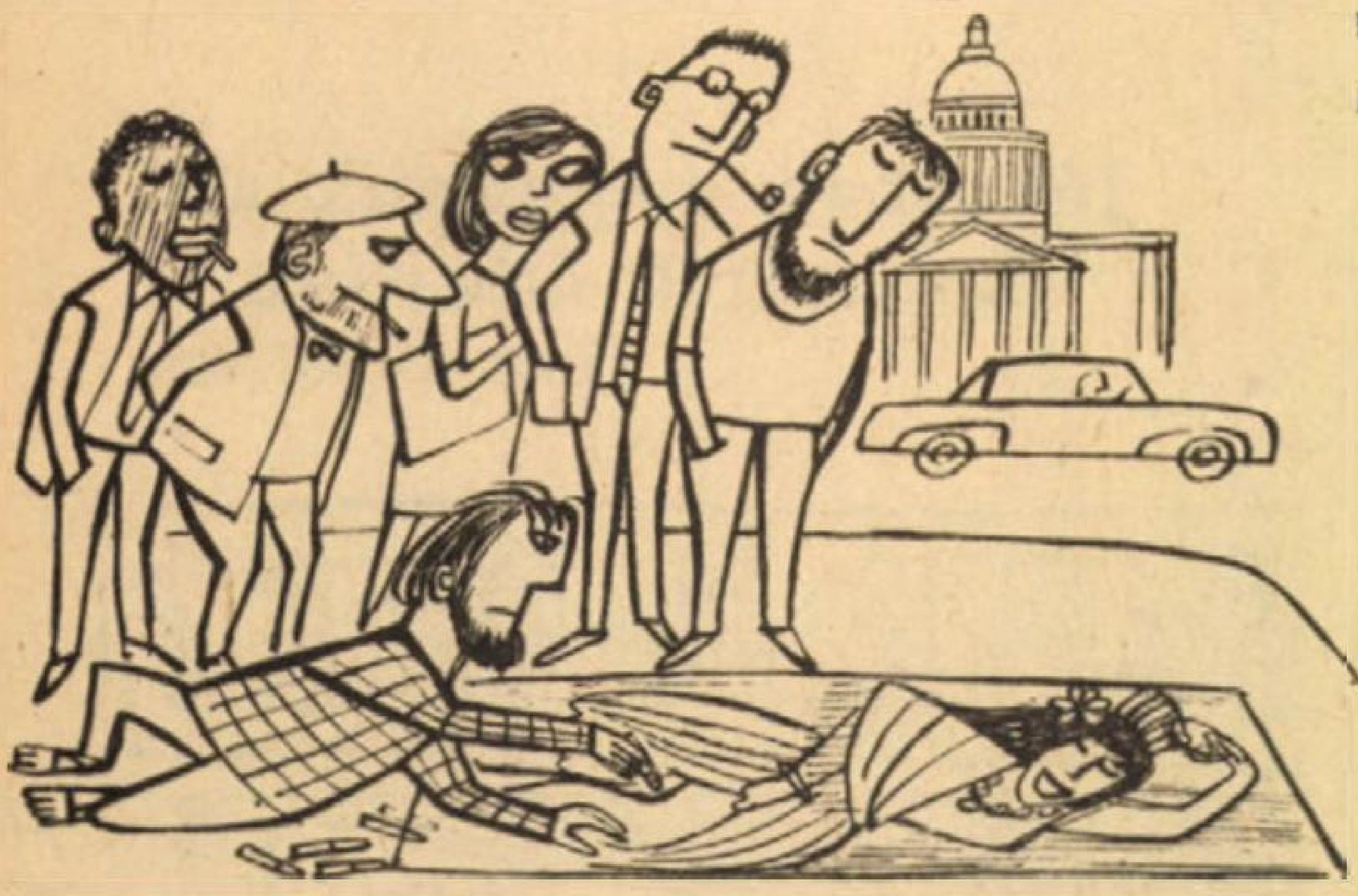

Quartier Latin. Jólmegtermett fiatalember fekszik a Boulevard Saint Michel járdáján. Többen állják körül. Színes krétával képeket fest az aszfaltra. Szép szőke körszakálla van, lábán saru. Jelenleg spanyol táncosnőt alkot. Éppen egyik diszkrét testrészét festi; a nézők elismerően hümmögnek. Pár méterrel arrébb másik művész fetreng a földön. Ő szentképet fest.

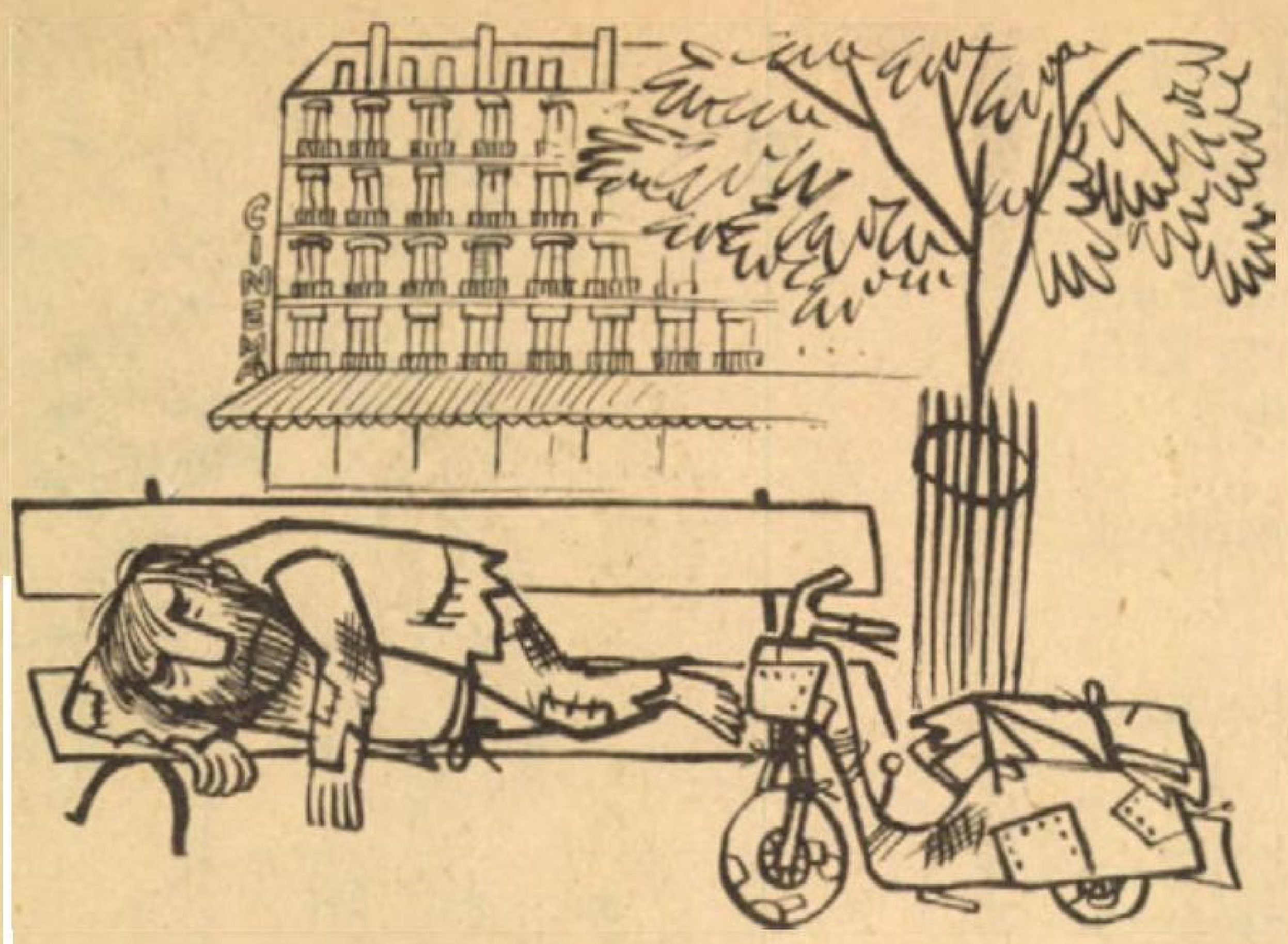

Clochardnak hívják a híres párizsi csavargókat, akiknek nincs lakásuk, és az egyik Szajna-híd alatt laknak. Magam is láttam egy párat közülük. Ott aludtak részegen a járda közepén, a Metro lépcsőjén, vagy — az igényesebbje — valamelyik utcai padon. Az egyik ilyen padalvó mellé még egy — a tulajdonoshoz hasonló — piszkos, ütött-kopott robogó is volt támasztva. A tankjában valószínűleg pálinka lehetett, benzin helyett.

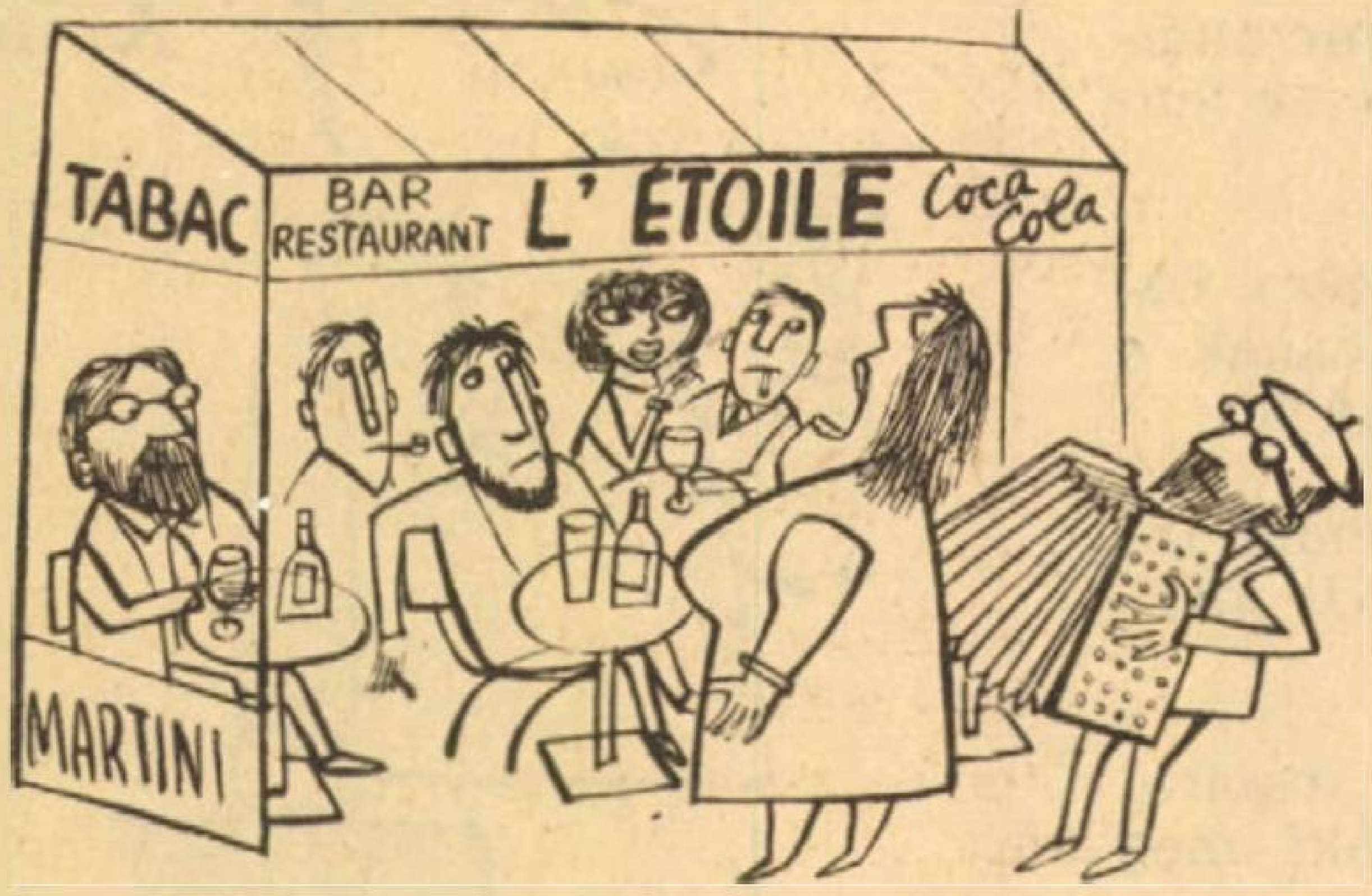

Majdnem minden házban kis bisztró van, utcai terasszal. A teraszt felül vászonernyő, kétoldalt üvegfal védi. Zenekar nincs, wurlitzer nem zenél, táskarádió nem szól. A franciák beszélgetni szeretnek. Időnként egy-egy amatőr muzsikus jelenik meg az utca felől, és orvul zenélni kezd. A közönség pánikszerűen fizet és menekül. Nehéz lehet itt karriert csinálni.

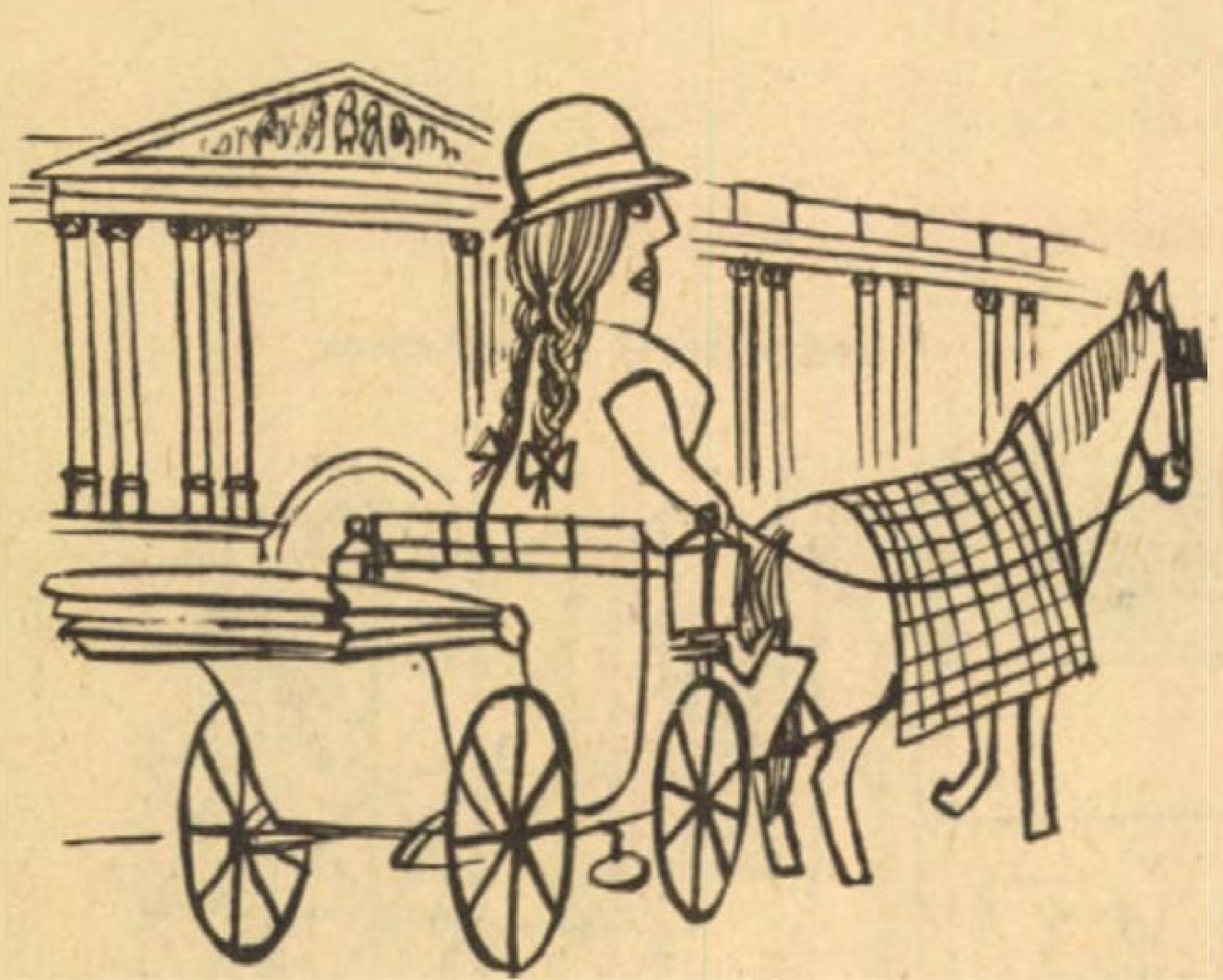

Az ijesztő autóforgalomban néhány konflis. Az egyiket jól megtermett asszonyság hajtja, keménykalapban. A kalap alól kilóg két vastag copfja. Kissé megdöbbentő, de minden esetre eredeti jelenség. Legtöbbször a Louvre előtt szokott állni kocsijával, de nem hiszem, hogy Mona Lisának konkurrenciát jelentene.

A puskás fiú

A buszról leszállva pillantottam meg, 13–14 éves lehetett, puha lányos arca, hosszú, világosszőke haja, és kék szeme volt. Kézben vitte a puskát, ahogy a moziban látta, a dzsungel mélyén lopakodó vadászoktól. Nem tagadom, valahogy viszolygok a felfegyverzett gyermekektől, persze nem szeretnék a haladás kerékkötője lenni, ha légpuskát gyártunk számukra, ám legyen, biztosan rendjén van így, valahol ezt alaposan átgondolták, csak én nem vagyok már képes felfogni a magasabb szempontokat.

A puskás fiú harminc lépéssel előttem ment, és figyelmesen nézegetett jobbra-balra, mígnem egyszercsak megállt, a fegyvert az arcához kapta, célzott . . . és scsett! A kerítésről rongycsomóként fekete madár zuhant a fűbe. Többé meg se moccant. Jó negyven lépés távolságból telibe talált. Biztos kéz, sas szem. Egy ideig nem tudtam szóhoz jutni, és nem értettem, mitől lett olyan melegem. Mi van ezen izgulni való? — kérdeztem magamtól. — Ezerszámra láttál agyonlőtt és agyonvert embereket, s most egy madár miatt akarsz gutaütést kapni? Mi ez, ha nem szenilitás? Ahelyett, hogy csodálnád a fiú biztos kezét, és a kitűnő fegyvert —, állsz az úton, mint ökör a kerítés előtt, és egy döglött madarat bámulsz.

Közben a fiú folytatta az útját. Én meg mentem utána. Öt perc múlva a sürgönydróton illegő madarat vette célba . . . scsett! . . . A madár az égnek röpült, majd hirtelen megállt, s mint a kő zuhant alá. Nem láttam, hová esett, mert bután bámultam a tovább haladó fiú után. Szólnom kellett volna? Nem mertem szólni. Hiába vagyok háromszor idősebb, neki puska van a kezében, és én már tudom, mit jelent az. Ezért nem mertem szólni. És milyen jogon szólhatnék? Mindenki tudja, hogy a légpuskával csak lőni lehet, labdázni nem.

Lassítottam, s így elvesztettem szem elől a fiút. Húsz perc gyaloglás után értem utam végcéljához, a római parti üdülőhöz. Belépek, nagy csődület, melynek közepén a barátom áll, két szeme közt az orrcsontjából dől a vér. Mi történt? — kérdeztem izgatottan. Barátom arcát törölgetve felelt: — Beszélgetés közben a kerítés felé pillantottam, éppen, amikor egy 13—14 év körüli fiú légpuskával célba vett egy madarat. Megfenyegettem, mire a következő pillanatban orrcsonton ért a sörét. Egy centi, és kilövi a szememet. Többen utána szaladtak, de eltűnt, mint a kámfor . . .

Még egy kis gyakorlat, és nem fog hibázni. Egy centit sem.

Kőmüves Imre

Emlékezem SZEREDAIRA

Nem tudom ma már megmondani, az osztály csodálkozott-e jobban vagy maga Szeredai, miként is csúszott ő át évről évre a gimnáziumi évfolyamokon. Nem mondom, tudott ő minden részletfogalmat, elnevezést, de mindennek pusztán csak a nevét ismerte, anélkül, hogy a tartalmukról fogalma lett volna. Szép fiú volt, sima modorú, jólöltözött, udvarias, de vagy taplófejű vagy lusta volt vagy életokos.

Mégis-e, vagy inkább, mindazáltal ő volt az osztály minta- és eszményképe. Mert a papája bankár volt, s mert a budai hegyekben saját villájukban laktak. S főleg, mert minden nap autó hozta és vitte kiváltságos személyét. Mindnyájan tudtuk, hogy Szeredaiból úgyis nagy ember lesz, képviselő, miniszter, főrend, ezekhez pedig nem fontos sem a Thales-tétel, sem ez accusativus cum infinitivo, de még csak az Arany Bulla dátuma sem. Súgásokból, tíz perc alatti gyors rekapitulációkból úgy-ahogy átevickélt a feleltetéseken, és az osztályokon. Ebből állt az ő osztályharca.

A harmadik padban ült, én meg a háta mögött, így én voltam a fő udvari súgója. Köszönömön kívül azonban soha nem kaptam tőle semmit. Egyszer mégis megmozdulhatott a lelkiismerete, mert egy májusi utolsó óra előtt így szólt hozzám:

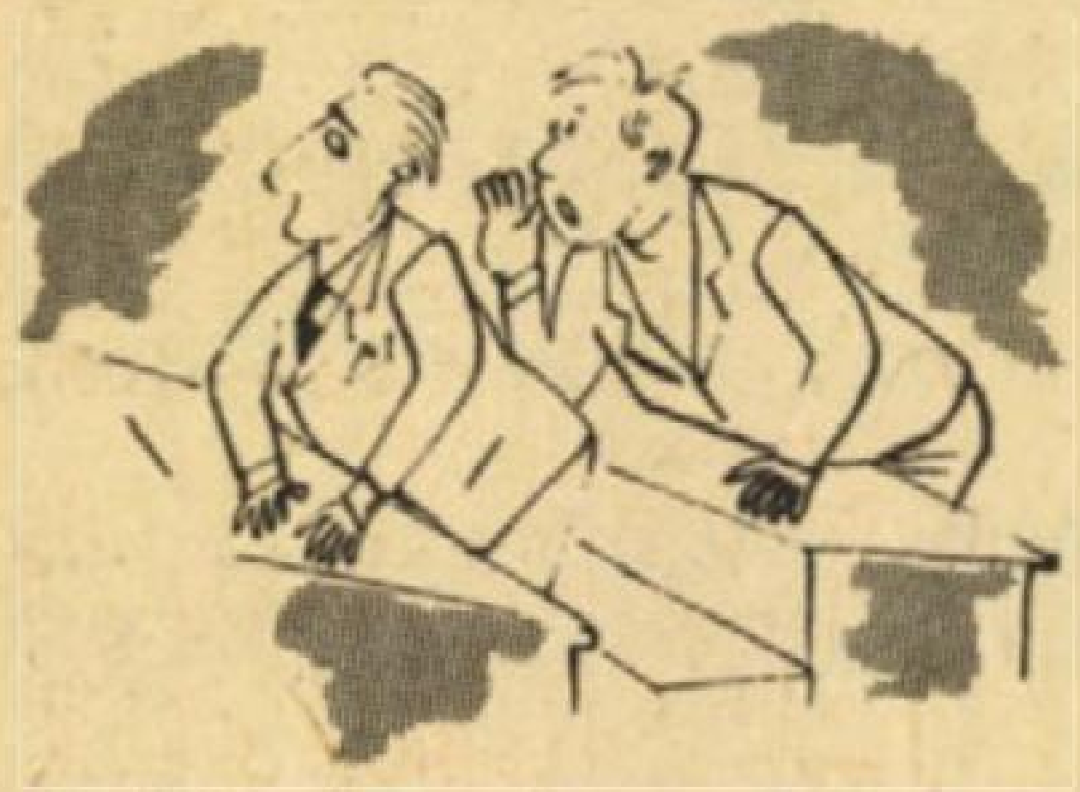

— Idehallgass, Béluskám. Tuti, hogy Zahoreczky ma fölhív retorikából. Ha kisúgsz, elviszlek haza az automobilomon.

Akkor még „automobil”-nak hívták a géperejű kocsit, sosem hittük volna, hogy egyszer kocsira fog ez a fenséges név demokratizálódni.

A felelés tervszerűen sikerült, mind szellemileg, mind technikailag. Óra végén aztán karonfogva lejtettünk le a lépcsőn a kapu elé. A sofőr már ott állt a nyitott kocsiajtó előtt, aranysújtásosan, tányérsapkával, és nagy pödört bajuszával. Olyan méltóságos jelenség volt, majd hogy kezet nem csókoltam neki.

A motor a kurblizástól beugrott, beültünk, elindultunk.

Sajnáltam magam, hogy előzetesen nem értesíthettem az otthoniakat. Anyám bizonyára a kapu elé csődítette volna a fél Orczy utat ehhez a magasztos, ünnepi eseményhez. „A Majthényi fiú ma automobilon jött haza az iskolából.

Az úri autószag, a plüss bársonyülés, a mennyei suhanás érzete elandalított. Lehúnytam a szemem a gyönyörűségtől, s élveztem a nagyúri élet ingyen gőgjét. Csak, amikor újra fölpillantottam, akkor látom, hogy az ismerős útvonal helyett csupa ismeretlen házak között robogunk. Ó, én mafla, hát honnan is tudnák ezek, hogy én hol lakom? Odesúgtam Szeredainak:

— Orczy út 42, földszint 6.

— Miért mondod ezt? — nézett rám vissza csodálkozva.

— Hát ott lakom. Meg se mondtuk még a sofőrnek a címet.

— Te csacsi, mi a Béla király úton lakunk — szólt szerényen Szeredai.

— Hát hozzád megyünk? Azt ígérted, hazaviszel!

— Hát nem viszlek haza? Mi ott lakunk. Nem tudod, mi az: „haza”?

Felfordult velem a világ. Egérfogóban voltam. Sem technikailag, sem lélektanilag nem változtathattam a helyi világrenden. Nem tudtam ugyanis, hogy az ajtót hogyan kell kinyitni, érzelmileg pedig nem voltam képes a kéjutazást félbeszakítani. Szédülten dűltem vissza, s hagytam, hogy Szeredai felvigyen a Svábhegyre. Sovány kárpótlásnak látszott, hogy legalább megtekinthetem nevezetes osztálytársam otthonát, tanulószobáját.

Huszonöt perc alatt felértünk. Amikor azonban kiszálltunk, a nagy osztálytárs a kapu előtt kezet nyújtott:

— No, Isten véled, Béla, én már megérkeztem.

Félnégy lett, mire fillér nélkül az Orczy útra hazavánszorogtam.

Simon Zoltán

1962

Vasvári Anna rajza

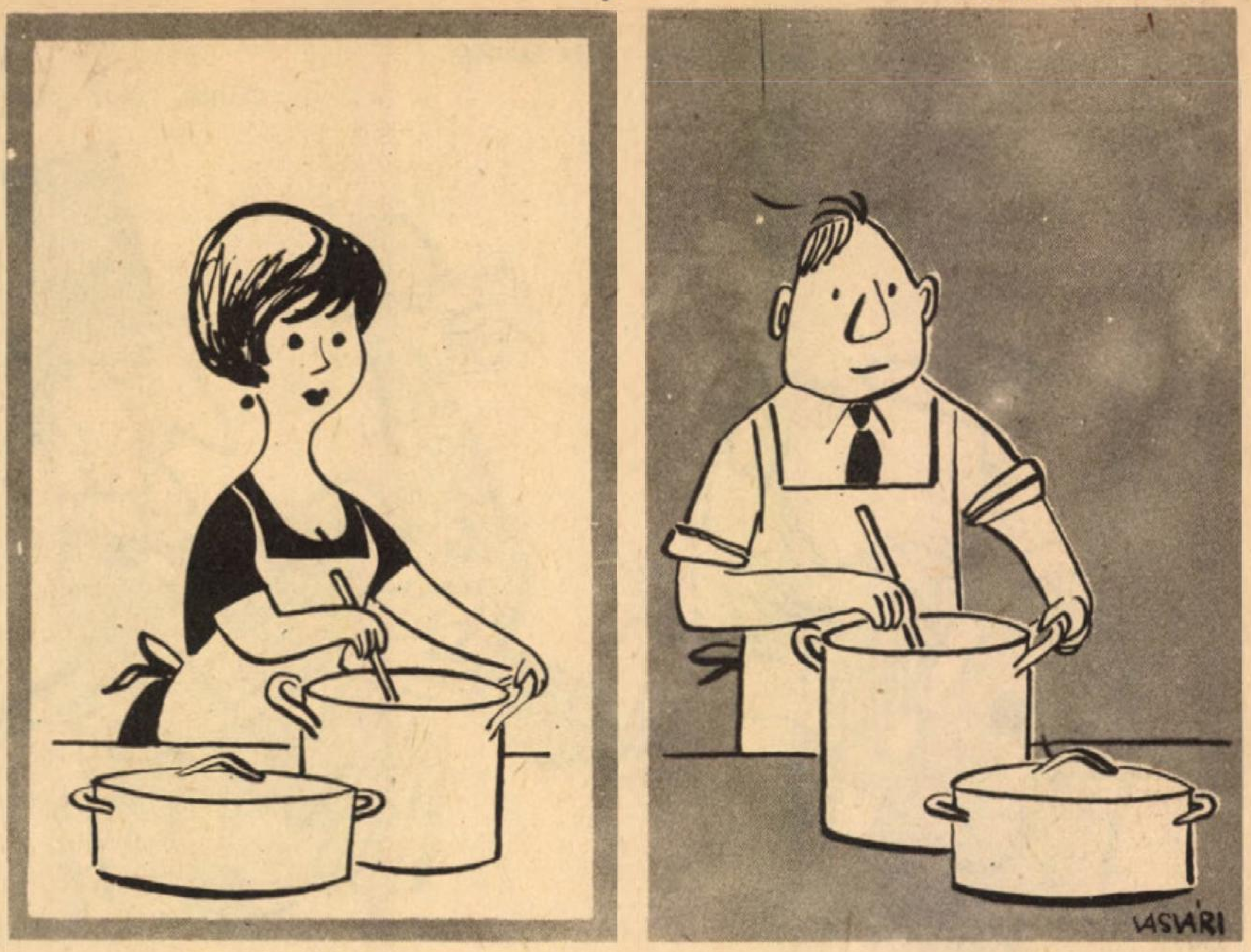

Az ideális nő

Az ideális férfi

Stílszerűen

Mészáros András rajza

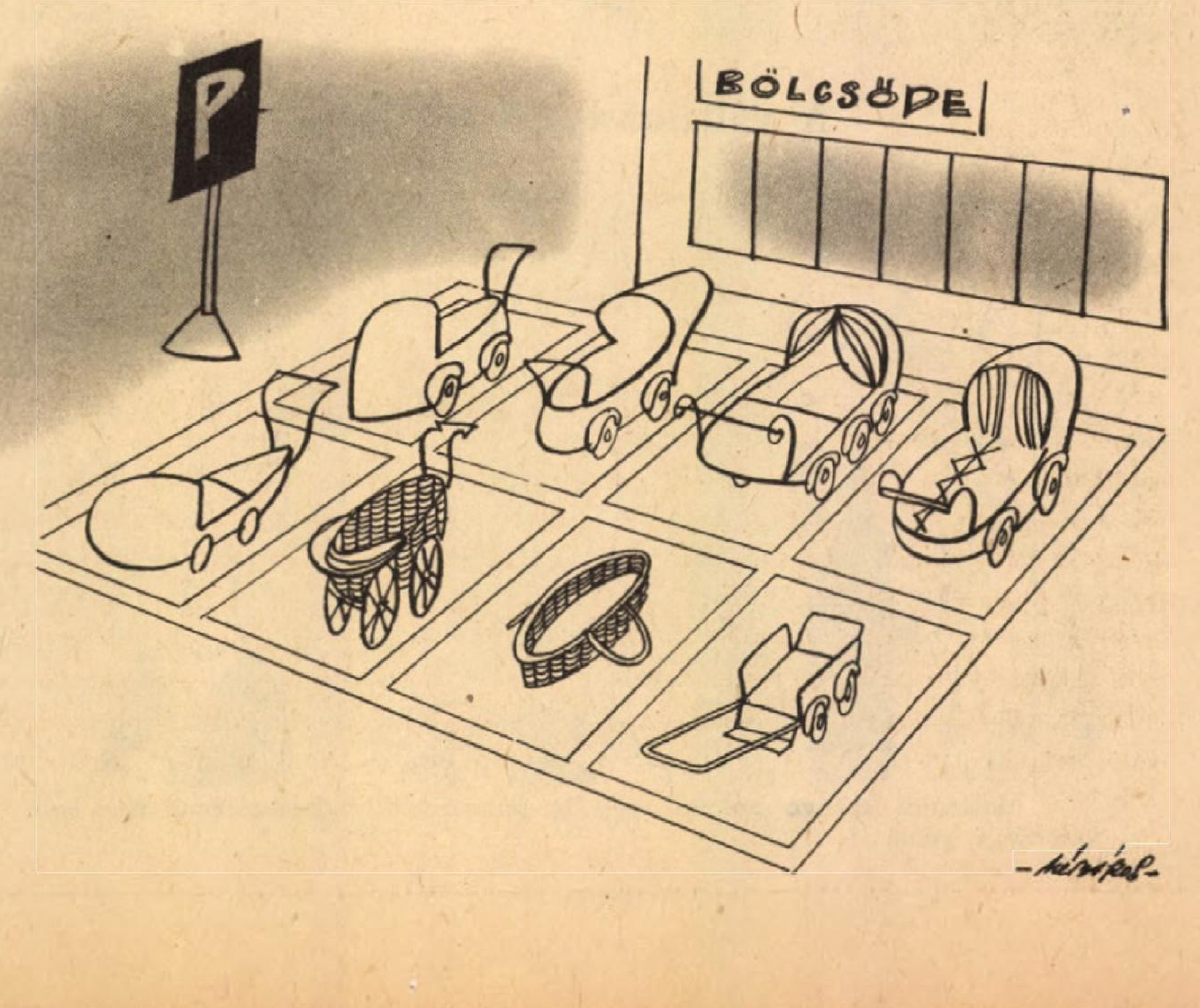

Teljes a barátság

Toncz Tibor rajza

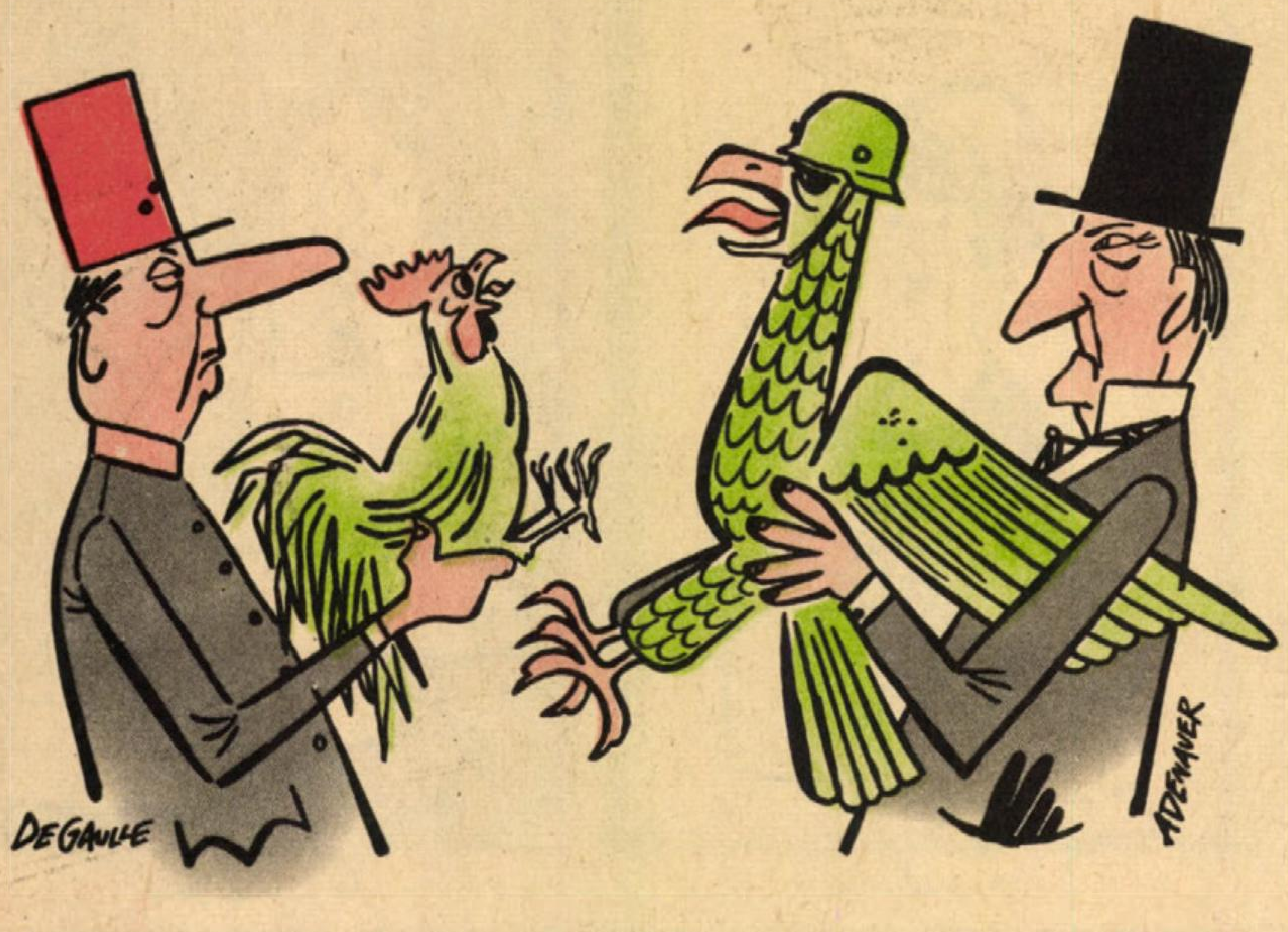

– Ti is csókoljátok meg egymást!

Stoplámpa

Hegedűs István rajza

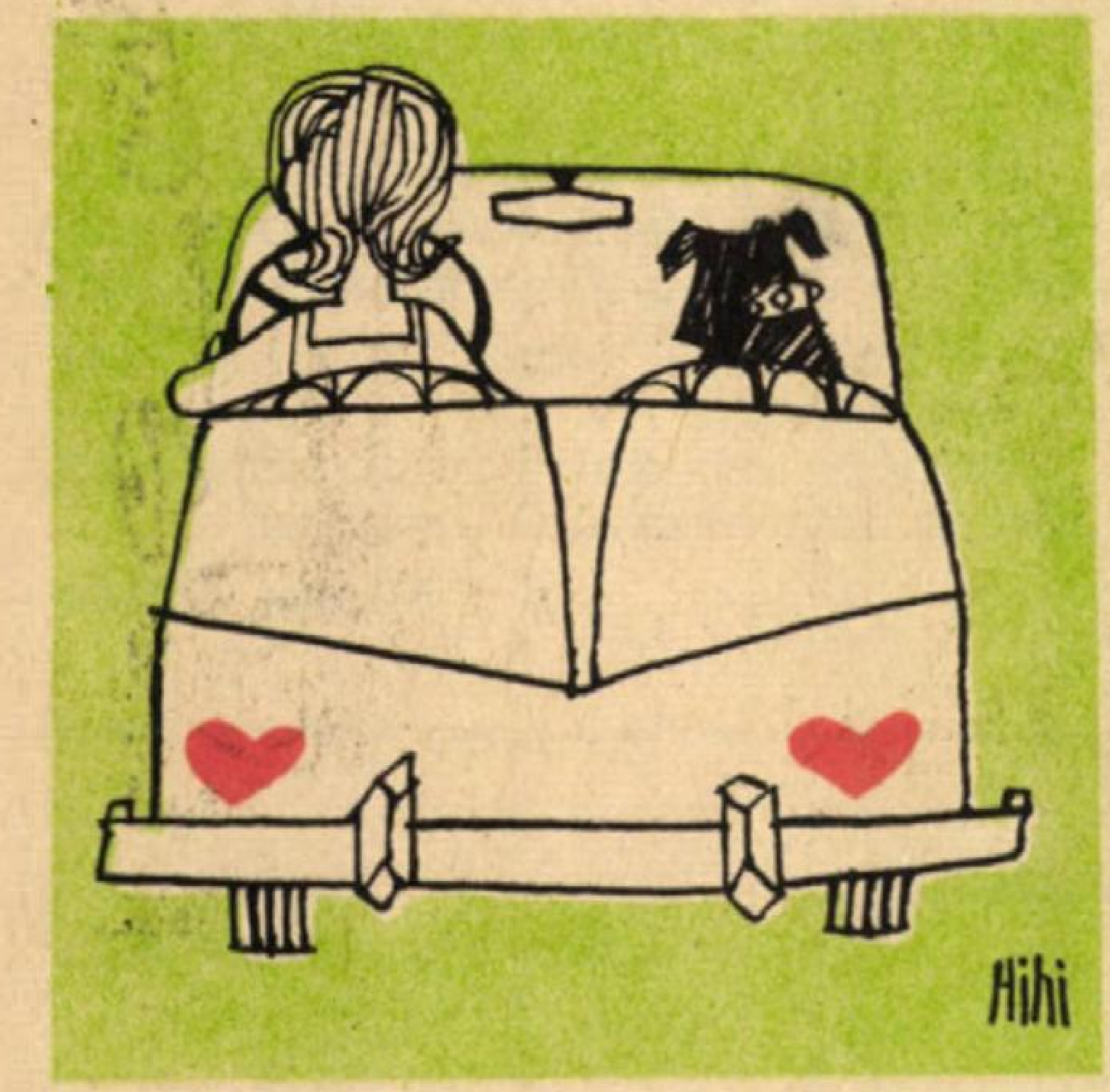

Üdülés kétágyas szobában

Gerő Sándor rajza

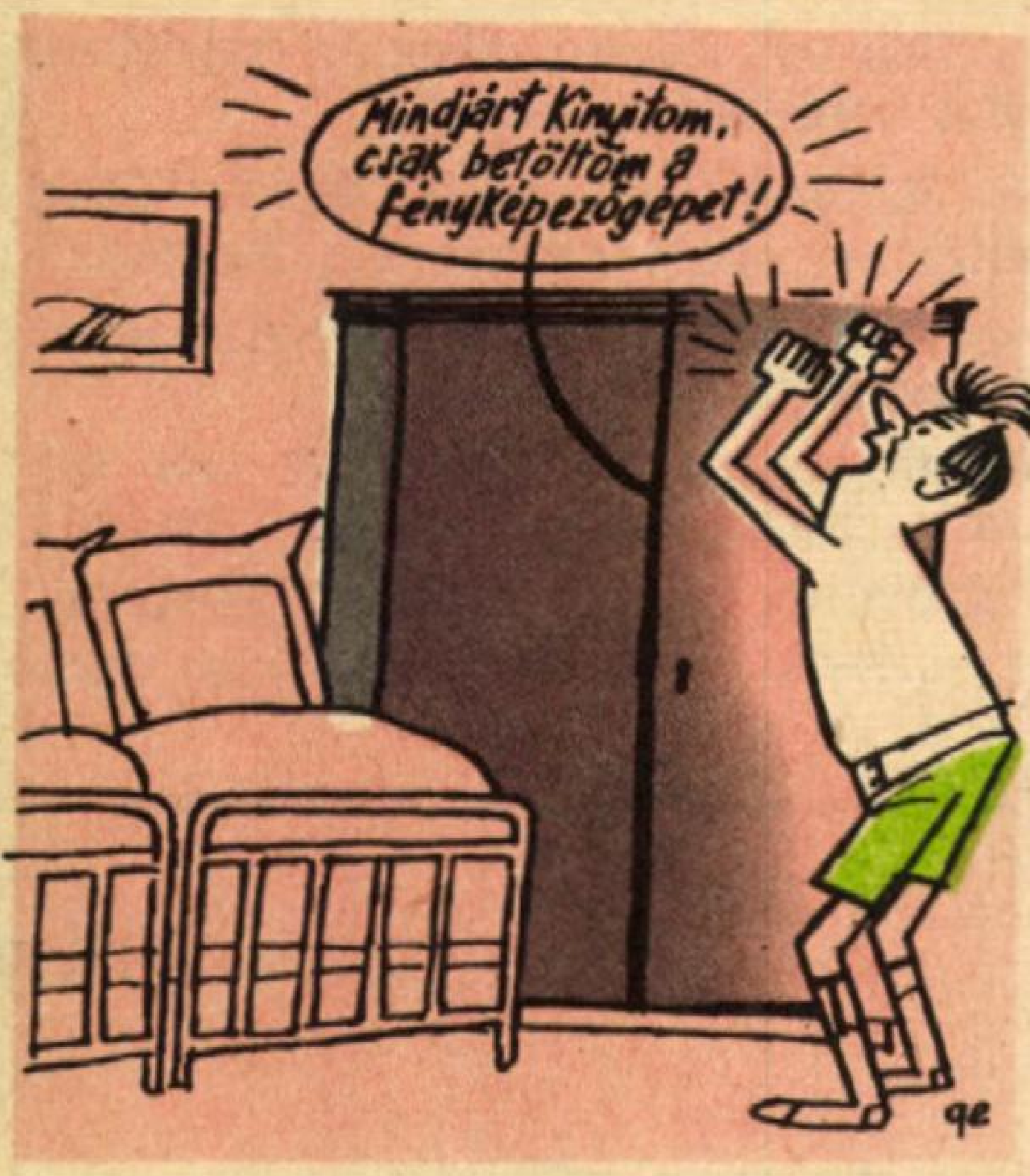
Mindjárt kinyitom, csak betöltöm a fényképezőgépet!
ge

A vállalatvezető névnapja

Pusztai Pál rajza

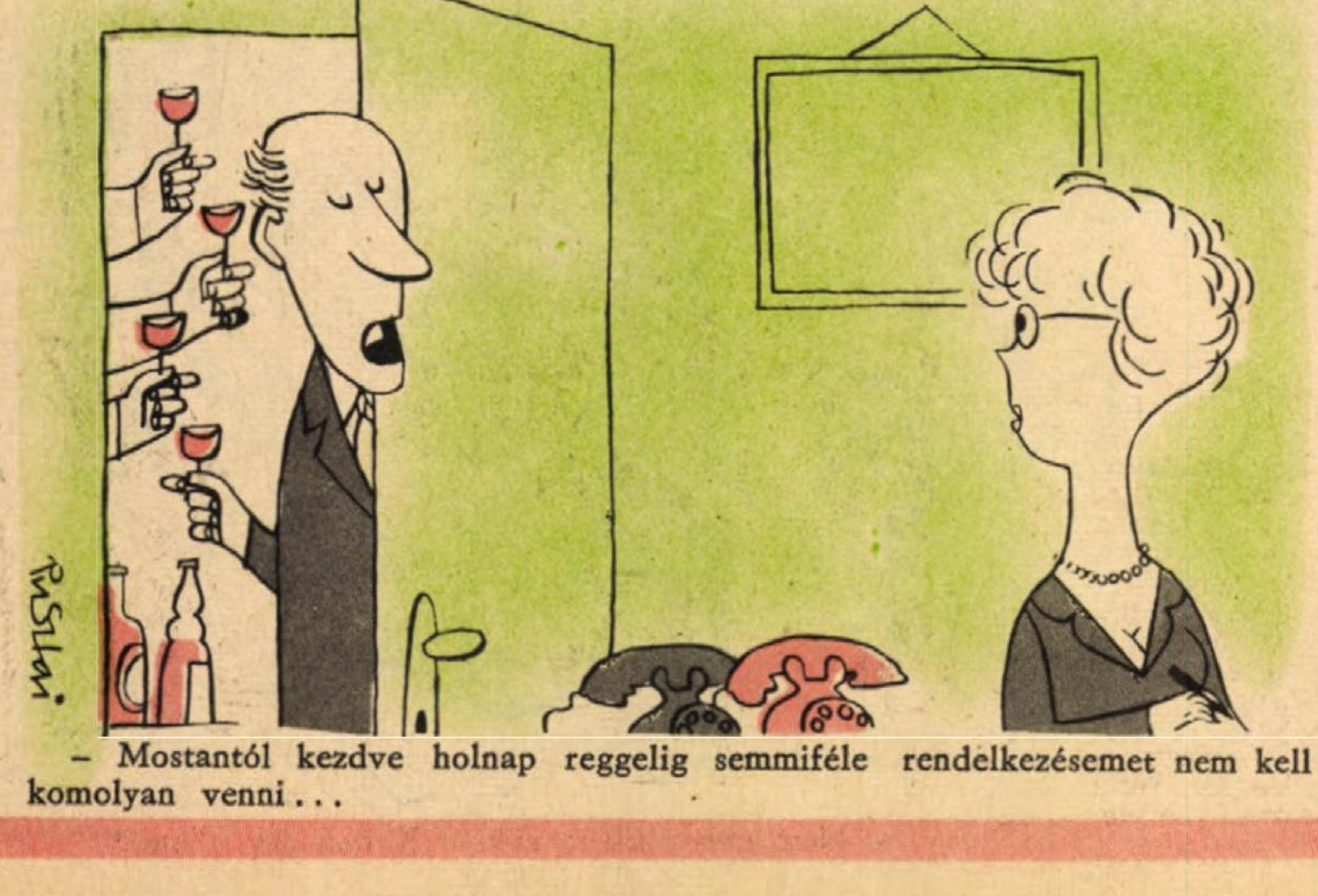

– Mostantól kezdve holnap reggelig semmiféle rendelkezésemet nem kell komolyan venni . . .

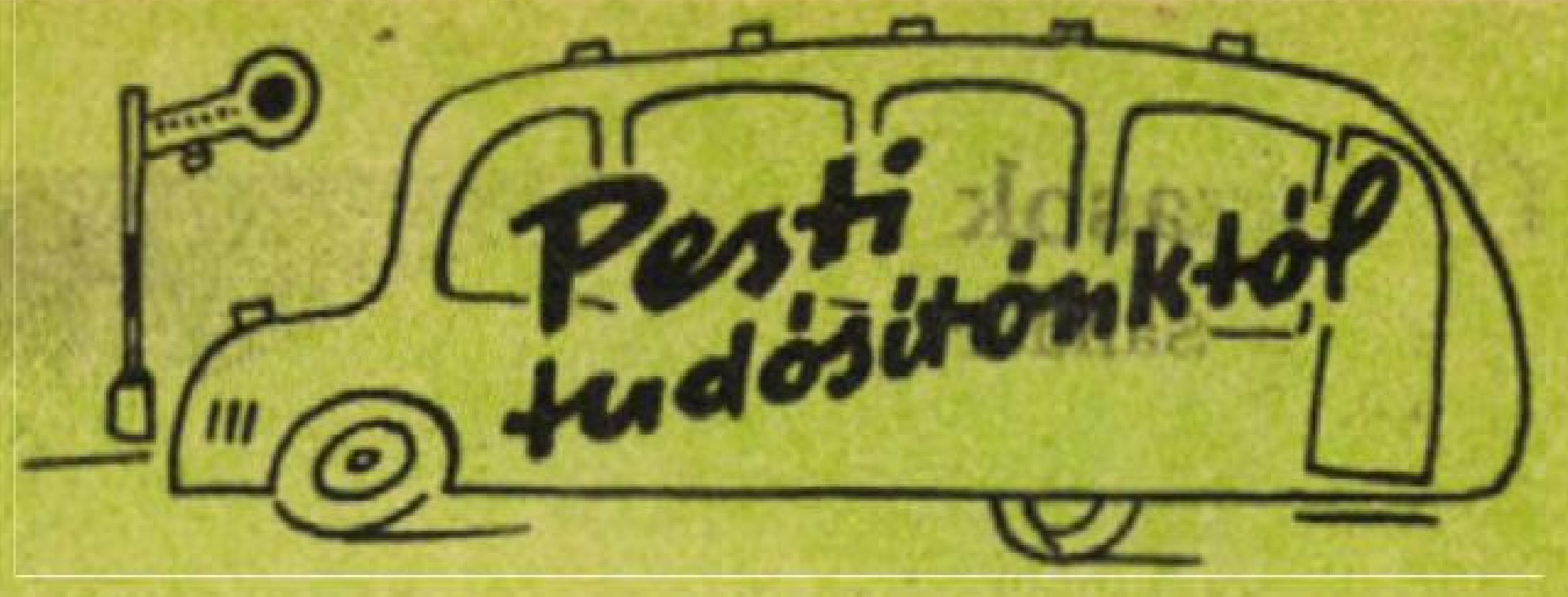

Több csuklós autóbuszon láttam ezt a meglepő feliratot:

„Csuklós autóbusszá átalakította a Fővárosi Autóbuszüzem”

Érdekes, eddig azt hittem, hogy a Zeneművészeti Főiskola műve.

*

Végre!

A rádió „Esti krónika” műsorszámában egy konzervgyárigazgató nyilatkozott, s kellemes meglepetésemre többek között a következőket mondta:

— Félévi tervünket *túlszárnyaltuk!*

Hallga csak! Nem *„túlteljesítették”*, hanem *túlszárnyalták*. Ilyen szépen, ilyen tisztán, ilyen szabatosan már régen fejezte ki magát gazdasági vezető.

Lehet, hogy újra megtanulunk magyarul?

*

A házbeli kis Lacika a kertben olvas. Megkérdezem tőle:

— Mit olvasol, Lacika?

— Robinsont.

— Hol tartasz? Már a lakatlan szigeten van?

— Az nem lakatlan sziget. Ő ott lakik.

Tudásom megint gyarapodott. Hiába, úgy tanul a felnőtt, ha kérdez.

f. l.

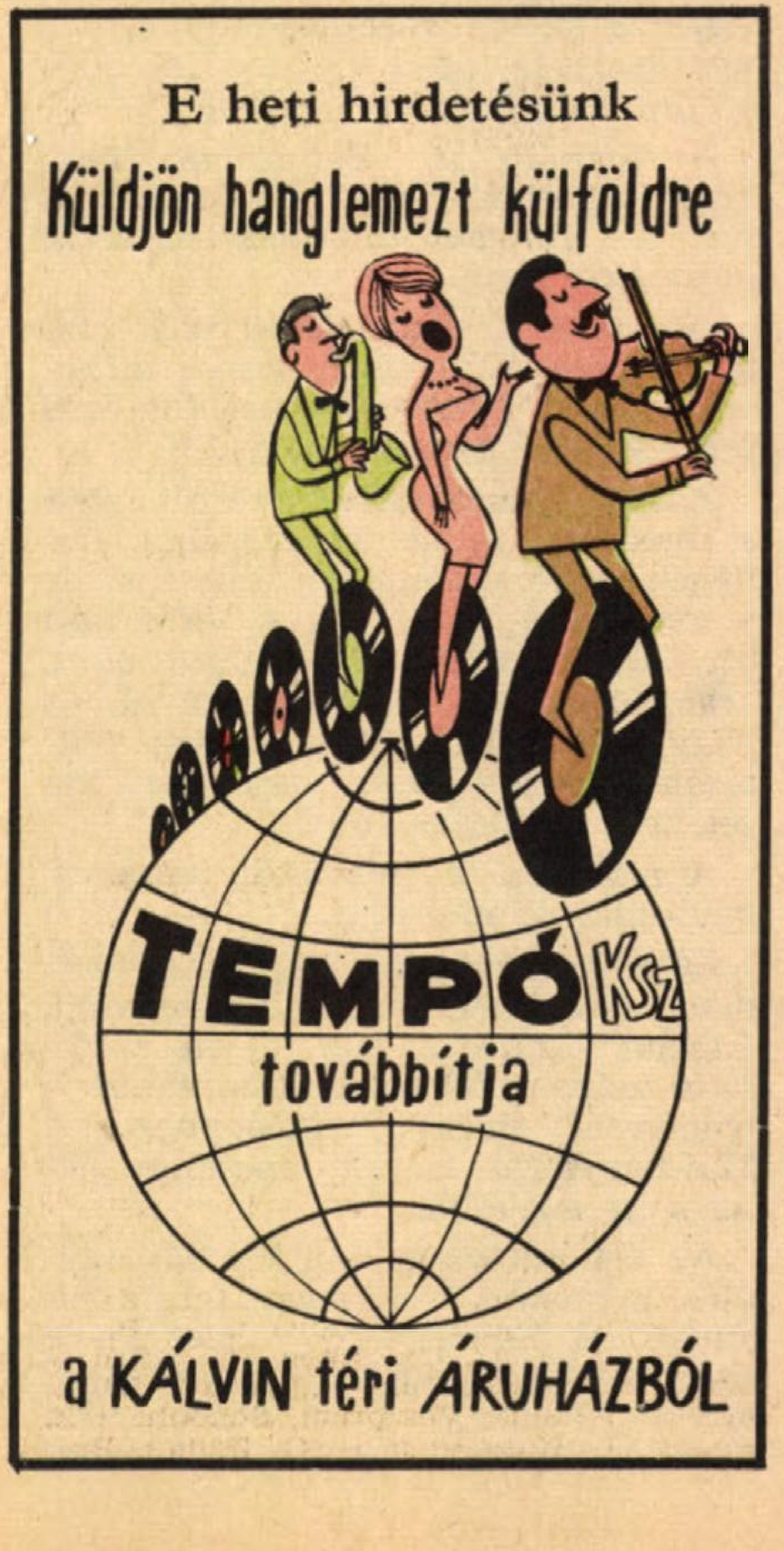
E heti hirdetésünk

Küldjön hanglemezt külföldre

TEMPÓ Ksz továbbítja

a KÁLVIN téri ÁRUHÁZBÓL

Új házasok

Erdei Sándor
rajza

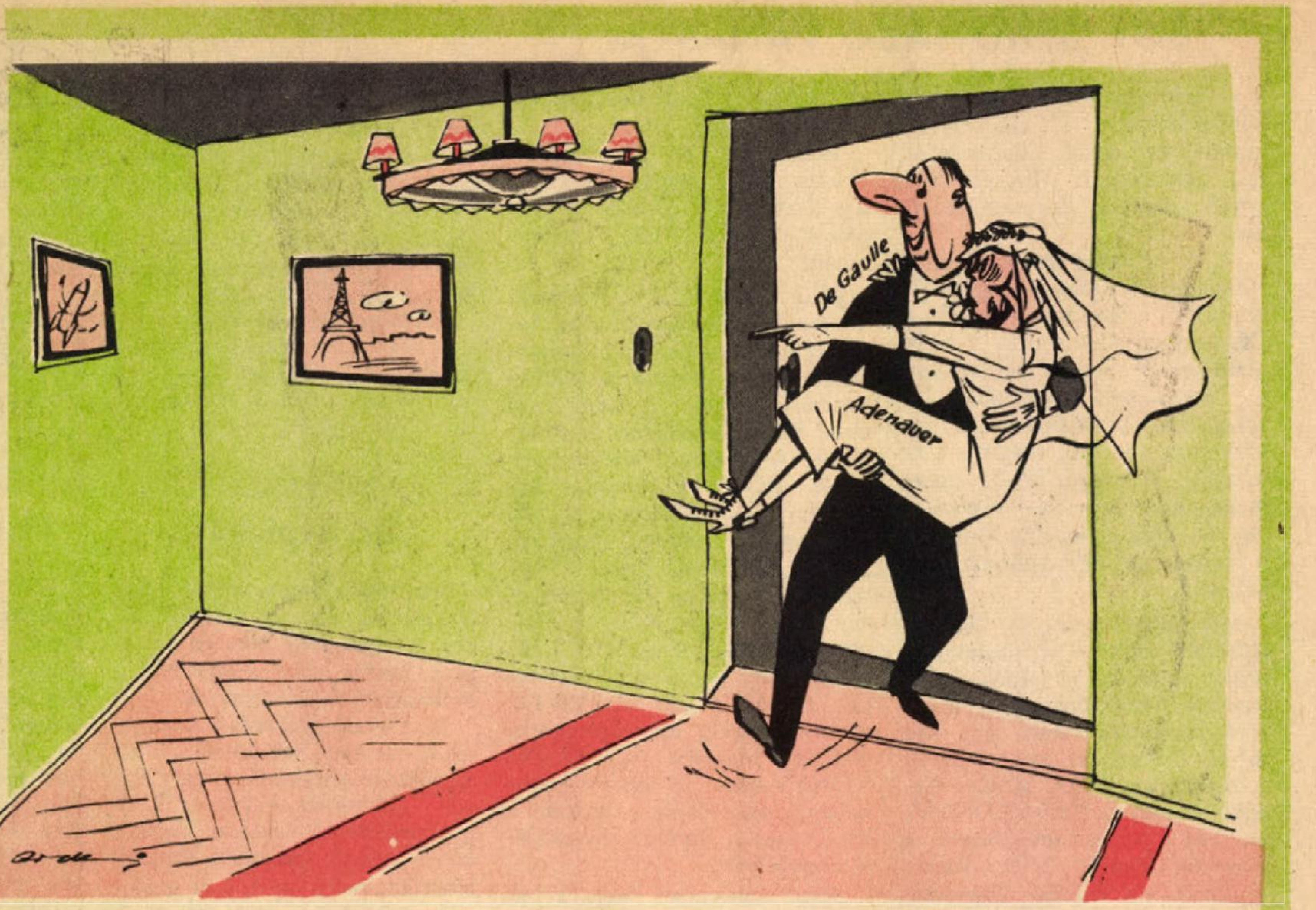

– Ide jön egy Bundeswehr-támaszpont!

tollhegyről

Pars pro toto

A népet szolgálom! – vallja é férfi.
De mert ő is a nép gyermeke, hát
a „nép" alatt nem az egészet érti,
hanem kis hányadát csak: önmagát.

Nagyság

Azt hitted, hogy a legnagyobb te vagy,
minden hegyek közt a csúcsok királya . . .
Sic transit . . . Ki is gondolná manap
sírhantodról, hogy az a Himalája?

Egy viharvert hölgyhöz

Szépség s pénz fogytán műveltséggel véled
megóvni nimbuszodat. Olvasol már!
Kezedben könyv! . . . Kővé meredve nézlek,
mintha egy mágus tévedése volnál.

Hollós Korvin Lajos

SAJNOS...

(Nem közölhető kéziratot küldtek)

Sz. M., Székesfehérvár. — G. Frigyes, Bp., IV., Labdarúgó u. — S. Imre, Bp., IX., József Attila-telep, 904. u. — H. Z., Bp., XVII., Rákoscsaba, Kossuth u. — L. János, Bp., VI., Lenin körút. — N. N., Fertőrákos. — M. Ferenc, Csanytelek, Csongrádi u. — Sz. O., Bokod. — E. Sándor, Nyíregyháza, Sóstói u. — B. Tihamér, Bp., VII., Rottenbiller u. — Gy. Andor, Bp., VII., Rózsa Ferenc u. — G. Ernő, Szombathely, Éhen Gyula tér. — R. Tibor, Bp., VII., Melinda u. — H. Miklós, Bp., VI., Munkácsy M. u. — J. Péter, Bp., XII., Kiss J. altbgy u. — J. Róbert, Szombathely, Szövő u. — B. József, Bp., VII., Kulich Gyula tér. — dr. Gy. Ákos, Bp., VIII., Krúdy u. — P. György, Bp., XX., Rákóczi u. — „Marius" jelige, Bp., XI., Bartók Béla u. — Sz. Lajos, Veszprém, Schönherz Z. u. — „Sajnos" jelige, Bp., XXI., Kossuth u. — G. Zoltán, Bp., XI., Himfy u.

Gépkorszak

Toncz Tibor rajza

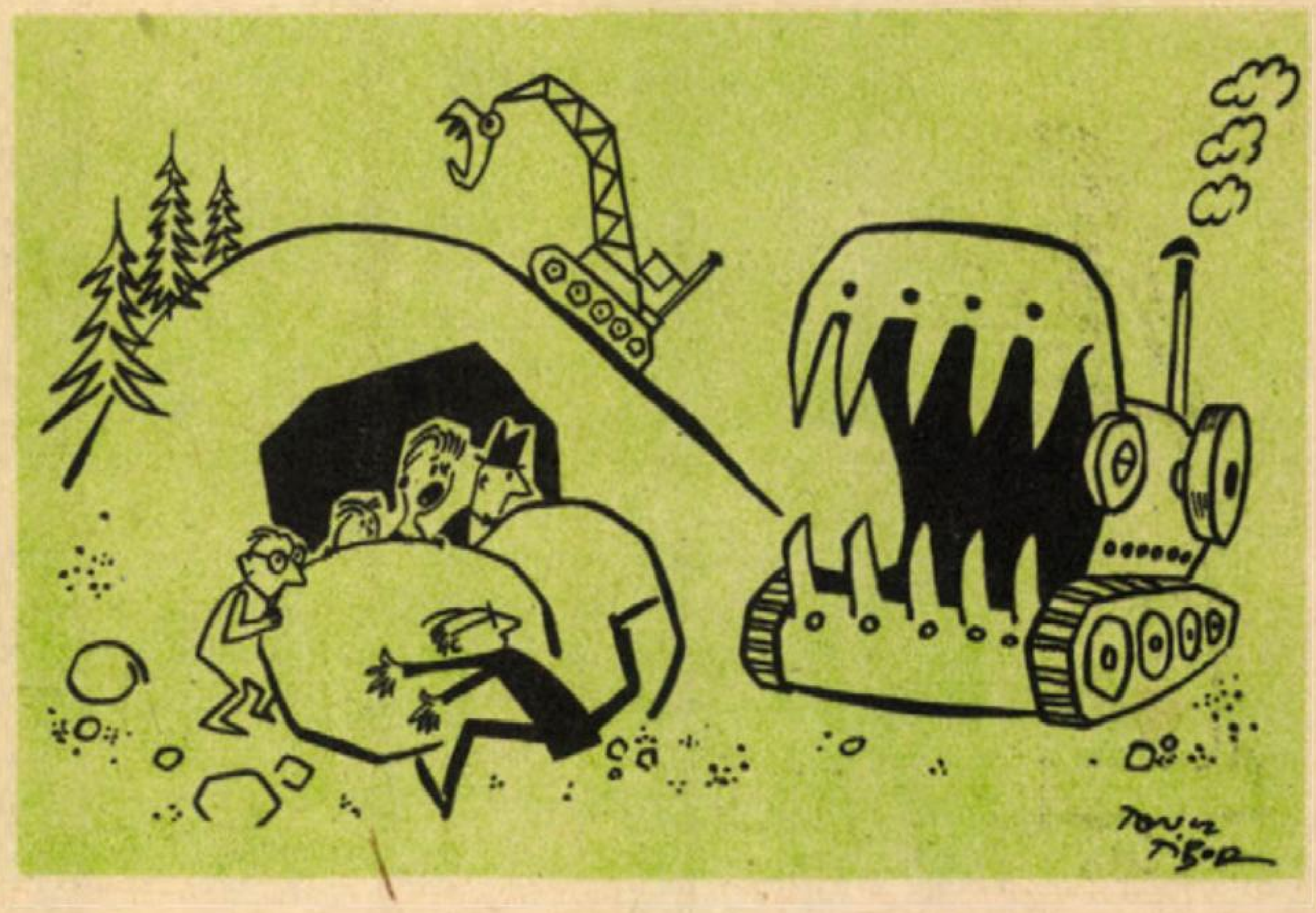

Szemrehányás

Szegő Gizi rajza

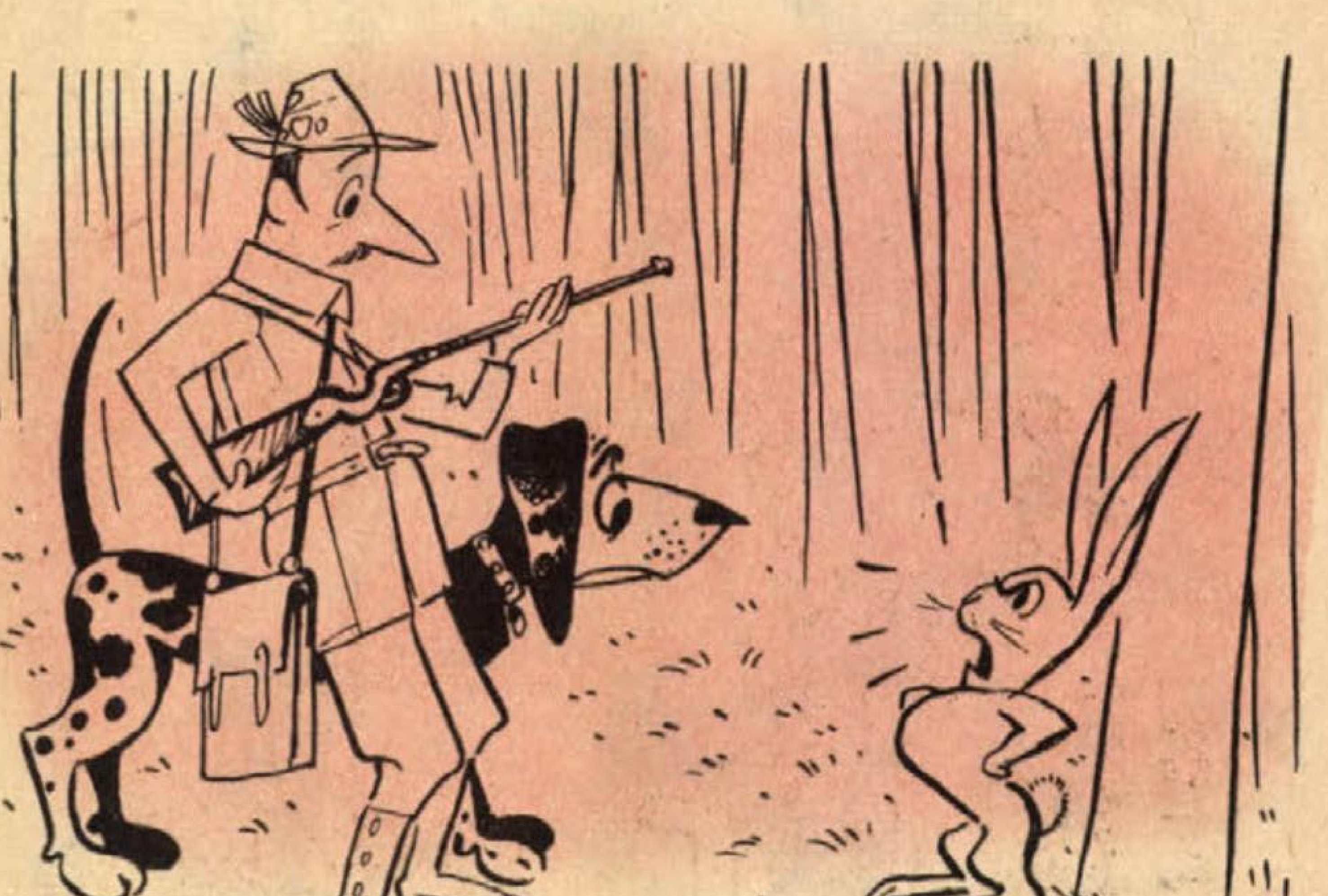

– Nem szégyellik magukat? Ketten egy ellen?!

EGY BERUHÁZÓ PANASZAI

A tervezet szerint a falusi könyvforgalom az elkövetkező tizenöt év alatt hússzorosára fog emelkedni. Ehhez sok egyéb mellett könyvraktár is kell.

A Földművesszövetkezeti Könyvterjesztő Vállalat (SZÖVKÖNYV) elgondolása szerint a IX. kerület, Csont utca 1. szám alatti telep némi átalakítással és bővítéssel megoldaná a raktározási problémát. Az átalakításra a IX. kerületi Tanácstól az engedélyt simán megkaptuk. Azonban a bővítés ügyébe még a kezdet kezdetén belevágott a mennydörgős bürokrácia.

1962. március 21. A SZÖVKÖNYV előzetes területfelhasználási engedélyért fordult a IX. kerületi Tanácshoz, hogy meglévő könyvtára mellé egy 650 m²-es új raktárt építtethessen.

Április 13. A IX. kerületi Tanács értesíti a SZÖVKÖNYVet, hogy a kérést továbbította a Fővárosi Tanács VIII. Városrendezési és Építési Ügyosztályához. Nekik kell ugyanis dönteniük, hogy az új létesítmény nem rontja-e a városképet stb. stb.

Június 7. A VIII. Ügyosztály visszaküldi az iratokat a IX. kerületi Tanácshoz: a VB foglaljon állást.

Június 22. A IX. kerületi Tanács állást foglal, és teljes egyetértéséről biztosítja a Fővárosi Tanács VIII. Ügyosztályát.

Július 5. A VIII. Ügyosztály főmérnöke, Csonka Miklós, tájékoztatja a beruházót a helyzet állásáról: Az előzetes területfelhasználási engedély kiadásának nincs semmi akadálya. Erről referálni fog Szilágyi osztályvezetőnek, aki erről referálni fog Bondor elnökhelyettesnek, aki remélhetőleg, anélkül, hogy az ügyet a Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottsága elé terjesztené, megadja az előzetes területfelhasználási engedélyt. Ha az aktának ez az útja sikerrel jár, átírnak a IX. kerületi Tanácsnak, amely az előzetes engedélyt megadja a SZÖVKÖNYV-nek, aki ennek birtokában megkezdheti a harcot a végleges területfelhasználási engedélyért.

Még „szerencse”, hogy a beruházásokat szabályozó kormányrendelet tizenöt napban szabja meg a területfelhasználási engedélyek kiadását.

SZÖVKÖNYV
Varga Sándor igazgató

Makacs pék

Rossz a kenyér Balatonlellén — mondja az egyik üdülővendég a másiknak. Rossz — mondja a másik az egyiknek.

— Keletlen, sületlen, ehetetlen ragacs — mondják az üdülők százai, aztán beleírják haragos véleményüket a boltok panaszkönyvébe, egyenest a Siófoki Sütőipari Vállalat 13-as számú üzemének címezve. Ezeket a selejtté züllesztett kenyereket ugyanis ebből az üzemegységből indítják el közönségbosszantó útjukra.

Mire azonban ezekre a sirámokra válasz érkezne, a panaszkodó turnus hazamegy, a rossz kenyér pedig, mint őslakó, Lellén marad... Jön az új turnus, mert jönnie kell. Egy-egy harapás a fenti vállalat sületlenségéből; beírás a panaszkönyvbe és így tovább...

Nem lehetne ezeknél a kenyérnyomorítóknál is turnusváltást eszközölni? — kérdi: **Egy hazatért turnus**

Javítják a Dohány utcát

Erdei Sándor rajza

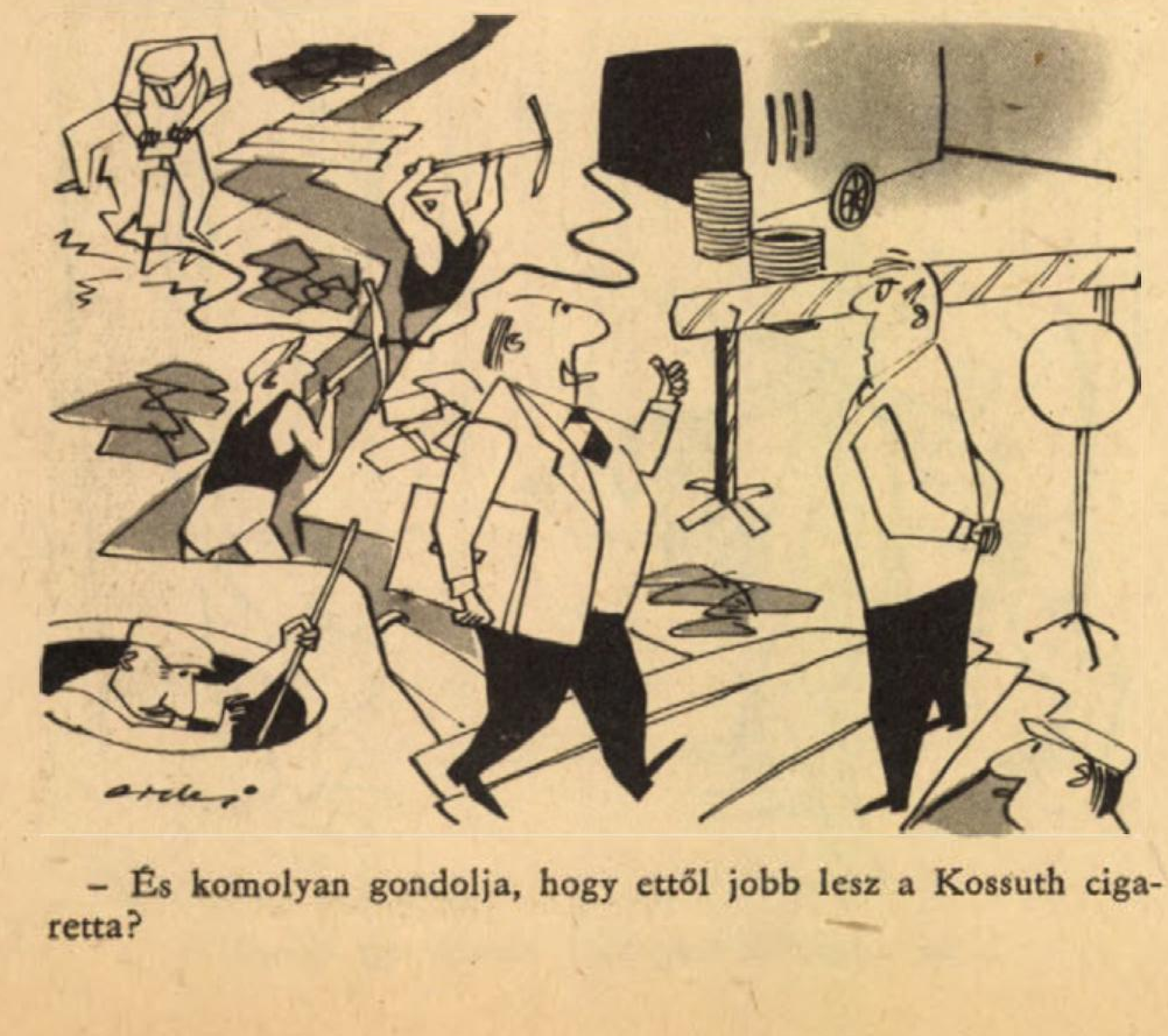

– És komolyan gondolja, hogy ettől jobb lesz a Kossuth cigaretta?

Gombház sej...

Vettem egy szép, világos felöltőt, divatos bőrgombokkal. Sajnos, mire észrevettem, hogy a bőrgombok léte egy cérnaszálon függ, már késő volt. Két gombot elvesztettem. Mint valószínűleg már előttem sokan mások, én is éppen azon töprengtem, honnan a csudából veszek pont ilyen gombokat, amikor kellemes meglepetés ért. A hajtókán belül két tartalék-gombot találtam. Csakhogy a tartalék-gombok nem úgy függtek ám, mint a külső munkatársak, hanem jó szorosan odavarrva.

Én akkor valami nagyszerű dologra döbbentem rá. E két gombot a furdaló lelkiismeret varrta erős szálakkal a kabátom hajtókájára. Hogyha már kívül annak a gombnak lógnia kell, legalább a hajtókán belül mutassuk meg, hogy tud még erősen gombot varrni a magyar!

(fü)

Bérletplakát

Ha nem akartam volna amúgy is színházi bérletet váltani, akkor a vásárlásra buzdító falragasz hatása alatt feltétlenül a bérletpénztárhoz rohannék.

Ez a plakát ugyanis a szó szoros értelmében lebilincselő. Nem a szövegre gondolok, amely így szól: „Biztosítsa helyét, váltson színházbérletet”, hanem arról a színes rajzról szeretnék megemlékezni, amely lánccal és lakattal megbilincselt piros karosszéket ábrázol.

Ez a rajz valóban mozgósítja a tömegeket, és még az sem elkedvetlenítő, hogy kényelmetlen a vastag láncra, és a nagy lakatra ráülni.

De más tanulságot is leszűrhettem. A falragasz érzékelteti, hogy a színházak csupa olyan érdekfeszítő darabot játszanak majd, amelyek szinte odaláncolják a nézőket a zsölylyékhez, és az előadás mindenkit rabul fog ejteni.

Hír szerint eredetileg még szellemesebb plakátot akartak készíttetni. Ezen nem a karosszék, hanem a néző lába lett volna bilincsbeverve. Ezt a reklámot azonban könnyen félreérthették volna, gondolván: így akarnak kényszeríteni mindenkit arra, hogy a rossz színdarabokat is végignézzék.

(sti)

Mínusz egy perc

A MÁV jóízű humora az új menetrend megjelenése óta sok vidám percet szerez a Badacsony-vidék lakosságának. Vannak ugyanis ezen a tájon naív emberek, akik azt hiszik, a vonat nélküli helyekről a vasúthoz járó autóbuszok arra valók, hogy az utazóközönség elérje a vonatot. Tévednek. A 256. számú autóbuszjárat egyetlen célja és rendeltetése: megtréfálni az utasokat.

Ez a járat tudniillik a tördemici állomásnál éri el a vasútvonalat, délután 16 óra 22 perckor, – vagyis éppen jókor, hogy utasai integethessenek a Tördemicről 16 óra 21 perckor kirobogó 1103-as számú budapesti gyorsnak.

– Sebaj –, mondják az autóbusz utasai. – A busz megy tovább is; majd elérjük a vonatot Badacsony állomáson.

A menetrendszerkesztők azonban éberek! Az autóbusz Badacsonyra 16 óra 30 perckor ér. A gyors pedig innen ugyancsak egy perccel előbb, 16 óra 29-kor megy tovább.

Itt már több idő jut az integetésre, mert a 256-os autóbusz útja – végéhez ért. Történetünk is. De az érdekelt utasok türelme is.

e.

Húsbolt–történet

Több éves betegeskedés után orvosom végre megengedte, hogy egy kis sovány húst is ehessek. De csakis nagyon sovány húst! Házias férj lévén, magam mentem a húsboltba vásárolni. Ó, mennyi szép hús!...

— Mi tetszik?

— Kérem szépen, én egy beteg ember vagyok...

— Sajnálom — felelte a hentes. — De a gyógyszertár a túlsó oldalon van...

— Csak azért mondom — kezdtem magyarázkodni —, mert nekem egy félkiló nagyon sovány...

Nem hagyott kibeszélni. Már kezembe is nyomott egy félkilós csomagot. Otthon megnéztem. Mócsing. A feleségem rámparancsolt, hogy vigyem vissza, és cseréltessem ki. Visszamentem, s az üzletvezető színe elé járultam a mócsinggal.

— Kérem — mondta udvariasan — mi a mócsingot is húsárban kapjuk, tehát el kell adnunk. Ezért vissza nem vehetem, de adhatok kárpótlásul egy másik félkiló olyan sovány húst, hogy csak úgy zörögnek benne a molekulák...

Diadalmasan vittem haza a tényleg szép sovány húst.

(De mivel szégyelltem megmondani a feleségemnek, hogy nem csere útján jutottam hozzá, hanem pénzért, a mócsingot egy kutya elé dobtam az utcán. A kutya egyébként megszagolta, és ott hagyta.)

Bátonyi György
I., Pauler u. 21.

EGY DARWINISTA BAKAFŐHADNAGY

Alexander Bernát, egyetemi tanár, filozófiai író, esztétikus és publicista, a Magyar Kommün bukása után emigrációba kényszerült. Jódarabig Németországban, Nagy-Berlin egyik elővárosában lakott, helyi vasúton járt be a központba, s így szinte naponta elsétált a Stadtbahn-állomás szomszédságában emelkedő hatalmas porosz kaszárnya előtt.

A szellemességéről nevezetes tudós professzort gyakran kísérte el hazatérőben a vasútállomásig egyik honfitársa. Az illetőnek feltűnt, hogy a laktanya elé érve, Alexander kihúzódik a járda szélére, és nagy ívben kerüli el a faköpenyeg előtt silbakoló őrszemet. Kecskeszakállas arcán ilyenkor valami kínos viszolygás rebbent végig. Idegenkedő magatartása annyira szembeszökő volt, hogy végre maga Alexander Bernát is szükségesnek tartotta a magyarázatot.

– Ifjúkori emlék – mutatott az épület felé –, nem, nem ez, egy másik, még odahaza. Egy pesti kaszárnya, amelyben sihederfővel a császári és királyi közös hadsereg mundérját nyűttem. Szolgálati időm nem telt dicsőséggel, hazudnék, ha azt állítanám, hogy katonás természettel tűntem ki. Hiányzott belőlem, amit annakidején snájdigságnak neveztek, különösen a testgyakorlással állottam hadilábon. Éppen ezért pécézett ki kiképzőtisztem, Herr Oberleutnant von Zenk, egy pofaszakállas tiroli bakafőhadnagy. Hogy az engem mit csuklóztatott, mit guggoltatott, mit fektetett, még visszagondolni is borzasztó ... Külön passzióval ugrasztott a korlátra, nyújtóra, és gyönyörködött a kapálózásaimban ... Rémes volt ...

– Ezért van, hogy professzor úr ma is húzódozik a kaszárnyaudvartól –, bólogatott megértően a honfitárs.

– Ezért is. De főképpen Zenk főhadnagy úr döbbenetes mondása miatt, amely kitörölhetetlenül az emlékezetembe vésődött. Egy ízben éppen szertornával gyötört, és én úgy lepuffantam a nyújtóról, mint egy zsák. Fel sem tápászkodtam még a földről, mikor pofaszakállába túrva, mély megvetéssel rámordított:

– És még ez az alak meri állítani, hogy a majomtól származik ...!!!

B. I. gyűjtése

ALKALMI ARATÓ

Ilyenkor, Péter-Pál után bizony hívatlan vendég a zápor faluhelyen. Az esőtől paskolt búza dűlöngélni kezd, mint a részeg ember, és ahol egyszer megbillent, ott fütyül a gépesítésre, s csak kézi kaszával lehet kévékbe támogatni. Az ilyesmi viszont, mint mondani szokták, nemszeretem-munka, mert a gép kicsit elkényeztette az embert, és mit tagadjuk, a fiatalabb generáció már nemigen tud bánni a kaszával. Amit meg valaki nem próbált, azt könnyen lebecsüli.

Az alig legénysorba került Jani is vigyorogva bele-belemormogott egy gúnyos megjegyzést alig serkenő bajszába, mikor régi, nagy rogyasztó aratások emlékeiről beszélt az öreg Mihály, aki hajdan summás volt. Mihály bácsinak elevenébe szúrtak a megjegyzések tüskéi, de közben azt gondolta: Várj csak, Jani, eljön még az én időm is, akkor majd én osztok, te fizetsz.

S el is jött az hamarább, mint ahogy gondolta. Ebben az esztendőben különös idők jártak, és bizony sokfelé megtántorodott a búza. Minden kézre szükség volt, a fiatalokat is beosztották az idősek mellé, hogy majd így belejönnek a régi, de hasznos tudományba. Mihály bácsi persze Janit kérte maga mellé segítségnek. Jókora részt kaptak a Körös mellett, ahol a kombájn learatva a szép katonás sorokat, kikerülte, és otthagyta azt, amit a szél meg az eső összekuszált.

No, hát nekirugaszkodott a Jani gyerek, és vágta is az elejét derekasan. Csakhogy később, ahogy tüzesedett a nap az égen fölfelé, a Jani igyekezete is kókadni kezdett lefelé.

Mihály bácsi látta ezt jól, ám egy szót sem szólt, hanem vágta a búzát ütemesen, nagy, ringó léptekkel nyomult előre. Csak a szemébe húzott kalap alól figyelte, hogy a Jani egyre sűrűbben köpködi a markát, ami kaszás embernél csupán olyan alibi, apró időnyerés szusszanni egyet.

— Megmártóznék a Körösben, Mihály bátyám — törülgette a verejtékes homlokát Jani.

— Mártózz — vont vállat Mihály.

... és hogy a szót ne szaporítsam, mire a tűző nap alkonyi-pirosra szelídült, éppen ötödször ment mártózni Jani.

Akkor történt, hogy egy gólyamadár éppen a körösmenti békák fölött végezve zavarórepülést, figyelmes lett valamire: Janinak a parton hagyott kurta arató-nadrágja volt az, amelyet faluhelyen csak közönségesen klott gatyának neveznek.

A gólya azonnal felismerte a lehetőséget, hogy a jó, puha klott gatya egy gólyafészekben körülbelül annyit ér, mint nekünk egy kényelmes rekamié, felkapta a nadrágot, s eliramodott.

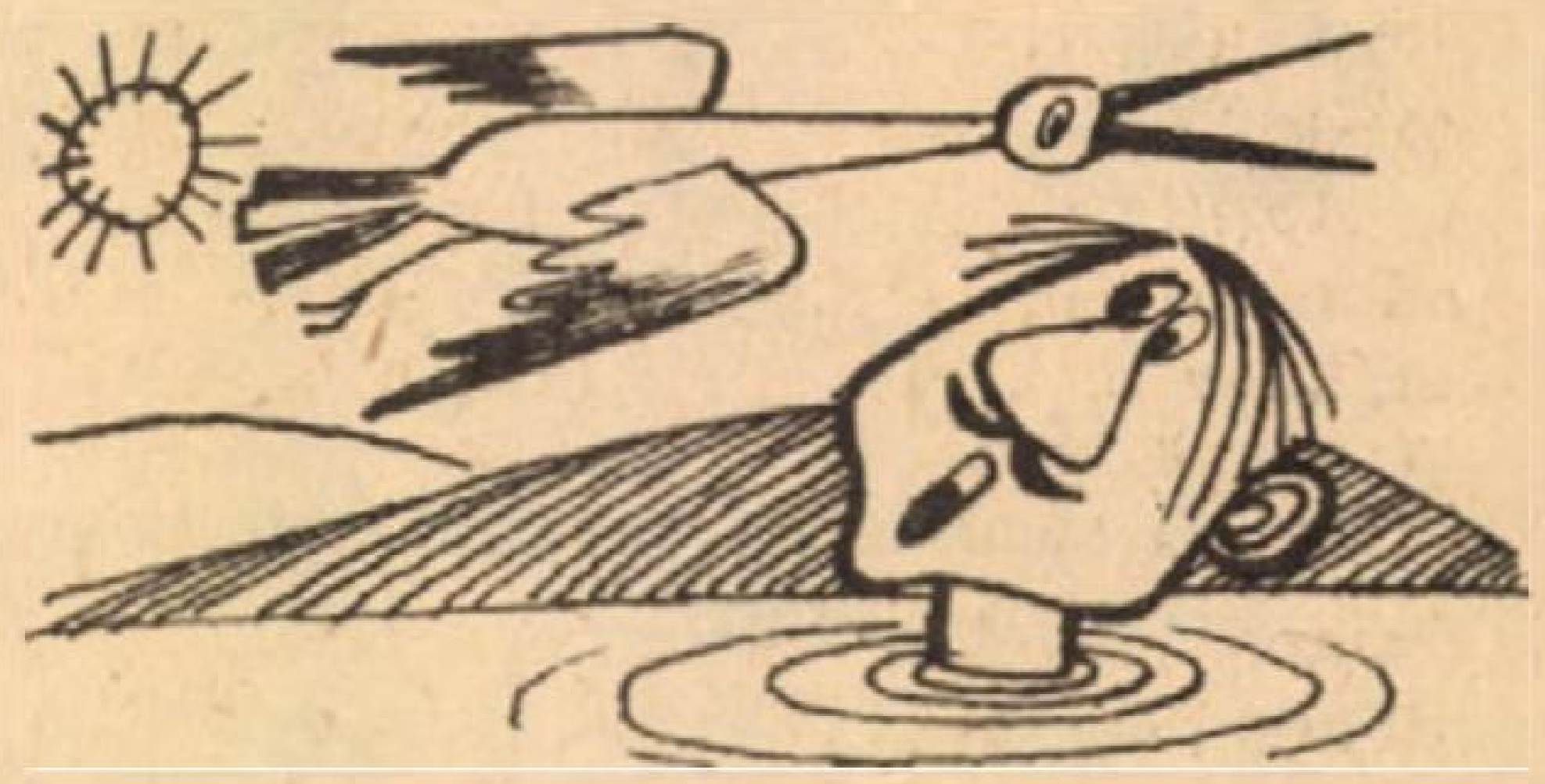

Éppen annak előtte végzett az utolsó suhintással Mihály, de mintha mit sem látott volna, vállára vette a kaszáját, lekiáltott Janinak, hogy: jóéccakát, és megindult ő is, amerre a gólya repült.

Jani látta, hogy itt nincs kegyelem, bevárta hát a sötétséget, és úgy lopakodott hazafelé, hogy az egy szál kasza volt minden öltözéke. Hanem az éber körösparti kutyák hamar felfedezték a szenzációt, és olyan propagandát csaptak Janinak, hogy a történet további része nem is bírja el a nyomdafestéket.

Annyit azonban még hozzá kell fűzni, hogy a faluban sokáig tárgyalták a Jani nem mindennapi esetét, csak Mihály bácsi hallgatott sokatmondóan.

Az a gyanúm, hogy összebeszélt a gólyával.

Fülöp György

Reggeli az ágyban

Toncz Tibor rajza

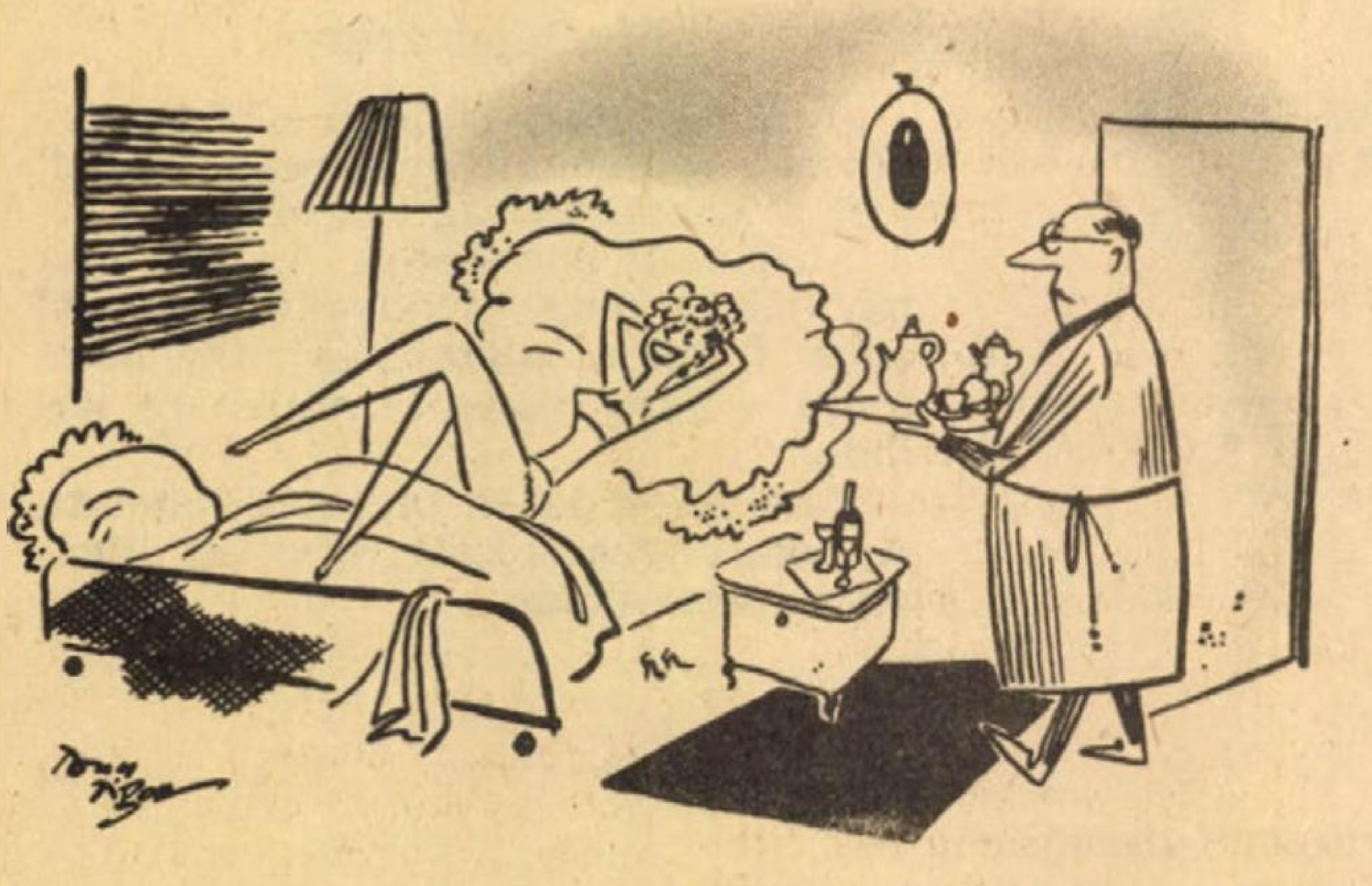

– Hallod-e, öregem, irigylem a feleségedet! ...

Haladó hagyomány

Erdei Sándor rajza

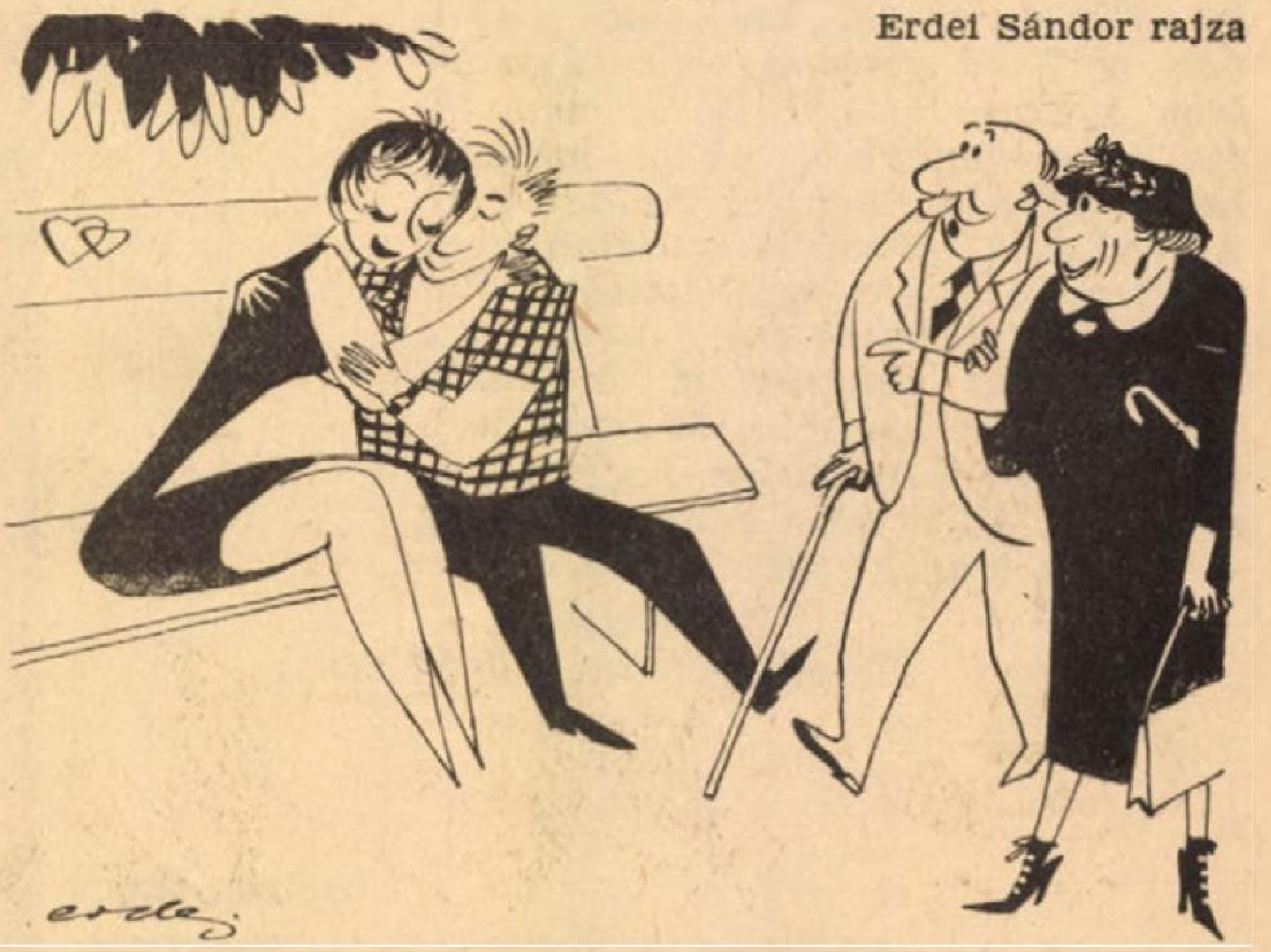

– Érdekes, ezt még nem korszerűsítették? ...

Vásári fényképésznél

Szegő Gizi rajza

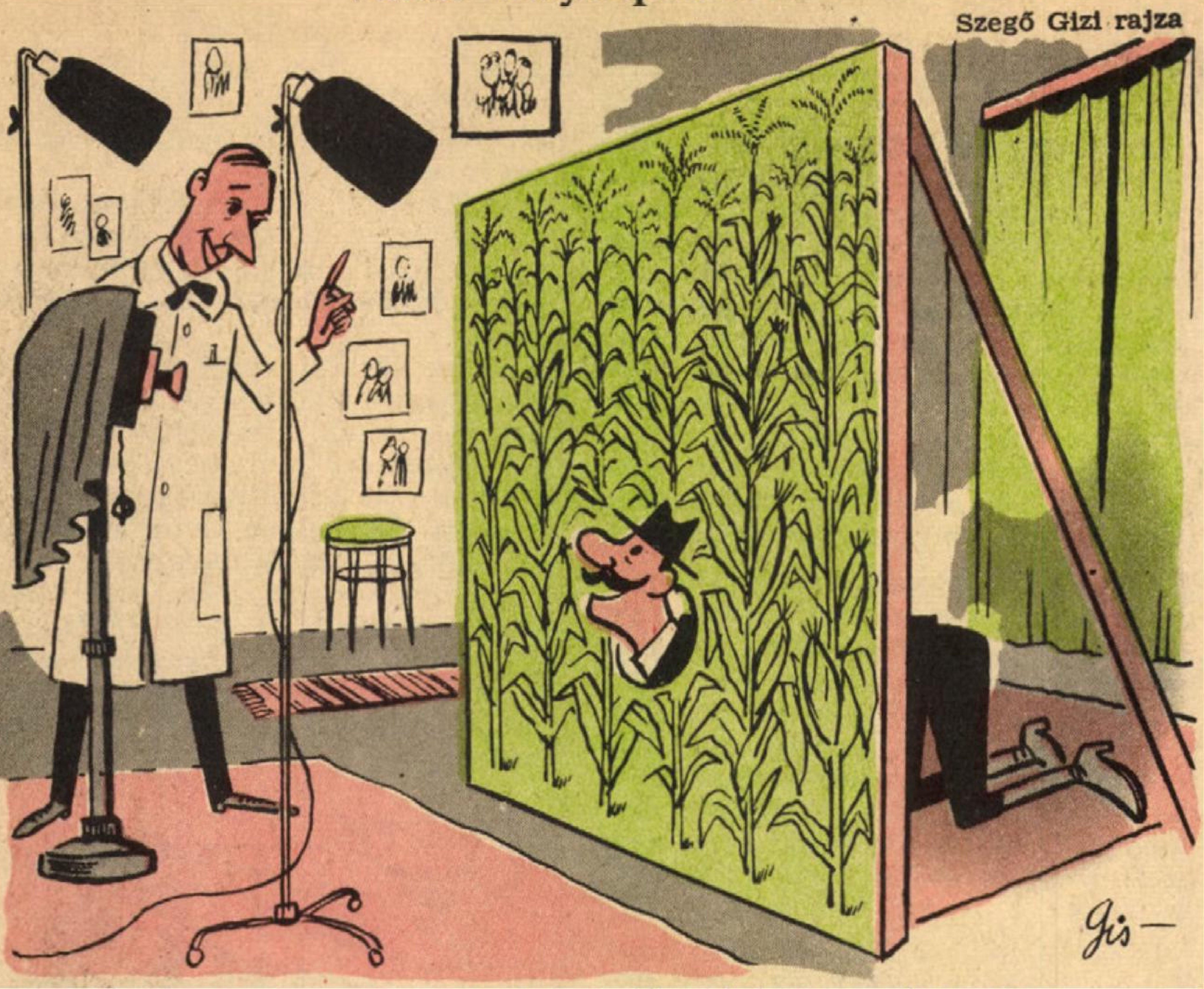

– A sógor meg fog pukkadni, hogy az én hibrid kukoricám milyen szép magas már most! . . .

Panoptikum

(Nevezetes emberek)

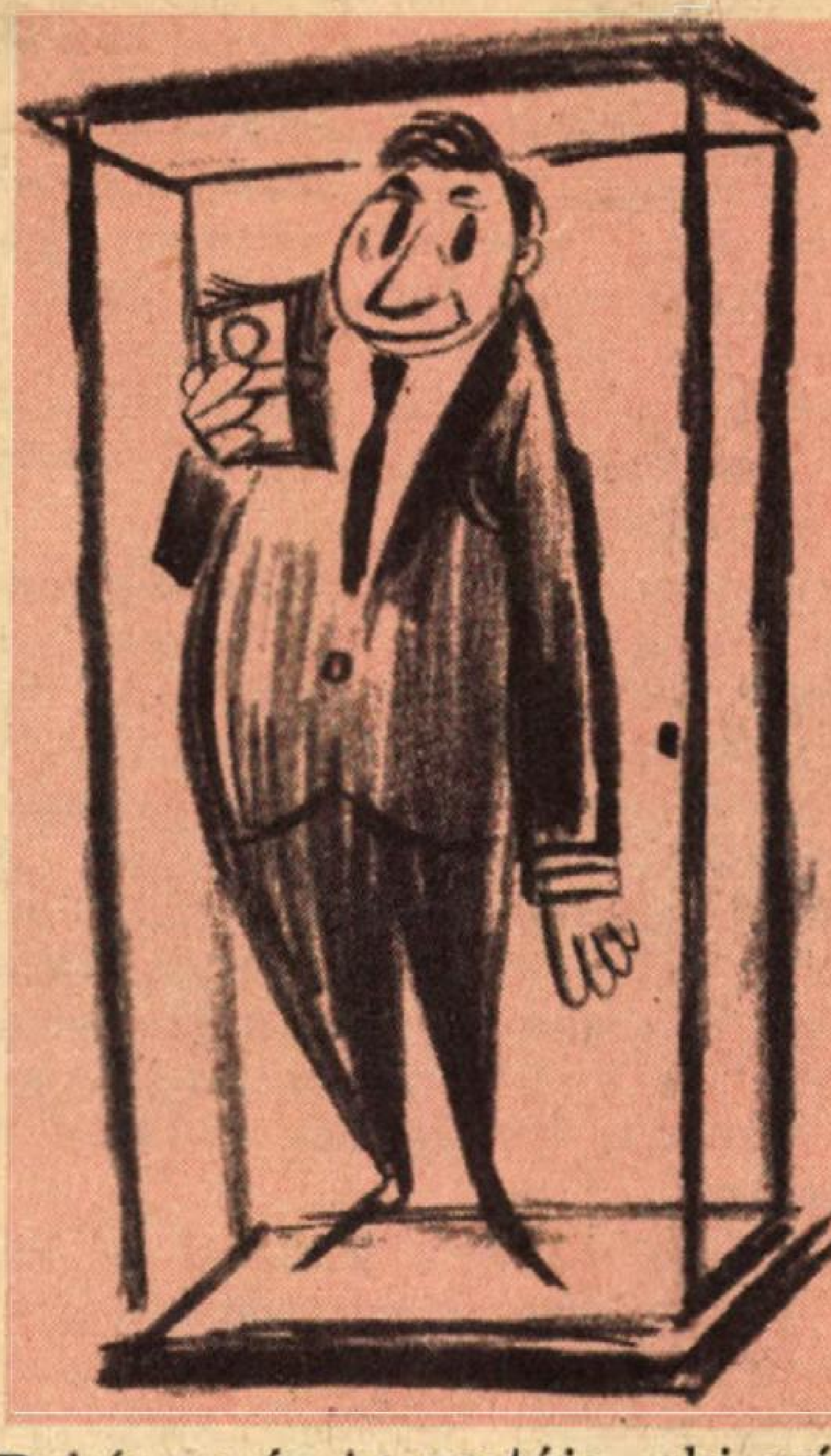

A Dohánygyár igazgatója, aki szívesen visszavásárolná a Fecske cigarettákat, mert nem tudja kielégíteni a nagy keresletet . . .

Ezt olvastuk...

Klotild és Matild

Kaptuk a következő levelet:

„Kedves Ludas Matyi!

Régóta figyelem már, hogy az Esti Hírlap leplezetlen ellenszenvvel viseltetik irántam, s legutóbb is a Felszabadulás téri, nevemet viselő két palota egyikét elnevezte Matild-palotának. Köszönöm, Matyikám, hogy megvédtél. Annál megdöbbentőbb volt számomra, hogy az Esti Hírlap kitartott eredeti álláspontja és Matild mellett, ahelyett, hogy pl. megnézte volna a Révai-lexikon 4-ik kötetét, amelyben elolvashatta volna, hogy „Eskü út, mely a Kossuth Lajos utca folytatásaként vezettetett a hídhoz a Klotild-palotáktól szegélyezve (kiemelés tőlem, Kl. kir. hg.-nő). Ugyanott olvashatta volna ezt is: „Klotild királyi hercegnő palotái az Eskü úton (kiemelés újra tőlem. Kl. kir. hg.-nő). De ha nem bízik a lexikonokban, akkor megtudhatta volna a Fővárosi Tanács VIII. Építési Osztályának tervtárából, hogy a két palotát 1898-ban Klotild királyi hercegnő (mármint én) építtette, s a házakat róla nevezték el. A Matild név seholsem szerepel. Jó lenne tudni, hogy az Esti Hírlap miféle kapcsolatban áll ezzel a rejtélyes nővel, s ki az a Matild tulajdonképpen?

Tisztelettel:

Klotild kir. hercegnő”

Sokoldalú felhasználás

Megtudtuk a Népszavából, hogy a poliészter-*lakk* nemcsak politúrozott, hanem konyhabútorok *tisztítására* is alkalmas. Az újfajta lakkot a szakértők szerint ugyanolyan eredményesen lehet bútortisztításra használni, mint a körömlakkot fogmosásra.

Különleges védőkészülékek egyesek részére

Schwott Lajos rajza

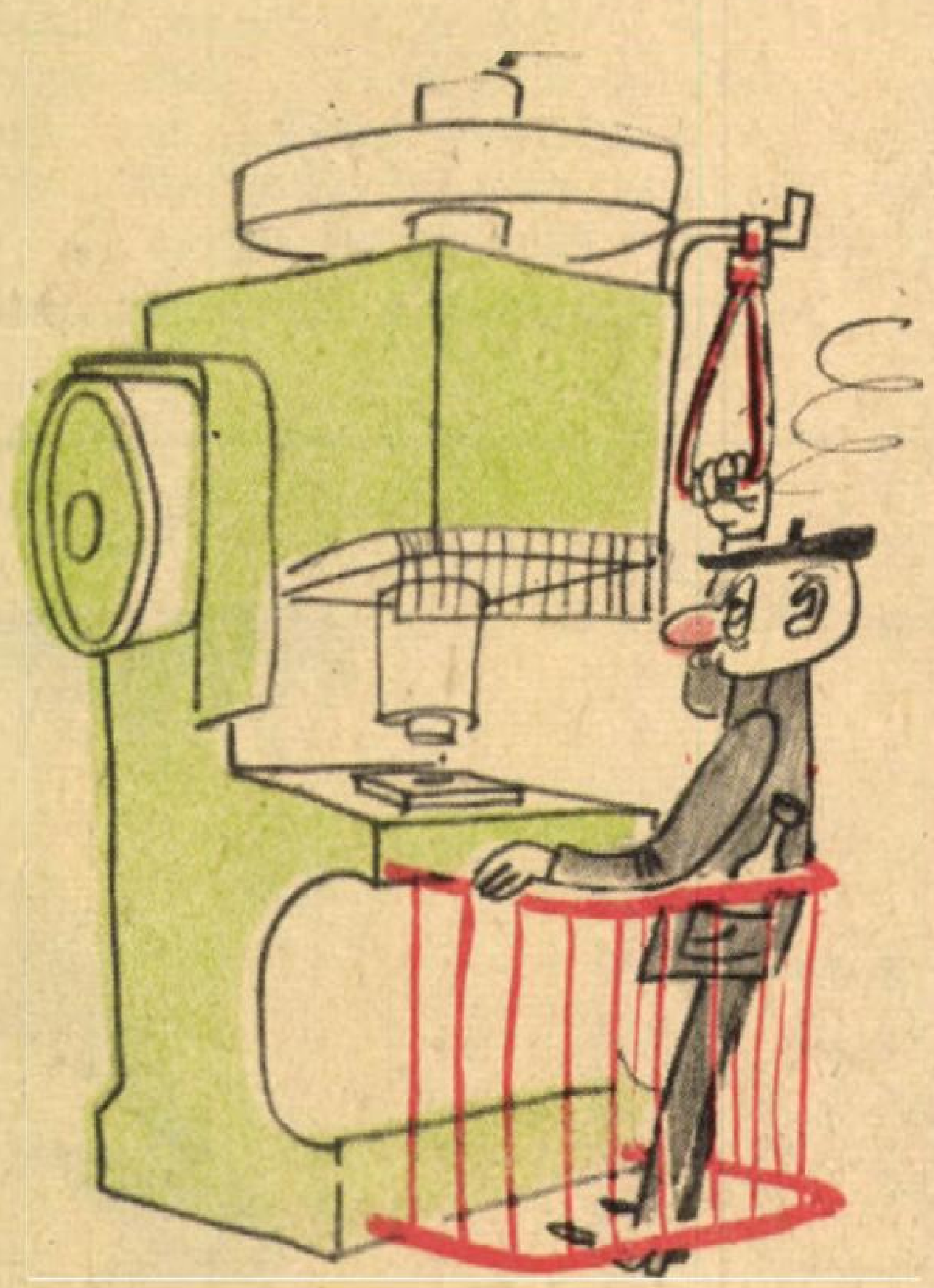

Egyszerű megoldás

A TV angol kisfilmjében a bemondó arról narrált, hogy a ponty el is *szakítja* a horgászzsinórt, ha *észreveszi.* A magunk részéről azt ajánljuk a pecásoknak, hogy éjnek évadján sportoljanak, a gonosz ponty a sötétben nem veszi észre a zsineget, és így aligha ront neki, hogy elszakítsa.

A búr, a búr a búrkalappal . . .

A Magyar Nemzet technikai beszámolójában motor nélkül működő *gőz*elektromos porszívókefét ismertet. Az eddig *dörzs*elektromos kefének ismert elmés gyártmány alighanem úgy működik, mint a hajdan népszerű nótában szereplő gőzhomorúköszörülde.

Meglepő frigy

„Ámor is arat” címmel a házasságkötések számának emelkedéséről ad hírt a Népszabadság tudósítója.

„A múlt szombaton — írja — tíz pár jelent meg az anyakönyvvezető előtt. Érdekes, újszerű és ritka lista: mind a húsz házasuló nőtlen és hajadon.”

Valóban érdekes társaság lehetett. A vőlegények között egyetlen bigámista sem akadt.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.3678 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.